

## รายการอ้างอิง

1. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. คณะแพทยศาสตร์, สภากาชาดไทย. โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์, กรมประชาสงเคราะห์, สำนักอนามัยกรุงเทพมหานคร, กระทรวงศึกษาธิการ. สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครู, สำนักงานอัยการสูงสุด. สำนักงานคุ้มครองสิทธิเด็กและเยาวชน, กรมตำรวจ. กองบัญชาการตำรวจนครบาล. กองกำกับการสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน และศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก. การคุ้มครองเด็กที่ถูกทอดทิ้ง เด็กถูกระงับการทำารุณ เด็กถูกละเมิดสิทธิในสังคมไทย. กรุงเทพมหานครฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539 : 7.
2. Nester CB. Prevention of child abuse and neglect in the primary care setting. Nurse Pract 1998 ; 23 : 61.
3. Ellis A, Grieger R. Handbook of rational-emotive therapy. New York : Springer, 1977.
4. Rutter M. Stress, Coping and development : some issues and some questions. J Child Psychol Psychiatry 1981 ; 22 : 323-56.
5. Costin LB. Child welfare : policies and practice. New York : McGraw-Hill Book, 1972.
6. Kempe RS, Kempe CH. Child abuse. 2<sup>nd</sup> ed. Massachusetts : Harvard University Press, 1979.
7. Bethea L. Primary prevention of child abuse. Am Fam Physician 1999 ; 59 :1577-85.
8. National Research Council. Understanding child abuse and neglect. Washington : National Academy Press, 1993.
9. Daro D. Confronting child abuse : research for effective program design. New York : Free Press, 1988.
10. Missouri Children's Trust Fund. The economic costs of shaken baby syndrome survivors in Missouri. Missouri : Missouri Children's Trust Fund, 1997.
11. Gil D. Violence against children : physical abuse in the United States. Massachusetts : Harvard University Press, 1969.
12. Kempe CH, Silverman F, Steele B, Droegenmueller B. The battered child syndrome. Massachusetts : Harvard University Press, 1972 : 75, 108.
13. Sloan IJ. Youth and the law. 4<sup>th</sup> ed. New York : Oceana Publications, 1981.

14. Brassard MR, Germain R, Hart SN. Psychological maltreatment of children and youth. New York : Pergamon Press, 1987.
15. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. คณะแพทยศาสตร์. ภาควิชากุมารเวชศาสตร์, โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์. สภากาชาดไทย และ สำนักอนามัยกรุงเทพมหานคร. ครูกับการมีส่วนร่วมในการค้นหา ป้องกัน บำบัดฟื้นฟูสภาพเด็กที่ถูกทอดทิ้งและถูกระงับทำทารุณ. กรุงเทพมหานคร : องค์การกองทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ, 2537. (อัดสำเนา)
16. อัมพล สุอำพัน. การกระทำทารุณและทอดทิ้งเด็ก. ใน : วันเพ็ญ บุญประกอบ, อัมพล สุอำพัน, นงพงา ลิ้มสุวรรณ, บรรณาธิการ. จิตเวชเด็กสำหรับกุมารแพทย์. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ชวนพิมพ์, 2538.
17. ศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก มูลนิธิเด็ก. สถิติการช่วยเหลือเด็กที่ถูกละเมิดสิทธิ. กรุงเทพมหานคร : สมาคมสิทธิเสรีภาพของประชาชน, 2537.
18. อุมพร ตรังคสมบัติ. การประเมินและให้ความช่วยเหลือเบื้องต้นแก่เด็กที่ถูกทารุณทางเพศ. คลินิกเวชปฏิบัติปริทัศน์ 2536 ; 12 : 848-57.
19. Finkelhor D, Brown A. Impact of child sexual abuse : a review of the research. Psychol Bull 1986 ; 99 : 66-77.
20. Everstine DS, Everstine LE. Sexual trauma in children and adolescents. New York : Brunner / Mazel, 1989.
21. Sgroi S. Handbook of clinical intervention in child sexual abuse. Massachusetts : Lexington Books, 1982.
22. Conte JR, Schuerman JR. Factors associated with an increased impact of child sexual abuse. Child Abuse Negl 1987 ; 11 : 201-11.
23. Benedek E. Children and psychic trauma : a brief review of contemporary thinking. In : Post-traumatic stress disorder in children. Washington DC : American Psychiatric Press, 1985.
24. Goodwin J. Post-traumatic symptoms in incest victims. In : Eth S, Pynoos R, editors. Post-traumatic stress disorder in children. Washington DC : American Psychiatric Press, 1985.
25. Gelinis D. The persisting negative effects of incest. Psychiatry 1983 ; 46 : 312-32.
26. Hibbard RA, Roghmann K, Hoekelman RA. Genitalia in children's drawings : an association with sexual abuse. Pediatrics 1987 ; 79 : 129-37.
27. Yates A. Psychological damage associated with extreme eroticism in young children. Psychiatric Annals 1987 ; 17 : 257-61.
28. ปรีทรศ ศิลปกิจ. การกระทำทารุณทางเพศในเด็ก. วารสารสวนปรุง 2531 ; 2 , 5 : 1-6.

29. Martin H, Rodehffer M. Learning and intelligence. In : Martin HP, editor. The abused child : a multidisciplinary approach to developmental issues and treatment. Ballinger : Cambridge MA, 1976.
30. Appelbaum AS. Developmental retardation in infants a concomitant of physical child abuse. J Abnorm Child Psychol 1977 ; 5 : 417-23.
31. Koski MA. Child abuse and neglect : effect of balay scale scores. J Abnorm Child Psychol 1977 ; 5 : 79-91.
32. Dietrich KN. Maternal stimulation and care of abused infants. In : Goldberg S, Stern D, Sostek AM, editors. High-risk infants and children. New York : Academic Press, 1980.
33. Herman CA. An observational study of mother-infant interaction in abusing families. Child Abuse Negl 1979 ; 3 : 241-6.
34. Kent J. A follow up study of abused children. J Pediatr Psychol 1976 ; 1 : 25-31.
35. Perry M. Behavioural and cognitive status of abused children. Seattle : University of Washington, 1981.
36. Morgan SR. Psychoeducational profile of emotionally disturbed abuse children. J Clin Psychol 1979 ; 8 : 3-6.
37. Fitch MJ. Cognitive development and failure to thrive children. J Pediatr Psychol 1976 ; 1 : 32-7.
38. Friedrich WN, Einbender AJ, Luecke WJ. Cognitive and behavioural characteristics of physically abused children. J Consult Clin Psychol 1983 ; 51 : 313-4.
39. Blumenthal I. Child abuse : a handbook for health care practitioners. London : Edward Arnold, 1994.
40. Matejcek Z. Prevention of child abuse. Cas Lek Cesk 1995 ; 134 : 339-41.
41. Meares PA. Social work with children and adolescents. Michigan : Longman, 1995.
42. Helfer ME, Kempe RS, Krugman RD. The battered child. 5<sup>th</sup> ed. Chicago : University of Chicago Press, 1997.
43. สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ. รายงานการสัมมนาระดับชาติว่าด้วยการป้องกันการทารุณและการทอดทิ้งเด็ก : เด็กที่ใช้แรงงานและเด็กที่ถูกทอดทิ้ง. กรุงเทพมหานคร : องค์การกองทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ, 2531.

44. นาถวดี พักกง. มาตรการคุ้มครองเด็กที่ถูกทำร้ายโดยบุคคลในครอบครัว. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต ภาควิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.
45. ศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก มูลนิธิเด็ก. คู่มืออาสาสมัครส่งเสริมสิทธิเด็ก. กรุงเทพมหานคร : สมาคมสิทธิเสรีภาพของประชาชน, 2533.
46. วิไลเลขา ถาวรธนสาร, ประภัสสร บุญประเสริฐ, นันทนา เตชะวณิชย์, สมใจ ไพโรจน์ธีร์รัตน์, สิริรัตน์ ชันชนัน. พื้นฐานวัฒนธรรมไทย. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2521.
47. Steers RM. Organizational effectiveness. California : Goodyear Publishing, 1977.
48. ภรณ์ (กীরดีบุตร) มหานนท์. การประเมินประสิทธิผลขององค์กร. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, 2529.
49. วัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล. มาตรการป้องกันการทารุณกรรมเด็กที่สังคมคาดหวัง. บท-บัณฑิตย 2532 ; 45 : 63-74.
50. วิชา มหาคุณ, วัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล. ผลกระทบของเด็กถูกระงับการทารุณกรรม : มาตรการป้องกันแก้ไข ศึกษาเฉพาะกรณีเด็กและเยาวชนที่เคยต้องคดี. กรุงเทพมหานคร : สมาคมสวัสดิการเด็กในประเทศไทย, 2533.
51. สรรพสิทธิ์ คุम्พ์ประพันธ์. แนวทางการป้องกันแก้ไขการละเมิดสิทธิเด็กในประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร : สมาคมสิทธิเสรีภาพของประชาชน, 2535. (อัดสำเนา)
52. ขญาพรรณ รัตนติกานนท์. ทักษะเชิงความคิดในการป้องกันการถูกระงับการทารุณทางเพศของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสวนลุมพินี ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.
53. Scott D. Early identification of maternal depression as a strategy in the prevention of child abuse. Child Abuse Negl 1992 ; 16 : 345-58.
54. Tutty LM. The ability of elementary school children to learn sexual abuse prevention concepts. Child Abuse Negl 1992 ; 16 : 369-84.
55. Wurtele SK, Kast LC, Melzer AM. Sexual abuse prevention education for young children : a comparison of teachers and parents as instructors. Child Abuse Negl 1992 ; 16 : 865-76.
56. Showers J. "Don't Shake the Baby" : the effectiveness of a prevention program. Child Abuse Negl 1992 ; 16 : 11-8.
57. Elrod JM, Rubin RH. Parental involvement in sexual abuse prevention education. Child Abuse Negl 1993 ; 17 : 527-38.

58. Danoff NL, Kemper KJ, Sherry B. Risk factors for dropping out of a parenting education program. Child Abuse Negl 1994 ; 18 : 599-606.
59. MacMillan HL, MacMillan JH, Offord DR, Griffith L, MacMillan A. Primary prevention of child physical abuse and neglect : a critical review. Part I. J Child Psychol Psychiatry 1994 ; 35 : 835-56.
60. Browne K. Preventing child maltreatment through community nursing. J Adv Nurs 1995 ; 21 : 57-63.
61. Elliott M, Browne K, Kilcoyne J. Child sexual abuse prevention : what offenders tell us. Child Abuse Negl 1995 ; 19 : 579-94.
62. Crocker D. Innovative models for rural child protection teams. Child Abuse Negl 1996 ; 20 : 205-11.
63. Marshall E, Bukner E, Perkins J, Lowry J, Hyatt C, Campbell C. Effects of a child abuse prevention unit in health classes in four schools. J Community Health Nurs 1996 ; 13 : 107-22.
64. Roberts I, Kramer MS, Suissa S. Does home visiting prevent childhood injury? A systematic review of randomized controlled trials. BMJ 1996 ; 312 : 29-33.
65. Mulroy EA, Shay S. Nonprofit organizations and innovation : a model of neighborhood-based collaboration to prevent child maltreatment. Soc Work 1997 ; 42 : 515-24.
66. Ireland LM, Powell C. Development of an introductory course in child protection. Br J Nurs 1997 ; 6 : 686-90.
67. บุญทัน ดอกไธสง. การจัดการองค์การ. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2535.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

รายนามของผู้ทรงคุณวุฒิ

## รายนามของผู้ทรงคุณวุฒิ

รองศาสตราจารย์ แพทย์หญิง คุณหญิงสำหรี จิตตินันท์

(ภาควิชากุมารเวชศาสตร์ โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์)

รองศาสตราจารย์ นายแพทย์สังคม จงพิพัฒน์วิเศษ

(ภาควิชากุมารเวชศาสตร์ โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์)

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ แพทย์หญิงจันทจิรา พุกขานานนท์

(ภาควิชากุมารเวชศาสตร์ โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์)

รองศาสตราจารย์ แพทย์หญิงอลิสา วัชรสินธุ

(ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์)

รองศาสตราจารย์ แพทย์หญิงดวงใจ กสถานติกุล

(ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์)

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์พนม เกตุมาน

(ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ โรงพยาบาลศิริราช)

คุณเสาวณีย์ ลีลาบุษ

(หัวหน้าฝ่ายสงเคราะห์ทางสาธารณสุข กองส่งเสริมสาธารณสุข สำนักอนามัย กรุงเทพมหานคร)

คุณกรรณิการ์ รัตน์มณี

(หัวหน้าฝ่ายศึกษาวิจัย กองนโยบายและแผนงานเยาวชน สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ)

คุณสมลักษณ์ สุทธากาศ

(ผู้ช่วยผู้อำนวยการกองฝึกอบรม กองฝึกอบรม สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ)

คุณรัชณี ชงไชย

(ครูใหญ่โรงเรียนหมู่บ้านเด็ก มูลนิธิเด็ก)

คุณวันชัย บุญประชา

(เจ้าหน้าที่มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก)

คุณพวงค์ศรี ชันธิกุล

(เจ้าหน้าที่มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก)



ภาคผนวก ข.

ตารางที่ 32 แสดงถึงหน่วยงานที่มีการพัฒนาบุคลากรจำแนกตามการประเมินด้านความรู้ในการทำงานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิ

การพัฒนาบุคลากร \ การประเมินความรู้	ไม่มี		มี	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มี	6	100.0	-	-
มี	24	55.8	19	44.2

จากตารางที่ 32 แสดงให้เห็นว่าจากหน่วยงานที่มีการพัฒนาบุคลากร จำนวน 43 หน่วยงาน หรือคิดเป็นร้อยละ 87.8 ของหน่วยงานทั้งหมด มีการประเมินความรู้ในการทำงานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิจำนวน 19 หน่วยงาน หรือคิดเป็นร้อยละ 44.2

ตารางที่ 33 แสดงถึงหน่วยงานที่มีการพัฒนาบุคลากรจำแนกตามการประเมินด้านเจตคติในการทำงานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิ

การพัฒนาบุคลากร \ การประเมินเจตคติ	ไม่มี		มี	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มี	6	100.0	-	-
มี	24	55.8	19	44.2

จากตารางที่ 33 แสดงให้เห็นว่าจากหน่วยงานที่มีการพัฒนาบุคลากร จำนวน 43 หน่วยงาน หรือคิดเป็นร้อยละ 87.8 ของหน่วยงานทั้งหมด มีการประเมินเจตคติในการทำงานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิจำนวน 19 หน่วยงาน หรือคิดเป็นร้อยละ 44.2

ตารางที่ 34 แสดงถึงหน่วยงานที่มีการพัฒนาบุคลากรจำแนกตามการประเมินด้านทักษะในการทำงานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิ

การพัฒนาบุคลากร	การประเมินทักษะ			
	ไม่มี	มี	ไม่มี	มี
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มี	6	100.0	-	-
มี	25	58.1	18	41.9

จากตารางที่ 34 แสดงให้เห็นว่าจากหน่วยงานที่มีการพัฒนาบุคลากร จำนวน 43 หน่วยงาน หรือคิดเป็นร้อยละ 87.8 ของหน่วยงานทั้งหมด มีการประเมินทักษะในการทำงานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิจำนวน 18 หน่วยงาน หรือคิดเป็นร้อยละ 41.9

ตารางที่ 35 แสดงร้อยละของการวางแผนงานเกี่ยวกับบุคลากรระดับปฏิบัติงานของหน่วยงานที่มี  
ปัญหาด้านบุคลากรอยู่ในลำดับที่ 1 ถึงลำดับที่ 3

การวางแผนงานเกี่ยวกับบุคลากร ระดับปฏิบัติงาน	รวม	
	จำนวน	ร้อยละ
ด้านจำนวนบุคลากร	17	43.6
ด้านการจัดสวัสดิการ	17	43.6
ด้านการพัฒนาความรู้ เจตคติ และทักษะในการ ทำงานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิ	29	74.4

จากตารางที่ 35 พบว่า จากจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 49 คน มีเจ้าหน้าที่ระดับนโยบาย 39 คนที่มีปัญหาด้านบุคลากรเป็นลำดับที่ 1 ถึงลำดับที่ 3 โดยมีเจ้าหน้าที่ระดับนโยบาย 17 คนที่มีการวางแผนด้านจำนวนบุคลากรและด้านการจัดสวัสดิการให้แก่เจ้าหน้าที่ระดับปฏิบัติงาน นอกจากนี้ยังพบว่า มีเจ้าหน้าที่ระดับนโยบาย 29 คน ที่มีการพัฒนาความรู้ เจตคติ และทักษะในการทำงานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิ

ตารางที่ 36 แสดงร้อยละของที่มาของงบประมาณการใช้จ่ายของหน่วยงานที่มีปัญหาด้านงบประมาณอยู่ในลำดับที่ 1 ถึงลำดับที่ 3

ที่มาของงบประมาณการใช้จ่าย	องค์กรรัฐบาล		องค์กรเอกชน		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เงินสนับสนุนจากรัฐบาล	8	66.7	4	44.4	12	57.1
เงินสนับสนุนจากองค์กรเอกชนที่อยู่ในประเทศ	1	8.3	2	22.2	3	14.3
เงินสนับสนุนจากองค์กรเอกชนที่อยู่ต่างประเทศ	1	8.3	4	44.4	5	23.8
เงินรายได้จากกิจกรรมที่จัดขึ้นเอง	2	16.7	4	44.4	6	28.6
เงินบริจาค	4	33.3	8	88.9	12	57.1
เงินรายได้จากมูลนิธิหรือสมาคมที่จัดตั้งขึ้นเฉพาะ	2	16.7	1	11.1	3	14.3
อื่นๆ	5	41.7	2	22.2	7	33.3

จากตารางที่ 36 พบว่า จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 49 คนมีเจ้าหน้าที่ระดับนโยบาย 21 คนที่ที่มีปัญหาด้านงบประมาณเป็นลำดับที่ 1 ถึงลำดับที่ 3 โดยมาจากองค์กรรัฐบาล 12 คนและมาจากองค์กรเอกชน 9 คน ซึ่งองค์กรรัฐบาลส่วนใหญ่ได้รับเงินงบประมาณจากการสนับสนุนของรัฐบาล ขณะที่องค์กรเอกชนส่วนมากได้รับเงินงบประมาณจากเงินบริจาคมมากที่สุด

**ภาคผนวก ค.**

**แบบสอบถาม**

เลขที่แบบสอบถาม

--	--	--

## แบบสอบถาม

**การป้องกันการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กระดับปฐมภูมิ  
ของหน่วยงานที่ทำงานเกี่ยวกับสวัสดิภาพของเด็กในเขตกรุงเทพมหานคร**

**คำชี้แจง**

แบบสอบถามชุดนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบและอุปสรรคที่เกิดขึ้นในการทำงานด้านการป้องกันการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กระดับปฐมภูมิของหน่วยงานที่ทำงานเกี่ยวกับสวัสดิภาพของเด็ก รวมทั้งเพื่อศึกษาความคิดเห็นของบุคลากรที่รับผิดชอบงานด้านนี้ เกี่ยวกับรูปแบบการป้องกันการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กระดับปฐมภูมิที่เหมาะสมกับสังคมไทย

1. ผู้ตอบแบบสอบถามชุดนี้คือ ผู้บริหารหรือเจ้าหน้าที่ระดับนโยบายที่เป็นผู้กำหนด นโยบายการป้องกันการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กระดับปฐมภูมิของหน่วยงาน
2. แบบสอบถามชุดนี้ประกอบด้วย 4 ส่วน ดังนี้
  - ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่ระดับนโยบาย
  - ส่วนที่ 2 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับหน่วยงาน
  - ส่วนที่ 3 แบบสอบถามด้านนโยบาย แผนงาน การปฏิบัติงาน และการประเมินของหน่วยงาน
  - ส่วนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับอุปสรรค และรูปแบบการป้องกันการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กระดับปฐมภูมิที่เหมาะสมกับสังคมไทย
3. การป้องกันระดับปฐมภูมิ หมายถึง การป้องกันในระยะที่ยังไม่มีการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กเกิดขึ้น โดยการกำจัดหรือลดสาเหตุที่ทำให้เกิดการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็ก ทั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อยับยั้งไม่ให้เกิดการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กเกิดขึ้น การจัดกิจกรรมการป้องกันในระดับปฐมภูมินั้น มีกลุ่มเป้าหมายคือ ประชาชนทั่วไป ผู้ให้บริการเกี่ยวกับการดูแลเด็ก รวมทั้งกลุ่มบุคคลที่มีอำนาจในการแก้ปัญหาการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็ก
4. ข้อมูลจากแบบสอบถามชุดนี้ จะเป็นประโยชน์ในการรวบรวมข้อมูลพื้นฐาน เกี่ยวกับแนวคิดและรูปแบบการป้องกันการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กระดับปฐมภูมิ ของเจ้าหน้าที่ที่ทำงานในหน่วยงานเกี่ยวกับการคุ้มครองสวัสดิภาพของเด็กและเป็นประโยชน์แก่หน่วยงานต่างๆ ที่ทำงานเกี่ยวกับการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กในการจัดกิจกรรมการป้องกันการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กระดับปฐมภูมิต่อไป

นางสาวน้ำเพชร บัญญัติสุกศล

นิติระดับปริญญาโทบัณฑิต

คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบถาม

**งานวิจัยเรื่อง การป้องกันการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กระดับปฐมภูมิ  
ของหน่วยงานที่ทำงานเกี่ยวกับสวัสดิภาพของเด็กในเขตกรุงเทพมหานคร**

---

**ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลจากเจ้าหน้าที่ระดับนโยบาย**

คำชี้แจง กรุณาเติมคำตอบลงในช่องว่างและเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

1. เพศ

ชาย

หญิง

2. อายุ.....ปี

3. ระดับการศึกษาสูงสุดที่ท่านได้รับ

ต่ำกว่าปริญญาตรี สาขา.....

ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า สาขา.....

ปริญญาโทสาขา.....

ปริญญาเอก สาขา.....

4. ท่านทำงานตำแหน่ง ( โปรดระบุชื่อตำแหน่ง ).....สาขาวิชาชีพ.....

โดยทำงานตำแหน่งนี้มาเป็นเวลานาน.....ปี

5. ระยะเวลาที่ท่านทำงานด้านการคุ้มครองเด็กที่ถูกทอดทิ้งและเด็กที่ถูกกระทำทารุณจนถึงปัจจุบัน เป็นเวลา.....ปี

6. ท่านเคยได้เข้าร่วมการฝึกงาน การอบรม การสัมมนา การดูงานเกี่ยวกับการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็ก เพื่อเพิ่มพูนความรู้ในการทำงานหรือไม่

ไม่เคย

เคย .....ครั้ง

กรุณาระบุสถาบันที่ท่านเคยฝึกงาน อบรม สัมมนา ดูงาน แต่ละครั้ง

1).....

2).....

3).....

4).....

5).....



## ส่วนที่ 2 ข้อมูลทั่วไปของหน่วยงาน

คำชี้แจง กรุณาเติมคำตอบลงในช่องว่างและเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

1. ชื่อของหน่วยงาน.....
2. ที่อยู่.....  
โทรศัพท์..... โทรสาร .....
3. ประเภทของหน่วยงาน
  - รัฐบาล
  - เอกชน
  - อื่นๆ โปรดระบุ.....
4. ระยะเวลาก่อตั้ง.....ปี
5. หน่วยงานของท่านเป็นสมาชิกของสมาคม สภา สหพันธ์ หรือองค์กรระหว่างประเทศหรือไม่
  - ไม่เป็น
  - เป็น กรุณาระบุว่าเป็นสมาชิกของ
    - สมาคม สภา หรือสหพันธ์อื่นๆ (โปรดระบุชื่อ).....
    - องค์กรระหว่างประเทศ (โปรดระบุชื่อ).....
6. หน่วยงานของท่านมีวัตถุประสงค์ในการปฏิบัติงาน คือ
  - 1).....
  - 2).....
  - 3).....
  - 4).....
  - 5).....
7. หน่วยงานของท่าน
  - กำหนดนโยบายขึ้นเองจากประสบการณ์การทำงาน
  - กำหนดนโยบายโดยใช้ข้อมูลจากการศึกษาวิจัย
  - กำหนดนโยบายโดยวิเคราะห์จากข่าวสาร
  - ดำเนินนโยบายตามองค์กรแม่เป็นหลัก
8. หน่วยงานของท่านมีระบบการปฏิบัติงานแบบ
  - ปฏิบัติงานให้ความช่วยเหลือเด็กเองโดยเอกเทศ
  - ปฏิบัติงานให้ความช่วยเหลือเด็กโดยประสานงานกับหน่วยงานอื่นๆ
  - เป็นฝ่ายสนับสนุนเงิน วัสดุ อุปกรณ์ เพื่อให้หน่วยงานอื่นดำเนินการเอง
  - ทำหน้าที่เฉพาะการส่งเสริมและประสานงาน แต่ไม่ปฏิบัติงานเอง
9. ปัจจุบันในหน่วยงานของท่านมีจำนวนบุคลากรทั้งหมด.....คน โดยมีบุคลากรที่รับผิดชอบในด้านงานป้องกันไม่ให้เกิดการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็ก.....คน

10. บุคลากรที่ทำงานเกี่ยวกับเด็กโดยตรงในหน่วยงานของท่านสำเร็จการศึกษาระดับ
- ปริญญาเอก.....คน สาขา.....
  - ปริญญาโท.....คน สาขา.....
  - ปริญญาตรี.....คน สาขา.....
  - อนุปริญญา.....คน สาขา.....
  - ม.6 หรือ ปวช. ....คน
  - ต่ำกว่า ม.6.....คน
  - ต่ำกว่า ม.3.....คน
12. งบประมาณการใช้จ่ายของหน่วยงานของท่านได้จาก (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
- เงินสนับสนุนจากรัฐบาล
  - เงินสนับสนุนจากองค์กรเอกชนที่อยู่ในประเทศ
  - เงินสนับสนุนจากองค์กรเอกชนที่อยู่ต่างประเทศ
  - เงินรายได้จากกิจกรรมที่จัดขึ้นเอง
  - เงินบริจาค
  - เงินรายได้จากมูลนิธิหรือสมาคมที่จัดตั้งขึ้นเฉพาะ
  - อื่นๆ โปรดระบุ.....
13. หน่วยงานของท่านรับแจ้งเหตุและช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณ และเด็กที่ถูกทอดทิ้ง โดย (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
- ผู้ปกครองหรือญาติของเด็กนำมา
  - ครูนำมา
  - เจ้าหน้าที่ตำรวจนำมา
  - เจ้าหน้าที่จากหน่วยงานสาธารณสุขนำมา
  - พลเมืองดีหรือผู้หวังดีนำมา
  - หน่วยงานของรัฐบาลหรือของเอกชนอื่นนำมา
  - สื่อมวลชนนำมา
  - เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานของท่านออกไปสำรวจและนำเข้ามา
  - ประชาชนแจ้งเข้ามาและหน่วยงานของท่านจึงไปนำมา
  - มีนโยบายและแผนงาน แต่ไม่มีการปฏิบัติงานด้านช่วยเหลือเด็ก
  - อื่นๆ โปรดระบุ.....
14. ในปี พ.ศ. 2541 เด็กที่ถูกทอดทิ้งและเด็กที่ถูกกระทำทารุณที่อยู่ในความดูแลของหน่วยงานของท่าน มีจำนวน.....คน  
เป็นเด็กชาย.....คน เป็นเด็กหญิง.....คน

### ส่วนที่ 3 แบบสอบถามด้านนโยบาย แผนงาน การปฏิบัติงาน และการประเมินของหน่วยงาน

คำชี้แจง กรุณาเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องข้อความซึ่งตรงกับความเป็นจริง

สำหรับผู้วิจัย

ข้อความ	ใช่	ไม่ใช่		
<b>หมวดนโยบาย</b>				
1. หน่วยงานของท่านมีนโยบายในการกำหนดเป้าหมายในการทำงานด้านการป้องกัน การทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็ก โดยมีเป้าหมายดังต่อไปนี้				
- เพื่อเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจของบิดามารดาในเรื่องพัฒนาการของเด็ก ทักษะในการเป็นบิดามารดา และการวางแผนครอบครัว				
- เพื่อเพิ่มการสื่อสาร การเชื่อมโยงทางอารมณ์ รวมทั้งความผูกพันระหว่าง บิดามารดาและบุตร				
- เพื่อเพิ่มทักษะในการจัดการกับความเครียดของบิดามารดาที่เกิดจากการดูแลบุตรที่อยู่ในวัยทารกและวัยเด็ก				
- เพื่อเพิ่มทักษะในการจัดการกับความเครียดของบิดามารดาที่เกิดจากการดูแลบุตรที่ต้องการความช่วยเหลือเป็นพิเศษ				
- เพื่อเพิ่มพูนความรู้ของบิดามารดาในการดูแลบ้านและการเลี้ยงดูบุตร				
- เพื่อเพิ่มการให้ความช่วยเหลือจากกลุ่มเพื่อนและลดการแยกตัวจากสังคมของครอบครัว				
- เพื่อเพิ่มบริการทางสุขภาพและสังคมที่เข้าถึงได้ง่าย รวมทั้งบริการการบำบัดรักษาการติดสารเสพติดสำหรับสมาชิกทุกคนในครอบครัว				
- เพื่อส่งเสริมให้บิดามารดามุ่งงานทำ มีที่อยู่อาศัย ตลอดจนอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย				
- เพื่อลดผลกระทบระยะยาวของการเป็นบิดามารดาที่ไม่มีคุณภาพ				
2. หน่วยงานของท่านมีนโยบายในการจัดหาและการใช้ทรัพยากรที่เหมาะสม โดยจัดหาบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถเหมาะสมต่องานด้านการป้องกัน การทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กระดับปฐมภูมิ				
3. หน่วยงานของท่านมีนโยบายในการสร้างเครือข่ายและการประสานงานกับหน่วยงานอื่นๆ หรือทีมสหสาขาวิชาชีพนอกหน่วยงานของท่าน ในการทำงานด้านการป้องกัน การทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กระดับปฐมภูมิ				
4. หน่วยงานของท่านมีนโยบายในการเผยแพร่ความรู้ เรื่องการป้องกัน การทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กระดับปฐมภูมิ				
- โดยจัดทำเอกสารต่างๆ เช่น แผ่นพับ โปสเตอร์ หนังสือคู่มือ เป็นต้น				
- โดยประชาสัมพันธ์ผ่านทางสื่อมวลชนต่างๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ เป็นต้น				
- โดยจัดอบรมให้ความรู้แก่ประชาชนทั่วไปและกลุ่มเสี่ยงที่จะเกิดการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็ก				

ข้อความ	ใช่	ไม่ใช่		
<b>หมวดแผนงาน</b>				
5. หน่วยงานของท่านมีการกำหนดวัตถุประสงค์การทำงานชัดเจน				
6. หน่วยงานของท่านมีการวางแผนงาน				
- แบ่งตามระยะเวลา เช่น ระยะสั้น ระยะยาว เป็นต้น				
- แบ่งตามพื้นที่ปฏิบัติงาน เช่น การแบ่งพื้นที่การทำงานตามภาคหรือจังหวัด เป็นต้น				
- แบ่งตามกลุ่มประชากร เช่น กลุ่มเด็ก กลุ่มผู้ใหญ่ กลุ่มผู้สูงอายุ เป็นต้น				
7. หน่วยงานของท่านมีการวางแผนงานเกี่ยวกับบุคลากรหรือเจ้าหน้าที่ระดับปฏิบัติงานที่รับผิดชอบงานด้านการป้องกันการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กระดับปฐมภูมิ ดังนี้				
- วางแผนด้านจำนวนของบุคลากร				
- วางแผนด้านการจัดสวัสดิการให้แก่เจ้าหน้าที่ระดับปฏิบัติอย่างเหมาะสม				
- วางแผนด้านการพัฒนาเจ้าหน้าที่ระดับปฏิบัติทั้งในด้านความรู้ เจตคติ และทักษะในการทำงานการป้องกันการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กระดับปฐมภูมิ				
8. หน่วยงานของท่านมีการวางแผนงานด้านงบประมาณที่ใช้ในการทำงานด้านการป้องกันการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กระดับปฐมภูมิ				
9. หน่วยงานของท่านมีการวางแผนงานด้านการสร้างเครือข่ายและประสานงานกับหน่วยงานอื่นๆ ในการทำงานด้านการป้องกันการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กระดับปฐมภูมิ				
10. หน่วยงานของท่านมีการวางแผนงานด้านการจัดตั้งทีมสหสาขาวิชาชีพ โดยบุคลากรที่ทำงานเกี่ยวกับการป้องกันการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กระดับปฐมภูมิ เป็นบุคลากรจากสาขาต่างๆ ดังต่อไปนี้				
- นักจิตวิทยา				
- นักสังคมสงเคราะห์				
- พยาบาล				
- แพทย์				
- นักกฎหมาย				
- อื่น ๆ				

สำหรับผู้วิจัย

ข้อความ	ใช่	ไม่ใช่		
11. ท่านคิดว่า หน่วยงานของท่าน - มีบุคลากรที่เป็นนักจิตวิทยาเพียงพอ โดยมีจำนวน.....คน				
- มีบุคลากรที่เป็นนักสังคมสงเคราะห์เพียงพอ โดยมีจำนวน.....คน				
- มีบุคลากรที่เป็นพยาบาลเพียงพอ โดยมีจำนวน.....คน				
- มีบุคลากรที่เป็นแพทย์เพียงพอ โดยมีจำนวน.....คน				
- มีบุคลากรที่เป็นนักกฎหมายเพียงพอ โดยมีจำนวน.....คน				
12. หน่วยงานของท่านมีการวางแผนงานด้านการเผยแพร่ความรู้ เรื่องการป้องกันการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กระดับปฐมภูมิ				
13. หน่วยงานของท่านมีการวางแผนงานด้านขั้นตอนการปฏิบัติงาน เพื่อป้องกันการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กระดับปฐมภูมิ ดังนี้				
- วิเคราะห์ความรุนแรงของปัญหา				
- ค้นหากลุ่มเสี่ยงที่อาจกระทำหรือถูกกระทำทารุณและถูกทอดทิ้ง				
- พิจารณาหาวิธีการลดอุบัติการณ์หรือความชุกของปัญหาการทารุณกรรม และการทอดทิ้งเด็กที่เกิดขึ้น				
- ประเมินประสิทธิภาพของการแทรกแซงรูปแบบต่างๆ ในกลุ่มประชากร เป้าหมายและสถานที่ที่แตกต่างกัน				
- ใช้กลวิธีในการป้องกันระดับปฐมภูมิที่มีประสิทธิภาพและเป็นที่ยอมรับทั่วไป				
<b>หมวดการปฏิบัติงาน</b>				
14. หน่วยงานของท่านมีการจัดกิจกรรมการป้องกันการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กระดับปฐมภูมิที่กระทำในระดับสังคม ดังนี้				
● ด้านการจัดทำสื่อ				
- จัดทำเอกสารเช่น แผ่นพับ โปสเตอร์ เป็นต้น เพื่อเผยแพร่ความรู้และ วิธีการป้องกันการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กระดับปฐมภูมิ				
- ประชาสัมพันธ์และเผยแพร่ข่าวสารทางสื่อต่างๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ เป็นต้น				
● ด้านการให้บริการทางสาธารณสุขและสังคมสงเคราะห์				
- ส่งเสริมให้มีบริการการดูแลเด็กอย่างเพียงพอ				
- จัดให้มีบริการทางสุขภาพที่เข้าถึงได้ง่ายและมีจำนวนเพียงพอ				
- ป้องกันการตั้งครรภ์โดยไม่พึงปรารถนา				
- ส่งเสริมให้คนในสังคมตระหนักถึงคุณค่าของเด็ก				
- รณรงค์ให้มีการเลี้ยงดูบุตรอย่างถูกวิธี ไม่สนับสนุนให้มีการลงโทษด้วยการตีหรือวิธีที่รุนแรงต่างๆ				

สำหรับผู้วิจัย

ข้อความ	ใช่	ไม่ใช่		
- ปรับปรุงวิธีการการรักษาปัญหาทางจิตใจรวมทั้งปัญหาที่เกิดจากการติดสารเสพติดและสุรา				
- ขยายและปรับปรุงการประสานงานของบริการทางสังคมต่างๆ				
- ส่งเสริมให้ครอบครัวมีความมั่นคงทางเศรษฐกิจเพียงพอที่จะช่วยเหลือตนเอง				
- ผลักดันให้มีกฎหมายคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก				
- ให้ความรู้ด้านกฎหมายแก่ประชาชนทั่วไปและกลุ่มเสี่ยงเกี่ยวกับสิทธิของเด็กและบทลงโทษผู้ที่กระทำความรุนแรงและทอดทิ้งเด็ก				
- หน่วยงานของท่าน มีการให้ความรู้แก่ประชาชนในการช่วยเหลือเด็กอื่นในชุมชนที่ถูกกระทำความรุนแรงหรือถูกทอดทิ้ง				
- สร้างสวนสาธารณะหรือสถานที่ เช่น ลานคนเมือง เพื่อเป็นสถานที่ผ่อนคลายความเครียดและเป็นศูนย์รวมในการทำกิจกรรมของครอบครัว				
- จัดบริการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับทักษะในการแก้ปัญหา				
15. หน่วยงานของท่านมีการจัดกิจกรรมการป้องกันการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กระดับปฐมภูมิที่กระทำในระดับครอบครัว ดังนี้				
- จัดโครงการฝึกทักษะให้แก่เด็กในการป้องกันตนเอง				
- ช่วยเหลือให้บิดามารดาได้รับปัจจัยที่จำเป็นต่างๆ ได้แก่ ปัจจัย 4 อย่างเพียงพอ				
- จัดอบรมให้ความรู้แก่บิดามารดาและผู้ดูแลเด็กเกี่ยวกับพัฒนาการ ความปลอดภัย การฝึกระเบียบวินัย และพฤติกรรมของเด็ก อาทิ ขระดับความสามารถของบิดามารดาในการเลี้ยงดูบุตรไปสู่การมีพัฒนาการสูงสุด การส่งเสริมให้บิดามารดาตระหนักถึงความสำคัญของตนต่อการเจริญเติบโต และพัฒนาการของบุตร ตลอดจนตระหนักว่าตนมีความสามารถควบคุม พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมได้ การสนับสนุนให้เห็นความสำคัญของการ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของครอบครัว เป็นต้น				
- จัดสถานที่ที่เป็นศูนย์รวมระหว่างบิดามารดาและบุตร เพื่อให้มีโอกาสได้อยู่ร่วมกัน มีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน ช่วยเหลือและเรียนรู้ซึ่งกันและกัน				
- เพิ่มเครือข่ายการประสานงานและการผสมผสานของบริการที่จำเป็นสำหรับครอบครัว				
- จัดโครงการการเยี่ยมบ้าน				
- จัดบริการฉุกเฉินเพื่อให้ความช่วยเหลือบิดามารดาตลอด 24 ชั่วโมง				
- ให้ความช่วยเหลือครอบครัวที่มีปัญหาการติดสารเสพติดและปัญหาการทำร้ายร่างกายและจิตใจของกลุ่มสมรส				
- ดูแลเด็กที่มีความเสี่ยงต่อการถูกกระทำทารุณแทนครอบครัวชั่วคราว				

ข้อความ	ใช่	ไม่ใช่		
<ul style="list-style-type: none"> <li>· สร้างความเข้มแข็งในด้านการติดต่อเชื่อมโยง และการช่วยเหลือซึ่งกันและกันระหว่างสถาบันครอบครัวและชุมชน</li> </ul>				
<ul style="list-style-type: none"> <li>-สร้างเครือข่ายระบบการให้ความช่วยเหลือต่างๆ ระหว่างครอบครัวและชุมชน</li> </ul>				
<ul style="list-style-type: none"> <li>· ปลุกจิตสำนึกให้ชุมชนตระหนักถึงความสำคัญของการเป็นบิดามารดาที่มีคุณภาพ</li> </ul>				
<ul style="list-style-type: none"> <li>- จัดบริการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับทักษะในการแก้ปัญหา</li> </ul>				
<p>16. ในกรณีหน่วยงานของท่านจัดทำเอกสารเผยแพร่ความรู้และวิธีการป้องกันการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กแก่ประชาชนทั่วไปและกลุ่มเสี่ยง ท่านได้จัดทำ</p> <ul style="list-style-type: none"> <li>- เอกสารเผยแพร่เกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็ก</li> </ul>				
<ul style="list-style-type: none"> <li>- เอกสารเผยแพร่เกี่ยวกับการทอดทิ้งเด็ก</li> </ul>				
<ul style="list-style-type: none"> <li>- เอกสารอื่นๆ ที่ส่งเสริมให้เกิดการป้องกันการทารุณกรรมและการทอดทิ้ง เด็ก เช่น ทักษะการเป็นพ่อแม่ วิธีการจัดการกับความเครียด เป็นต้น กรุณาระบุชื่อเอกสาร.....</li> </ul>				
<p>17. หน่วยงานของท่านมีการสร้างเครือข่ายและการประสานงานกับหน่วยงานอื่นๆ หรือทีมสหสาขาวิชาชีพนอกหน่วยงานของท่าน ในการทำงานด้านการป้องกันการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็ก</p>				
<p>18. หน่วยงานของท่านมีการพัฒนาบุคลากร โดยส่งบุคลากรเข้าร่วมการฝึกงาน การสัมมนา การดูงาน ที่เกี่ยวกับการป้องกันการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็ก ระดับปฐมภูมิ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ เจตคติ และทักษะในการทำงาน</p>				
<p><b>หมวดการประเมิน</b></p>				
<p>19. หน่วยงานของท่านมีการประเมินบุคลากร</p> <ul style="list-style-type: none"> <li>- ด้านความรู้ในการทำงานด้านการป้องกันการทารุณกรรม และการทอดทิ้งเด็ก ระดับปฐมภูมิ</li> </ul>				
<ul style="list-style-type: none"> <li>- ด้านเจตคติในการทำงานด้านการป้องกันการทารุณกรรม และการทอดทิ้งเด็ก ระดับปฐมภูมิ</li> </ul>				
<ul style="list-style-type: none"> <li>- ด้านทักษะในการทำงานด้านการป้องกันการทารุณกรรม และการทอดทิ้งเด็ก ระดับปฐมภูมิ</li> </ul>				
<p>20. หน่วยงานของท่านมีการประเมินผลงานและการปฏิบัติงานขององค์กร</p> <ul style="list-style-type: none"> <li>- โดยบุคลากรภายในองค์กร</li> </ul>				
<ul style="list-style-type: none"> <li>- โดยบุคคลภายนอกองค์กร</li> </ul>				

สำหรับผู้วิจัย

ข้อความ	ใช่	ไม่ใช่		
21. หน่วยงานของท่านมีการประเมินผลกิจกรรมหรือโครงการต่างๆ ที่หน่วยงานของท่านจัดขึ้น โดยวิธี				
- พิจารณาจากรายงานของบุคลากรภายในองค์กร				
- จัดประชุมบุคลากรภายในองค์กร				
- จัดประชุมหรือสัมมนาและเชิญบุคคลภายนอกเข้าร่วมด้วย				
- พิจารณาจากความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมกิจกรรมหรือโครงการ				
- เชิญหน่วยงานภายนอกเข้ามาตรวจสอบการดำเนินการ				
- ทำการวิจัยประเมินผล				



ส่วนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับอุปสรรคและรูปแบบการป้องกันการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กระดับปฐมภูมิที่เหมาะสมกับสังคมไทย

คำชี้แจง กรุณาเติมคำตอบลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

1. โปรดเรียงลำดับความสำคัญของปัญหาที่ท่านคิดว่าเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการทำงานด้านการป้องกันการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กในระดับปฐมภูมิตามลำดับที่ 1,2,3,... ถึงลำดับที่ 8 หรือ 9 ดังต่อไปนี้

<u>ปัญหา</u>	<u>ลำดับที่</u>
1. ปัญหาด้านบุคลากร	.....
2. ปัญหาด้านการบริหารงาน	.....
3. ปัญหาด้านงบประมาณ	.....
4. ปัญหาด้านกรรมการและผู้บริหาร	.....
5. ปัญหาด้านการจัดกิจกรรมหรือโครงการ	.....
6. ปัญหาด้านการติดตามประเมินผล	.....
7. ปัญหาด้านการร่วมมือประสานงาน	.....
8. ปัญหาด้านโครงสร้างของสังคม	.....
9. ปัญหาด้านอื่นๆ (โปรดระบุ)	.....
.....	.....
.....	.....

2. จากข้อ 1. โปรดระบุนรายละเอียดของปัญหา 3 ลำดับแรกที่ท่านคิดว่ามีความสำคัญและจำเป็นที่จะต้องรีบแก้ไข ลำดับที่ 1 ปัญหา.....

ลักษณะของปัญหา.....  
.....  
.....  
.....

ลำดับที่ 2 ปัญหา.....

ลักษณะของปัญหา.....  
.....  
.....  
.....

ลำดับที่ 3 ปัญหา.....

ลักษณะของปัญหา.....  
.....  
.....  
.....

3. โปรดเรียงลำดับความเหมาะสมของรูปแบบการป้องกันการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กระดับปฐมภูมิ ที่ท่านคิดว่ามีประสิทธิภาพและสมควรนำมาใช้ในสังคมไทย โดยเป็นรูปแบบที่เหมาะสมลำดับที่ 1,2,3,...ถึงลำดับที่ 9 หรือ 10 ดังต่อไปนี้

<u>รูปแบบ</u>	<u>ลำดับที่</u>
1. การจัดทำและเผยแพร่สื่อรวมทั้งเอกสารที่เกี่ยวข้องเพื่อสร้างจิตสำนึกแก่ประชาชน	.....
2. การจัดบริการการดูแลเด็ก รวมทั้งบริการสุขภาพที่เข้าถึงได้ง่ายและมีจำนวนเพียงพอ	.....
3. การส่งเสริมให้ครอบครัวมีความมั่นคงทางเศรษฐกิจเพียงพอที่จะช่วยเหลือตนเองได้	.....
4. การจัดอบรมให้ความรู้แก่บิดามารดาและผู้ดูแลเด็ก	.....
5. การจัดโครงการฝึกทักษะให้เด็กในการป้องกันตนเอง	.....
6. การจัดตั้งเครือข่ายหรือชมรมของกลุ่มผู้ปกครองเพื่อแลกเปลี่ยนคำแนะนำและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน	.....
7. การจัดโครงการการเยี่ยมบ้านเพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาและบุตร	.....
8. การจัดบริการฉุกเฉินและให้คำปรึกษาทางโทรศัพท์เพื่อให้ความช่วยเหลือแก่บิดามารดาตลอด 24 ชั่วโมง	.....
9. การประสานงานขององค์กรต่างๆ เพื่อวางแผนงานด้านกิจกรรมในการป้องกันระดับปฐมภูมิให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน	.....
10. อื่นๆ (โปรดระบุ)	.....
.....	.....
.....	.....

4. จากข้อ 3. โปรดระบุเหตุผลที่ท่านคิดว่าเป็นรูปแบบที่เหมาะสม 3 ลำดับแรก

ลำดับที่ 1 รูปแบบ.....  
 เหตุผล.....

ลำดับที่ 2 รูปแบบ.....  
 เหตุผล.....

ลำดับที่ 3 รูปแบบ.....  
 เหตุผล.....  
 .....  
 .....

5. จากข้อ 3. โปรดระบุเหตุผลที่ท่านคิดว่าเป็นรูปแบบที่สมควรนำมาใช้ในสังคมไทยน้อยที่สุด 2 ลำดับสุดท้าย  
 ลำดับสุดท้าย รูปแบบ.....  
 เหตุผล.....  
 .....  
 .....

ลำดับรองสุดท้าย รูปแบบ.....  
 เหตุผล.....  
 .....  
 .....

6. โปรดเรียงลำดับสื่อหรือเอกสาร ที่ท่านคิดว่ามีส่วนสำคัญและสามารถโน้มน้าวให้คนในสังคมไทยตระหนักถึงการป้องกัน  
 การทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กระดับปฐมภูมิ โดยเป็นสื่อที่มีประสิทธิภาพเป็นลำดับที่ 1,2,3,... ถึงลำดับที่ 9 หรือ 10  
 ดังต่อไปนี้

<u>สื่อ</u>	<u>ลำดับที่</u>
1. แผ่นพับ	.....
2. สื่อทางวิทยุ	.....
3. หนังสือคู่มือ	.....
4. สติกเกอร์	.....
5. โปสเตอร์	.....
6. การแสดงรูปแบบต่างๆ เช่น หุ่นกระบอก ละครเวที ลำตัด ลิเก เป็นต้น	.....
7. สื่อทางโทรทัศน์	.....
8. แผ่นโฆษณาที่ติดรถประจำทาง	.....
9. ของแจกที่ผู้รับนำไปใช้ประโยชน์ได้ เช่น ปากกา สมุดบันทึก หมวก เสื้อยืด เป็นต้น	.....
10. อื่นๆ (โปรดระบุ)	.....
.....	.....
.....	.....

7. โปรดระบุเนื้อหาของสื่อที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กระดับปฐมภูมิ  
สำคัญและสมควรจัดทำขึ้น 3 เรื่อง

ที่ท่านคิดว่าจะมีความ

1. ....

2. ....

3. ....

ขณะนี้ท่านได้ตอบแบบสอบถามครบสมบูรณ์แล้ว

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณท่านที่กรุณาเสียสละเวลาของท่านในการตอบแบบสอบถามนี้

ขอบพระคุณมากค่ะ

ภาคผนวก ง.

ประเด็นแบบสัมภาษณ์เจาะลึก

หลังจากที่ได้มีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเจ้าหน้าที่ระดับนโยบายโดยการให้ตอบแบบสอบถามแล้ว ผู้วิจัยได้มีการสัมภาษณ์เจาะลึก เจ้าหน้าที่ระดับนโยบายจากองค์กรรัฐบาล 2 ท่าน และองค์กรเอกชน 2 ท่าน นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ในองค์กรที่ทำงานเกี่ยวกับสวัสดิภาพของเด็กที่เป็นองค์กรระหว่างประเทศ เนื่องจากองค์กรนี้ มีการทำงานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิที่น่าสนใจ แต่มีพื้นที่การปฏิบัติงานอยู่ต่างจังหวัด จึงไม่ได้รวมเข้าเป็นกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยยังได้สัมภาษณ์เจาะลึกครูในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ในฐานะที่เป็นบุคคลที่ทำงานเกี่ยวข้องกับเด็กโดยตรง ซึ่งเข้าใจถึงปัญหาของเด็กเป็นอย่างดี นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้สัมภาษณ์เจาะลึกนักหนังสือพิมพ์ ในฐานะที่เป็นตัวแทนในการสื่อถึงปัญหาภายในสังคมและความต้องการของประชาชน รายละเอียดของการสัมภาษณ์เจาะลึกได้นำมาเรียบเรียงไว้ ดังต่อไปนี้

## เจ้าหน้าที่ระดับนโยบาย

เพศหญิง ทำงานในหน่วยงานสาธารณสุขขององค์การบริหาร อายุ 59 ปี มีประสบการณ์ในการทำงานด้านการคุ้มครองเด็กที่ถูกกระทำทารุณและเด็กที่ถูกทอดทิ้งเป็นเวลา 20 ปี โดยทำงานอยู่ในตำแหน่งปัจจุบันเป็นเวลา 11 ปี

**ความคิดเห็นต่อการเปลี่ยนแปลงของปัญหาการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กจากอดีตจนถึงปัจจุบัน และแนวโน้มของปัญหานี้ในอนาคต**

ปัจจุบัน รูปแบบการทารุณกรรมเด็กรุนแรงมากขึ้นกว่าในอดีต แต่ผู้กระทำทารุณเด็กยังคงเหมือนเดิม คือ มีทั้งคนในครอบครัวและคนนอกครอบครัว

ในอนาคต รูปแบบของการทารุณกรรมน่าจะรุนแรงมากขึ้น ปัจจัยที่ทำให้คนกระทำทารุณต่อเด็กมีมากขึ้น อันเป็นผลมาจากความเสื่อมของสภาวะแวดล้อม เศรษฐกิจ รวมทั้งจิตใจของคนในสังคม ทำให้มีการทารุณกรรมเด็กมากขึ้น แม้ว่าจะมีการทำงานด้านการป้องกันแล้วก็ตาม

**ความคิดเห็นต่อการรับรู้ของประชาชนต่อปัญหาการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กในปัจจุบัน และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับวิธีการที่จะให้ประชาชนตระหนักถึงปัญหานี้**

ประชาชนรับรู้ปัญหานี้มากขึ้นกว่าเดิม แต่ก็ยังไม่มากนัก ในระยะแรกที่เด็กถูกกระทำทารุณในลักษณะที่ไม่รุนแรง เช่น การตีเด็ก เป็นต้น คนรอบข้างบางคนอาจไม่ให้ความสนใจ เห็นว่าเป็นเรื่องภายในครอบครัว จนกระทั่งเด็กถูกกระทำทารุณอย่างรุนแรงมากขึ้นจนรับไม่ได้ เช่น การเอาน้ำร้อนลวกเด็ก เป็นต้น จึงจะยื่นมือให้ความช่วยเหลือเด็ก ซึ่งเมื่อถึงเวลานั้น เด็กก็มีความบอบช้ำมากแล้ว

การทำให้ประชาชนตระหนักถึงปัญหานี้ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจากทุกสาขาวิชาชีพ ทั้งองค์การบริหารและองค์กรเอกชน ควรให้ความสำคัญกับปัญหานี้มากขึ้น ร่วมมือกันทำงานอย่างจริงจัง ไม่ทำเพื่อชื่อเสียง โดยมีเป้าหมายเพื่อป้องกันไม่ให้ปัญหานี้เกิดขึ้น ในปัจจุบัน ยังมีเจ้าหน้าที่ที่ทำงานด้านนี้จำนวนมากที่มักส่งต่อเด็กให้กับหน่วยงานอื่น แทนที่จะให้ความช่วยเหลือแก่เด็กเอง โดยให้เหตุผลว่าไม่มีความถนัดทางด้านนี้ หรือเกรงว่าบิดามารดาที่ทำร้ายเด็กจะมาทำร้ายตน

**ความคิดเห็นต่องานป้องกันระดับปฐมภูมิในประเทศไทย และหน่วยงานที่ควรรับผิดชอบ**

งานป้องกันระดับปฐมภูมิในคนรุ่นก่อนซึ่งมีอายุมากแล้ว อาจเป็นไปได้ยาก ดังนั้น ควรมีการทำงานด้านการป้องกันในคนรุ่นหนุ่มสาว อาทิเช่น การให้ความรู้ด้านทักษะการเป็นบิดามารดา และวิธีการปฏิบัติตนเพื่อให้มีครอบครัวที่ดี เป็นต้น โดยเป็นหน้าที่ของบุคลากรทุกสาขาวิชาชีพ ไม่ว่าจะเป็นนักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ แพทย์ พยาบาล นักกฎหมาย หรือสาขาวิชาชีพอื่นๆ ควร

มีการร่วมมือกันทำงานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิ ซึ่งสามารถช่วยเหลือเด็กได้เป็นจำนวนมากกว่าการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณแล้ว

### ความคิดเห็นต่อบุคลากรที่ทำงานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิ

หากมีการทำงานอย่างจริงจังแล้ว จำนวนบุคลากรที่ทำงานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิที่มีอยู่ในปัจจุบันเพียงพอแล้ว แต่บุคลากรบางคนคิดว่าตนเองขาดความรู้ด้านนี้ จึงไม่กล้าดำเนินการใดๆ ดังนั้น ควรมีการจัดอบรมให้ความรู้ด้านการป้องกันแก่บุคลากรมากขึ้น เนื่องจากการป้องกันเป็นเรื่องที่ยากพอสมควร ยิ่งไปกว่านั้น ควรมีการนำบุคลากรท้องถิ่นมาปฏิบัติงานด้านนี้ เพื่อให้สามารถเข้าถึงประชาชนได้มากยิ่งขึ้น และสิ่งที่สำคัญคือ บุคลากรที่ทำงานด้านนี้ควรมีใจรักเด็ก

### ความคิดเห็นต่อหน้าที่ของหน่วยงานที่คุ้มครองสวัสดิภาพเด็กในด้านงานป้องกันระดับปฐมภูมิ

ไม่เพียงแต่หน่วยงานที่คุ้มครองสวัสดิภาพเด็กเท่านั้น แต่หน่วยงานที่ทำงานเกี่ยวข้องกับเด็กทุกหน่วยงานควรมีการทำงานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิด้วย

### บทบาทของหน่วยงานต่อปัญหาการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็ก

หน่วยงานมีบทบาทต่อปัญหาการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็ก โดยมีเป้าหมายเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการทารุณกรรมเด็ก และเพื่อดูแลเด็กที่ถูกกระทำทารุณแล้ว อย่างไรก็ตาม เป้าหมายด้านการป้องกันยังไม่บรรลุผลตามที่กำหนดไว้ โดยเกิดจากอุปสรรคด้านการมีจำนวนบุคลากรที่ทำงานด้านนี้น้อย ทำให้ยังไม่สามารถเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายทั้งหมดได้ มีความคิดเห็นว่าหน่วยงานอื่นที่อยู่ภายใต้สังกัดกรมเดียวกัน ควรร่วมมือกันทำงานเพื่อให้เข้าถึงกลุ่มเป้าหมายทั้งหมดได้รวดเร็วยิ่งขึ้น ส่วนเป้าหมายด้านการดูแลเด็กที่ถูกกระทำทารุณนั้น บรรลุผลตามที่กำหนดไว้ในระดับหนึ่งเท่านั้น โดยมีอุปสรรค คือ หลังจากที่หน่วยงานส่งต่อเด็กให้หน่วยงานอื่นแล้ว ขาดความต่อเนื่องของการให้ความช่วยเหลือเด็ก ไม่มีการแจ้งผลว่าต้องการให้หน่วยงานทำอะไรต่อไปบ้าง หลังจากส่งต่อเด็กไปแล้ว ก็ไม่ได้รับการติดต่ออีกเลย แต่ในปัจจุบัน เริ่มมีการประชุมร่วมกันระหว่างหน่วยงานต่างๆ ที่รับผิดชอบเด็กที่ถูกกระทำทารุณแต่ละราย อย่างไรก็ตาม มีการจัดประชุมร่วมกันเพียงไม่กี่หน่วยงานเท่านั้น

ความคิดเห็นต่อเป้าหมายในการทำงานของหน่วยงาน ยังไม่เป็นที่น่าพอใจนัก เนื่องจากขาดเป้าหมายด้านความต่อเนื่อง ในการติดตามผลการปฏิบัติงานของอาสาสมัครที่ให้การอบรมไป และคิดว่าในอนาคตอาจมีเป้าหมายนี้เกิดขึ้นได้



### วิธีการกำหนดนโยบายของหน่วยงาน

องค์กรแม่เป็นผู้กำหนดนโยบายหลัก หากหน่วยงานเห็นสภาพปัญหาของสังคม ซึ่งอาจจะเกิดจากการวิเคราะห์ข่าวสารหรือจากการทำวิจัยของหน่วยงานอื่น จะเสนอแนวทางการทำงานในการแก้ไขปัญหาไปยังองค์กรแม่เพื่อกำหนดเป็นนโยบายออกมา

ความคิดเห็นต่อการกำหนดนโยบายเองโดยเอกเทศและการดำเนินนโยบายตามองค์กรแม่ ต่อการป้องกันการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็ก

เจ้าหน้าที่ระดับนโยบายท่านนี้มีความเห็นว่า ควรมีการผสมผสานกันระหว่างการกำหนดนโยบายเอง โดยเอกเทศและการดำเนินนโยบายตามองค์กรแม่

### กิจกรรมการป้องกันระดับปฐมภูมิที่กระทำในระดับสังคมและระดับครอบครัว

1. มีการจัดโครงการการเยี่ยมบ้าน โดยนักสังคมสงเคราะห์เข้าไปสำรวจชุมชน เพื่อดูสภาพของชุมชนโดยทั่วๆ ไป รวมทั้งปัญหาที่เกิดขึ้นในชุมชน แล้วจึงจัดกิจกรรมเพื่อแก้ปัญหานั้นๆ ซึ่งทางหน่วยงานเอง มีการจัดโครงการในเชิงรุกให้กับชุมชน เช่น โครงการที่เข้าไปสำรวจชุมชนเพื่อวิเคราะห์ปัญหาของชุมชน พบว่ามีปัญหาคนว่างงานและปัญหาคนพิการ จึงจัดกิจกรรมสังคมสงเคราะห์ขึ้น โดยหาความร่วมมือจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น เงินทุนจากองค์กรเอกชน การช่วยเหลือจากหน่วยงานของประชาสงเคราะห์ของเขต การนำบริษัทจัดหางานมาเปิดรับสมัครงานในชุมชน สถานฟื้นฟูคนพิการเข้ามาในชุมชนเพื่อรับจดทะเบียนให้แก่คนพิการ ซึ่งจัดว่าโครงการนี้ได้ผลดีทีเดียว

2. มีการจัดอบรมให้ความรู้แก่อาสาสมัครสาธารณสุข

3. ขยายและปรับปรุงการประสานงานของบริการทางสังคมต่างๆ โดยให้ความร่วมมือกับองค์กรเอกชนในการจัดกิจกรรมในชุมชน ช่วยประสานงานกับชุมชน ในขณะเดียวกัน นักสังคมสงเคราะห์ของหน่วยงานที่รับผิดชอบชุมชนนี้ ก็ได้รับประโยชน์จากการเรียนรู้การทำงานขององค์กรเอกชน ส่วนใหญ่ มีการเชิญนักสังคมสงเคราะห์จากชุมชนอื่นเข้ามาดูงานด้วย เพื่อให้เรียนรู้การทำงานและนำไปขยายเป็นบริการทางสังคมในชุมชนของตนต่อไป ซึ่งถือว่าเป็นการแบ่งเบาภาระขององค์กรเอกชนด้วย

### ความคิดเห็นต่อการสร้างเครือข่ายและการประสานงานกับหน่วยงานอื่น

การทำงานด้านสังคมสงเคราะห์ ต้องทำงานร่วมกันกับหลายหน่วยงานในลักษณะเครือข่ายอยู่แล้ว การทำงานร่วมกับหน่วยงานใดนั้น พิจารณาจากปัญหาของชุมชนเป็นหลัก ไม่ค่อยมีอุปสรรคในการประสานงานกับหน่วยงานอื่น แต่หน่วยงานบางหน่วยงานสามารถจัดกิจกรรมได้ดีมาก เนื่องจากได้รับการสนับสนุนจากองค์กรเอกชน ในขณะที่บางหน่วยงานไม่ได้รับการ

สนับสนุนจากองค์กรเอกชน อาจเป็นเพราะว่านักสังคมสงเคราะห์เองไม่ทราบหรือไม่รู้จักองค์กรที่ต้องการให้การสนับสนุน และเมื่อเวลาที่นักสังคมสงเคราะห์จัดกิจกรรมขึ้น แล้วเชิญสื่อมวลชน เช่น หนังสือพิมพ์ มาทำข่าว แต่นักข่าวอาจไม่เห็นความสำคัญจึงไม่มาทำข่าว หรือมาแล้วไม่เผยแพร่หรือกระจายข่าวมากนัก จึงทำให้งานที่ดำเนินไปไม่ค่อยมีคนทราบ และแม้กระจายข่าวไปแล้ว คนก็ไม่เห็นความสำคัญ คิดว่าการประสานงานกับหน่วยงานอื่นเป็นสิ่งจำเป็นและมีความพอใจกับการประสานงานกับหน่วยงานอื่นมาก เนื่องจากได้รับความร่วมมือดีมาก

### ความคิดเห็นต่อการจัดตั้งทีมสหสาขาวิชาชีพในหน่วยงาน

หากทีมสหสาขาวิชาชีพทำงานในลักษณะสหสาขาวิชาชีพอย่างแท้จริง จะเป็นประโยชน์มาก แต่ในปัจจุบัน คิดว่าบุคลากรสหสาขาวิชาชีพที่มีอยู่ในหน่วยงานยังไม่มี ความเข้าใจในงาน มีการแก่งแย่งชิงดีกัน คิดเพียงแต่จะสร้างผลงาน แต่ไม่เห็นแก่ประโยชน์ที่ประชาชนจะได้รับ ควรคิดว่ งานที่ทำเป็นผลงานของทุกคน นอกจากนี้ ส่วนน้อยที่มีความเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนและคิดว่าไม่ใช่หน้าที่ของตน จึงไม่ปฏิบัติงานด้านนี้ ซึ่งความเป็นจริงแล้ว บุคลากรทุกสาขาวิชาชีพมีบทบาทเท่าเทียมกัน เนื่องจากต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกๆ คน ปัจจุบันอยากให้มึนนักกฎหมายอยู่ในหน่วยงาน ถึงแม้จะมีหน่วยงานอื่นที่อยู่ภายใต้องค์กรแม่องค์กรเดียวกันที่ทำงานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิ โดยมีการกำหนดแผนงานร่วมกัน แต่ในขั้นตอนปฏิบัติงาน ไม่มีการประสานงานกัน ทำให้เกิดการทำงานซ้ำซ้อนกัน

### รูปแบบและความถี่ในการเผยแพร่ความรู้เรื่องการป้องกันระดับปฐมภูมิของหน่วยงาน รวมทั้งความคิดเห็นต่องานเผยแพร่ที่ทำอยู่

จากเดิมเคยมีการฝึกอบรมครู นักพัฒนาชุมชน รวมทั้ง ชาวบ้านในชุมชน แต่เนื่องจากมีหน่วยงานอื่นที่อยู่ภายใต้องค์กรแม่เดียวกันหันมาทำงานด้านนี้ จึงไม่มีการจัดอบรมดังกล่าว เนื่องจากเกรงว่าจะมีการทำงานซ้ำซ้อนกัน ปัจจุบันมีการจัดอบรมให้ความรู้เฉพาะอาสาสมัครสาธารณสุขซึ่งมีจำนวนหลายพันคน ที่อยู่ภายใต้การดูแลของหน่วยงาน

### งบประมาณในการป้องกันระดับปฐมภูมิ

หน่วยงานจะเสนอโครงการไปยังองค์กรแม่ เพื่อของบประมาณในการทำงานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิ จากที่ผ่านมา หน่วยงานมีความพอใจกับงบประมาณที่ได้รับจากองค์กรแม่ โดยได้รับการสนับสนุนเป็นอย่างดีจากองค์กรแม่ และไม่เคยถูกตัดงบประมาณ

### วิธีการประเมินผลงานและการปฏิบัติงานขององค์กร

หน่วยงานมีการประเมินผลงานและการปฏิบัติงานของหน่วยงานย่อย โดยใช้ระบบนิเทศ

งาน คือ การไปดูการทำงานของหน่วยงานย่อย ให้คำแนะนำและข้อปรับปรุงในการทำงาน นอกจากนี้  
นี้หน่วยงานได้มีการส่งรายงานผลการปฏิบัติงานในช่วงระยะเวลา 3 เดือน แก่องค์กรแม่ เพื่อดูว่ามี  
การปฏิบัติงานตามโครงการที่วางไว้หรือไม่

**ประเด็นที่อยากให้เกิดขึ้นในหน่วยงาน**

อยากให้มีการส่งบุคลากรสหสาขาวิชาชีพทั้งหมดในหน่วยงานไปดูงานที่หน่วยงานอื่นบ้าง  
เพื่อจะได้มีพื้นฐานความรู้เท่าเทียมกันและร่วมกันทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

## เจ้าหน้าที่ระดับนโยบาย

เพศชาย อายุ 55 ปี ปัจจุบัน ทำงานอยู่ในองค์กรรัฐบาลแห่งหนึ่ง โดยอยู่ในตำแหน่งปัจจุบันเป็นระยะเวลา 3 ปี และทำงานด้านการคุ้มครองเด็กที่ถูกกระทำทารุณและถูกทอดทิ้งมาแล้วเป็นระยะเวลา 6 ปี

**ความคิดเห็นต่อการเปลี่ยนแปลงของปัญหาการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็ก จากอดีตจนถึงปัจจุบัน และแนวโน้มของปัญหานี้ในอนาคต**

เนื่องจากปัญหาการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็ก เป็นปัญหาที่คนในสังคมตื่นตัวเป็นระยะๆ อันเป็นผลมาจากการเสนอข่าวของสื่อมวลชน จึงทำให้ประมาณตัวเลขสถิติได้ยากกว่ามีการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กเพิ่มขึ้นหรือไม่ และในอนาคต ปัญหานี้ น่าจะมีลดน้อยลง

**ความคิดเห็นต่อการรับรู้ของประชาชนต่อปัญหาการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็ก และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับวิธีการที่จะให้ประชาชนตระหนักถึงปัญหานี้**

ประชาชนรับรู้เกี่ยวกับปัญหานี้มากขึ้น อันเป็นผลมาจากสื่อที่หน่วยงานนี้และองค์กรต่างๆ เผยแพร่ ข้อเสนอแนะ คือ ควรมีการเน้นให้ประชาชนมีคุณธรรม ศีลธรรมจรรยา ไม่เห็นแก่วัตถุหรือเงินตรามากกว่าคุณค่าทางจิตใจ

**ความคิดเห็นต่องานป้องกันระดับปฐมภูมิในประเทศไทย และหน่วยงานที่ควรรับผิดชอบ**

ปัจจุบันในประเทศไทยมีงานป้องกันระดับปฐมภูมิอยู่แล้ว หน่วยงานที่ควรทำหน้าที่รับผิดชอบด้านนี้เป็นหลัก คือ ตำรวจ ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ด้านการป้องกันปราบปรามผู้กระทำทารุณเด็ก จัดเป็นหน้าที่ของตำรวจโดยตรง นอกจากนี้ ควรมีหน่วยงานที่ทำหน้าที่สงเคราะห์เด็กที่ถูกกระทำทารุณแล้ว เช่น กรมประชาสงเคราะห์ องค์กรพัฒนาเอกชนต่างๆ เข้ามาร่วมทำงานด้วย

**ความคิดเห็นต่อบุคลากรที่ทำงานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิ**

ปัจจุบัน บุคลากรที่ทำงานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมียังพอมืออยู่ แต่เนื่องจากบุคลากรที่มีความรู้เกี่ยวกับด้านนี้โดยเฉพาะ เช่น นักสังคมสงเคราะห์ นักจิตวิทยา เป็นต้น ขาดแรงจูงใจที่จะทำงานด้านนี้ จึงจำเป็นต้องนำบุคลากรที่ไม่มีพื้นฐานความรู้ด้านนี้เท่าใดนัก มาศึกษาเพิ่มเติม โดยเห็นว่า คุณสมบัติที่สำคัญของบุคลากรที่มาทำงานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมินี้ ควรมีใจรัก มีอุดมการณ์ในการทำงาน ต้องเข้าใจปัญหาของเด็ก เข้ากับเด็กได้ ดังนั้น ใครก็สามารถทำงานนี้ได้ หากมีคุณสมบัติข้างต้น

นอกจากนี้ ควรมีการนำบุคลากรท้องถิ่นมาช่วยปฏิบัติงานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิด้วย ดังเช่นที่หน่วยงานนี้ ได้ฝึกอบรมข้าราชการตำรวจประจำท้องที่ให้มีความรู้ด้านนี้ หลังจากนั้นจะมีการคัดเลือกแนวร่วมซึ่งเป็นประชาชนทั่วไปหรือผู้ที่อยู่ในพื้นที่นั้นๆ รวมทั้งองค์กรรัฐบาลและองค์กรเอกชนที่เกี่ยวข้อง มาจัดประชุมร่วมกันเพื่อกำหนดนโยบายแก้ไขปัญหา

### วิธีการกำหนดนโยบายของหน่วยงาน

รัฐบาลเป็นผู้วางนโยบายให้องค์กรแม่ โดยองค์กรแม่มอบหมายให้หน่วยงานนี้ดำเนินการตามนโยบาย

### ความคิดเห็นต่อการกำหนดนโยบายเองโดยเอกเทศและการดำเนินนโยบายตามองค์กรแม่ ต่อการป้องกันการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็ก

เจ้าหน้าที่ระดับนโยบายท่านนี้มีความคิดเห็นว่า ควรดำเนินนโยบายตามองค์กรแม่ ซึ่งมีความสอดคล้องกับสภาพจริงของปัญหาอยู่แล้ว อย่างไรก็ตาม ส่วนวิธีปฏิบัติตามนโยบายนั้น ทางหน่วยงานนี้อาจนำมาประยุกต์ใช้ภายหลังได้

### ความคิดเห็นต่อการสร้างเครือข่ายและการประสานงานกับหน่วยงานอื่น

หน่วยงานนี้มีการประสานงานกับองค์กรรัฐบาลและองค์กรพัฒนาเอกชนต่างๆ การประสานงานนั้น จะเป็นไปได้ในลักษณะองค์กรอื่นประสานงานเข้ามา เพื่อให้หน่วยงานนี้เข้าไปจับกุมผู้กระทำความผิด เนื่องจากหน่วยงานนี้มีอำนาจในการจับกุม จากประสบการณ์ที่ผ่านมา หน่วยงานนี้ได้รับความร่วมมือจากองค์กรอื่นๆ เป็นอย่างดี

### ความคิดเห็นต่อการจัดตั้งทีมสหสาขาวิชาชีพในหน่วยงาน

ปัจจุบัน มีบุคลากรที่เป็นตำรวจเท่านั้นที่ทำงานอยู่ในหน่วยงาน และเชิญบุคลากรสาขาวิชาชีพอื่นมาเป็นคณะกรรมการของหน่วยงาน และในอนาคตอันใกล้นี้มีการวางแผนที่จะจัดตั้งทีมสหสาขาวิชาชีพขึ้นในหน่วยงาน โดยเล็งเห็นว่า นักจิตวิทยาและนักสังคมสงเคราะห์มีบทบาทในการทำงานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิมากที่สุด และหากเป็นไปได้อยากให้มีการเข้าร่วมทีมสหสาขาวิชาชีพในหน่วยงานด้วย

### รูปแบบและความถี่ในการเผยแพร่ความรู้เรื่องการป้องกันระดับปฐมภูมิของหน่วยงาน รวมทั้งความคิดเห็นต่องานเผยแพร่ที่ทำอยู่

1. มีการจัดคณะวิทยากรทั้งที่เป็นบุคลากรในหน่วยงานและนอกหน่วยงาน ออกไปให้ความรู้แก่เด็กนักเรียนในวันปฐมนิเทศ โดยเฉพาะในโรงเรียนที่เด็กมีบิดามารดาอาศัยอยู่ในแหล่ง

ชุมชนต่างๆ อาทิเช่น โรงเรียนเทศบาล โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร และโรงเรียนวัดต่างๆ อย่างไรก็ตาม การดำเนินกิจกรรมการป้องกันระดับปฐมภูมินี้ ยังมีจุดบกพร่อง คือ การขาดการติดตามประเมินผล อันเนื่องมาจากกำลังคนและงบประมาณไม่เพียงพอ หากเป็นไปได้อยากให้มีการเพิ่มกำลังคนและแผนก โดยในปัจจุบัน มีเจ้าหน้าที่อยู่เพียง 80 คนในการดูแลรับผิดชอบเด็กและเยาวชนที่อยู่ในกรุงเทพมหานครทั้งหมด

2. มีการจัดค่ายอบรมให้ความรู้แก่เยาวชนเป็นระยะเวลาสั้นๆ อาทิเช่น การนำเยาวชนจากชุมชนที่เริ่มมีสารเสพติดเข้าไประบาด มาเข้าค่ายเพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับโทษของสารเสพติด

การจัดเผยแพร่ความรู้ของหน่วยงานนี้ โดยเฉลี่ยทำเดือนละ 5 ครั้ง และพอใจกับงานเผยแพร่ที่ทำอยู่ในปัจจุบัน แต่มีอุปสรรคทางด้านการติดตามผลหลังจากที่ให้ความรู้ไปแล้ว

ปัจจุบัน มีหน่วยงานหลายหน่วยงานที่เผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันระดับปฐมภูมิ แต่โดยภาพรวมแล้ว ค่อนข้างฉาบฉวยและไม่ได้กระทำอย่างต่อเนื่อง

### งบประมาณในการป้องกันระดับปฐมภูมิ

หน่วยงานนี้ไม่มีงบประมาณด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิโดยตรง บางครั้งหน่วยงานมีการเสนอโครงการขึ้นไปยังผู้บังคับบัญชาการ เพื่อขออนุมัติเงินงบประมาณ บางครั้งก็ได้รับการสนับสนุนจากประชาชน ไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบของเงินหรือการให้ยืมสถานที่ อย่างไรก็ตาม ภายใน 2-3 ปีข้างหน้า หน่วยงานจะได้รับการงบประมาณทางด้านนี้โดยตรง

### การจัดการและวิธีการประเมินบุคลากรที่ทำงานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิในหน่วยงาน

บุคลากรที่ทำงานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิได้มาจากการแต่งตั้ง และหากบุคลากรคนใดไม่มีพื้นฐานความรู้ด้านนี้ ทางหน่วยงานมีการพัฒนาบุคลากร โดยการจัดส่งไปอบรมหรือศึกษาเพิ่มเติม และบางครั้งมีการเชิญวิทยากรข้างนอกมาให้ความรู้แก่บุคลากรของหน่วยงาน

นอกจากนี้ ทางหน่วยงานได้มีการประเมินบุคลากรที่ทำงานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิ เช่น การประเมินบุคลากรที่ทำงานด้านการเผยแพร่ความรู้ โดยการให้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับเจตคติต่องานที่ทำอยู่ และโดยสอบถามจากเด็กที่เข้ารับการอบรม

### การพิจารณาแก้ไขปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นในการทำงานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิ

ปัญหาที่เกิดขึ้นในการทำงานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิ คือ ปัญหาโครงสร้างของสังคมที่ครอบครัวคนในสังคมไทยส่วนใหญ่ยากจน มีอาชีพและรายได้ไม่แน่นอน เป็นบ่อเกิดของความเครียดในครอบครัว ซึ่งอาจนำมาสู่การทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กในที่สุด จากปัญหาดังกล่าวควรเป็นหน้าที่ของรัฐบาล ที่จะต้องมีการจัดสวัสดิการที่ดีเพื่อให้ประชาชนมีกินมีใช้อย่างพอ

เพียง และมีการจัดการศึกษาให้ประชาชนทุกคนมีความรู้ นอกจากปัญหาความยากจนแล้ว ความฟุ้งเฟ้อของคนไทยก็เป็นปัญหาโครงสร้างของสังคมอีกปัญหาหนึ่ง

#### **ความคิดเห็นต่อรูปแบบการป้องกันระดับปฐมภูมิที่เหมาะสมต่อสังคมไทย**

รูปแบบการป้องกันระดับปฐมภูมิที่เหมาะสมต่อสังคมไทย คือ การจัดทำและเผยแพร่สื่อเพื่อสร้างจิตสำนึกแก่ประชาชน โดยเฉพาะสื่อที่เป็นหนังสือพิมพ์ หรือโทรทัศน์ ซึ่งสามารถเข้าถึงประชาชนได้อย่างรวดเร็ว เนื่องจากเห็นภาพได้ชัดเจน และควรเน้นเนื้อหาทางด้านสาเหตุการทารุณกรรมเด็ก โดยเน้นกลุ่มเป้าหมายที่เป็นผู้ใหญ่

#### **ความคิดเห็นต่อการเป็นหน่วยงานของรัฐบาลหรือของเอกชนต่อผลกระทบของการทำงาน**

องค์กรเอกชนมีข้อดี คือ ได้รับเงินสนับสนุนจากองค์กรพัฒนาเอกชนต่างประเทศโดยตรง ในขณะที่องค์กรรัฐบาลมีหน้าที่ที่จะต้องทำงานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิ แต่กลับไม่มีเงินงบประมาณ หรือมีบ้างเล็กน้อย

## เจ้าหน้าที่ระดับนโยบาย

เพศหญิง อายุ 57 ปี ปัจจุบัน เป็นผู้บริหารขององค์กรเอกชนแห่งหนึ่ง โดยอยู่ในตำแหน่งปัจจุบันเป็นระยะเวลา 25 ปี และทำงานด้านการคุ้มครองเด็กที่ถูกกระทำทารุณและถูกทอดทิ้งมาแล้วเป็นระยะเวลา 25 ปี

หมายเหตุ คำว่า “การทอดทิ้งเด็ก” ในคำตอบของเจ้าหน้าที่ระดับนโยบายท่านนี้ หมายถึง การทอดทิ้งเด็กให้เป็นเด็กกำพร้า

**ความคิดเห็นต่อการเปลี่ยนแปลงของปัญหาการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กจากอดีตจนถึงปัจจุบัน และแนวโน้มของปัญหานี้ในอนาคต**

รูปแบบการทารุณกรรมไม่เปลี่ยนแปลงไป แต่มีความรุนแรงมากขึ้น ส่วนจำนวนของเด็กที่ถูกทอดทิ้ง มีเพิ่มขึ้นแต่ไม่มากนัก และพบว่า บุคคลที่ทอดทิ้งเด็กมักมีปัญหาตั้งครรภ์โดยไม่พึงปรารถนา ปัญหาการตั้งครรภ์นอกสมรส และมารดาที่ต้องรับภาระเลี้ยงดูครอบครัวแต่เพียงผู้เดียว โดยพบว่าแต่ละกลุ่มมีความจำเป็นในชีวิตที่ต้องทอดทิ้งเด็กไม่เหมือนกัน

ในอนาคต จำนวนของเด็กที่ถูกทอดทิ้งอย่างเป็นทางการ คือ การทอดทิ้งไว้กับหน่วยงานที่รับดูแลเด็คนั้น คงมีจำนวนที่คงตัวหรืออาจเพิ่มขึ้นไม่มาก แต่จำนวนเด็กที่ถูกทอดทิ้งอย่างไม่เป็นทางการ คือการยกบุตรไว้หิ้งเองโดยขาดการกลั่นกรอง จะมียกมากขึ้น เมื่อเด็กกลุ่มนี้เติบโตขึ้นมักจะมีปัญหาในอนาคต เนื่องจากไม่ได้รับการดูแลเท่าที่ควร

**ความคิดเห็นต่อการรับรู้ของประชาชนต่อปัญหาการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็ก และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับวิธีการที่จะให้ประชาชนตระหนักถึงปัญหานี้**

ประชาชนมีการรับรู้ถึงปัญหานี้เท่าที่เห็นจากภาพที่ปรากฏในสังคม คือ มีเด็กถูกทอดทิ้งจำนวนมากมาย แต่ไม่รับรู้ว่าตนเองต้องเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ปัญหานี้ อาจแก้ไขได้โดยการนำเสนอสถิติของเด็กที่ถูกทอดทิ้ง และการให้ความรู้เรื่องจิตวิทยาและพัฒนาการเด็ก ซึ่งเป็นวิธีการหนึ่งที่จะทำให้ประชาชนตระหนักถึงปัญหานี้ โดยการจัดอบรมให้ความรู้นี้ ต้องกระทำอย่างต่อเนื่องและมีการติดตามประเมินผล

**ความคิดเห็นต่องานป้องกันระดับปฐมภูมิในประเทศไทย และหน่วยงานที่ควรรับผิดชอบ**

ในประเทศไทย มีความเป็นไปได้ที่จะมีงานป้องกันการทารุณกรรมเด็กระดับปฐมภูมิ แต่ต้องอาศัยความร่วมมือกันทั้งองค์กรรัฐบาลและองค์กรเอกชน โดยเป็นหน้าที่ของทุกหน่วยงานที่



ต้องทำงานการป้องกันระดับปฐมภูมิ อย่างไรก็ตาม จำเป็นต้องมีการสนับสนุนจากทุกสถาบันในสังคม เช่น ครอบครัว ชุมชน ครู แพทย์ ข้าราชการ เป็นต้น บุคคลเหล่านี้ต้องช่วยกันสอดส่องหรือรายงาน เพื่อไม่ให้เด็กถูกระทำทารุณหรือถูกทอดทิ้ง เด็กควรได้รับการเลี้ยงดูและเติบโตมาในสภาพแวดล้อมทางสังคมที่ดี มีความเอื้ออาทรต่อกัน

### ความคิดเห็นต่อบุคลากรที่ทำงานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิ

ในสังคมไทยพอบุคลากรที่มีใจรักงานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิ แต่ยังขาดความเข้าใจ นอกจากนี้ อาจนำบุคลากรท้องถิ่นมาร่วมกันทำงานด้านนี้ โดยต้องจัดฝึกอบรมอย่างต่อเนื่อง คุณสมบัติของบุคลากรที่มาทำงานด้านนี้ ต้องมีใจรักเด็ก เชื่อในสิทธิมนุษยชน เชื่อในคุณค่าของการเป็นมนุษย์ เชื่อในสิทธิเด็ก และเชื่อในสถาบันครอบครัว

### ความคิดเห็นต่อหน้าที่ของหน่วยงานที่คุ้มครองสวัสดิภาพเด็กในด้านงานป้องกันระดับปฐมภูมิ

ทุกหน่วยงานควรมีส่วนร่วมในการทำงานด้านนี้ เช่น โดยการให้ข้อมูลทางสื่อต่างๆ เท่าที่จะทำได้ เป็นต้น

### บทบาทขององค์กรต่อปัญหาการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็ก

องค์กรนี้มีเป้าหมายหลัก 3 ประการ คือ 1. การป้องกันไม่ให้เกิดการทอดทิ้งเด็ก 2. การจัดหาครอบครัวทดแทนหรือครอบครัวบุญธรรมให้แก่เด็กที่ถูกทอดทิ้ง 3. การสร้างเครือข่ายและการประสานงานกับคณะทำงานด้านเด็กและองค์กรพัฒนาเอกชนอื่นๆ อย่างไรก็ตาม องค์กรพบกับอุปสรรคต่างๆ เช่น ความยากลำบากในการจัดการกับความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในครอบครัว เพื่อให้เกิดการปรับพฤติกรรมที่ถูกต้อง เป็นต้น นอกจากนี้ ยังไม่สามารถรับประกันได้ว่า พฤติกรรมใหม่ที่เกิดขึ้นนั้นจะสามารถคงอยู่ได้ตลอดไป แต่อาจสามารถพิจารณาประสิทธิภาพในการบรรลุเป้าหมายได้จากสิ่งที่เกิดขึ้นกับเด็ก ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงการทำหน้าที่ของบิดามารดา และจากสถิติขององค์กรพบว่า จำนวนของบิดามารดาที่จะทอดทิ้งเด็กให้องค์กรนี้เป็นผู้ดูแล ลดน้อยลงได้ถึง 80-90%

### วิธีการกำหนดนโยบายของหน่วยงาน

การกำหนดนโยบายมาจากการวิเคราะห์ข่าวสารและกระแสสังคมที่เกิดขึ้นในขณะนั้น โดยมีการประชุมในระดับหัวหน้าแผนกเพื่อกำหนดนโยบายในภาพรวม และแต่ละแผนกจะเป็นผู้กำหนดรายละเอียดด้านวิธีปฏิบัติงาน อย่างไรก็ตาม นโยบายที่หน่วยงานนี้กำหนดขึ้นมานั้น ต้องสอดคล้องกับนโยบายสวัสดิการสังคมของประเทศ เฉกเช่นเดียวกับองค์กรพัฒนาเอกชนทุกองค์กร

ความคิดเห็นต่อการกำหนดนโยบายเองโดยเอกเทศและการดำเนินนโยบายตามองค์กรแม่ ต่อการป้องกันการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็ก

การกำหนดนโยบายทั้งสองรูปแบบมีส่วนคล้ายกันทั้งสิ้น เนื่องจากทั้งสองรูปแบบมีเป้าหมายเป็นไปในทิศทางเดียวกัน คือ ช่วยแก้ปัญหาการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กหมดไป

**กิจกรรมการป้องกันระดับปฐมภูมิที่กระทำในระดับสังคมและระดับครอบครัว**

การจัดค่ายเพื่อปรับพฤติกรรม การจัดกลุ่มผู้ปกครอง อันเป็นผลมาจากนโยบายที่ต้องการจะช่วยครอบครัวในการทำหน้าที่ด้านการให้การศึกษาและการดูแลเด็ก โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้เด็กอยู่ในระบบการศึกษาให้ยาวนานที่สุดและอย่างเต็มที่ตามศักยภาพ ให้เด็กได้รับการบ่มเพาะให้เข้มแข็งก่อนที่จะออกไปทำงาน อันจะนำมาซึ่งการเติบโตขึ้นมาเป็นพลเมืองที่มีประโยชน์ต่อสังคมในที่สุด

**รายละเอียดเกี่ยวกับการวางแผนด้านขั้นตอนในการปฏิบัติงาน**

เมื่อหญิงตั้งครรภ์ที่มีปัญหาติดต่อเข้ามาเอง หรือโดยผ่านทางโรงพยาบาล สถานทำแท้งถูกกฎหมาย หรือสมาคมวางแผนครอบครัว ทางองค์กรจะจัดบ้านพักให้จนกระทั่งหญิงนั้นคลอดบุตรระหว่างที่อยู่ในบ้านพักนั้น จะมีการให้คำปรึกษาหาทางออกของปัญหาอย่างต่อเนื่อง และคอยสังเกตพฤติกรรมของมารดา ความผูกพันต่อบุตร หากหญิงนั้นอนุญาต ทางองค์กรจะติดตามญาติให้เข้ามารับรู้และเกี่ยวข้องในการตัดสินใจด้วย เมื่อเด็กคลอดออกมาแล้ว ทางองค์กรจะช่วยเลี้ยงดูทารกให้เป็นการชั่วคราว ก่อนที่มารดาหรือญาติจะมารับเด็กกลับไป โดยระหว่างที่เด็กอยู่กับองค์กรนั้น จะมีการตกลงกับมารดาให้ติดต่อกับองค์กรอย่างต่อเนื่อง หากมารดาไม่ติดต่อมาเลย ทางองค์กรจะติดตามญาติมาดูแลเด็ก เมื่อมารดาหรือญาติมารับเด็กไปแล้ว ทางองค์กรยังให้ความช่วยเหลือมารดาและเด็กอย่างต่อเนื่องไปจนโต

**ความคิดเห็นต่อการสร้างเครือข่ายและการประสานงานกับหน่วยงานอื่น**

องค์กรนี้ได้รับความร่วมมืออย่างดี จากการประสานงานกับองค์กรรัฐบาล เช่น การติดต่อขออำนาจในการจัดหาครอบครัวบุญธรรมให้เด็ก เป็นต้น และจากการประสานงานกับองค์กรเอกชน เช่น การรับและส่งต่อเด็ก เป็นต้น เจ้าหน้าที่ระดับนโยบายท่านนี้มีความเห็นว่าการประสานงานกับหน่วยงานอื่นเป็นสิ่งจำเป็น ที่จะทำให้งานดำเนินต่อไปได้ด้วยดี

## ความคิดเห็นต่อการจัดตั้งทีมสหสาขาวิชาชีพในหน่วยงาน

ตามความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ท่านนี้ เห็นว่า มีความจำเป็นที่จะต้องจัดตั้งทีมสหสาขาวิชาชีพในหน่วยงาน แต่เนื่องจากต้องใช้งบประมาณมาก ทางองค์กรจึงไม่สามารถจัดตั้งทีมสหสาขาวิชาชีพขึ้นมาได้ในปัจจุบัน จึงติดต่อบุคลากรสหสาขาวิชาชีพที่มีอยู่แล้วในหน่วยงานอื่นๆ และให้ความเห็นเพิ่มเติมว่า บุคลากรทุกสาขาวิชาชีพมีบทบาทและมีความจำเป็นเท่าเทียมกัน

## รูปแบบและความถี่ในการเผยแพร่ความรู้เรื่องการป้องกันระดับปฐมภูมิของหน่วยงาน รวมทั้งความคิดเห็นต่องานเผยแพร่ที่ทำอยู่

องค์กรนี้ ไม่มีการจัดอบรมให้ความรู้แก่บิดามารดาทั่วไป แต่มีการจัดอบรมให้ความรู้แก่บิดามารดาที่มีความคิดที่จะทอดทิ้งเด็ก หรือบิดามารดาที่มีฐานะยากจน ซึ่งมาขอรับนมผงจากองค์กร ในด้านจิตวิทยาเด็กและชีวิตของการมีครอบครัว โดยจัดเดือนละครั้ง เพื่อให้ครอบครัวสามารถอยู่ด้วยตนเองได้ ส่วนอุปสรรคที่พบนั้น คือ พื้นฐานความเข้าใจเกี่ยวกับเด็กของคนในสังคมไทยที่ไม่คิดว่าเด็กคือคน คิดว่าเด็กเป็นสิ่งของหรือเป็นสมบัติที่ผู้ใหญ่สามารถทำอะไรก็ได้ อันเป็นผลทำให้หน่วยงานบางสาขาวิชาชีพไม่เห็นความสำคัญที่จะช่วยกันแก้ปัญหาการทารุณกรรมหรือการทอดทิ้งเด็ก ทุกหน่วยงานที่ทำงานเกี่ยวกับเด็กควรมีหน้าที่ในการเผยแพร่ความรู้ด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิ ไม่ว่าจะป็นรูปแบบใดก็ตาม แต่ปัจจุบัน หน่วยงานต่างๆ ยังไม่ค่อยกระทำการ

งานเผยแพร่ความรู้ขององค์กรที่ทำอยู่ในปัจจุบัน ยังทำได้ไม่คึกคัก เนื่องจากยังขาดแคลนบุคลากรและเงินงบประมาณสนับสนุน สำหรับความคิดเห็นต่องานเผยแพร่ความรู้ในภาพรวมของสังคมไทย พบว่า สังคมมีความตื่นตัวมากขึ้น แต่ยังขาดความต่อเนื่อง รัฐบาลควรเป็นผู้นำบุกเบิกให้มีการดำเนินการเรื่องนี้อย่างจริงจัง ในขณะที่ปัจจุบัน รัฐบาลรอให้องค์กรพัฒนาเอกชนเป็นผู้ชี้หน้าในเรื่องการเผยแพร่ความรู้

## งบประมาณในการป้องกันระดับปฐมภูมิ

ไม่มีการแยกงบประมาณด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิโดยเฉพาะ เนื่องจากถือว่าทุกงานเป็นงานป้องกันทั้งสิ้น

## การค้นหาและวิธีการประเมินบุคลากรที่ทำงานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิในหน่วยงาน

บุคลากรในหน่วยงานทุกคนมีหน้าที่ด้านการป้องกัน ไม่มีการจัดหาบุคลากรด้านนี้ขึ้นมาโดยเฉพาะ การวางแผนด้านจำนวนบุคลากรขึ้นอยู่กับปริมาณของงาน ส่วนการจัดสวัสดิการนั้น บุคลากรในองค์กรมีการจัดตั้งคณะกรรมการ เพื่อรวบรวมกองทุนเงินสะสม แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนแรกนำไปฝากธนาคาร ส่วนที่สอง นำมาเป็นเงินหมุนเวียน ให้บุคลากรในองค์กรกู้กันเอง โดยคิดดอกเบี้ยต่ำ ทางองค์กรมีการพัฒนาบุคลากรด้านความรู้ เจตคติ และทักษะในการป้องกันระดับ

ปฐมภูมิโดยส่งเข้าฝึกอบรมหรือสัมมนาทั้งในและต่างประเทศ และสามารถลาศึกษาต่อได้ หากเป็นไปได้ อยากรู้บุคลากรในหน่วยงานมีความสามารถในการบอกพื้นฐานทางจิตใจของเด็กแต่ละคนได้ โดยมีการประเมินบุคลากรทั้งสามด้านดังกล่าวโดยการให้ตอบแบบสอบถาม

#### วิธีการประเมินผลงานและการปฏิบัติงานขององค์กร

ไม่มีการประเมินอย่างเป็นทางการ แต่ประเมินจากการที่งานสำเร็จตามที่กำหนดไว้

#### การพิจารณาแก้ไขปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นในการทำงานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิ

องค์กรมีปัญหาด้านบุคลากร โดยเฉพาะบุคลากรที่เพิ่งจบการศึกษาใหม่ ครอบครัวยังไม่ยอมให้มาทำงานนี้ เนื่องจากความไม่มั่นคงของงานและเงินเดือนน้อย ทำให้บุคลากรเหล่านี้ลาออกไปอย่างไรก็ตาม บุคลากรบางคนก็กลับเข้ามาทำงานใหม่หลังจากพิสูจน์ให้เห็นว่ามีใจรักงานนี้

#### ความคิดเห็นต่อรูปแบบของสื่อที่มีประสิทธิภาพ

รูปแบบสื่อที่เหมาะสมต่อสังคมไทย คือ สื่อทางหนังสือพิมพ์ สื่อทางโทรทัศน์ เนื่องจากสามารถเข้าถึงประชาชนได้เป็นจำนวนมากกว่า

#### ความคิดเห็นต่อการเป็นหน่วยงานของรัฐบาลหรือของเอกชนต่อผลกระทบของการทำงาน

ทั้งองค์กรรัฐบาลและองค์กรเอกชนมีจุดเด่นและจุดด้อย จุดเด่นขององค์กรรัฐบาลคือ มีอำนาจ แต่มีจุดด้อยคือ บุคลากรในองค์กรไม่ใส่ใจในงาน ส่วนองค์กรเอกชนมีจุดเด่นคือ มีความคล่องตัว ได้ทำงานในสิ่งที่เชื่อ แต่มีจุดด้อยคือ ไม่มีอำนาจ

## เจ้าหน้าที่ระดับนโยบาย

เพศชาย อายุ 51 ปี ปัจจุบัน เป็นผู้บริหารขององค์กรเอกชนแห่งหนึ่ง โดยอยู่ในตำแหน่งปัจจุบันเป็นระยะเวลา 11 ปี และทำงานด้านการคุ้มครองเด็กที่ถูกกระทำทารุณและถูกทอดทิ้งมาแล้วเป็นระยะเวลา 15 ปี

### แนวโน้มของปัญหาการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กในอนาคต

แนวโน้มของปัญหามีเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เนื่องจากยังไม่มี การเข้าใจสาเหตุของปัญหาที่ถูกต้องการแก้ไขปัญหาลงไปเริ่มที่ตัวเด็ก โดยให้เด็กมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหามากขึ้น เช่น การให้เด็กมาประชุมทางวิชาการการจัดตั้งสหภาพแรงงานเด็ก เป็นต้น แต่ไม่ใช่เป็นการแก้ปัญหที่ตัวผู้ใหญ่ ซึ่งเป็นสาเหตุของปัญหาที่แท้จริง การแก้ปัญหไม่ตรงประเด็นเช่นนี้ ทำให้แนวโน้มของปัญหาเพิ่มมากขึ้น

ดังนั้น ควรมีการแก้ปัญหที่ตัวผู้ใหญ่เสียก่อน โดยแก้ปัญหที่พัฒนาการทางอารมณ์และสุขภาพจิตของผู้ใหญ่ อันจะส่งผลที่ดีต่อตัวเด็กตามมา หากผู้ใหญ่มีการเปลี่ยนแปลงที่ดีเกิดขึ้น ก็จะสามารถเป็นแม่แบบที่ดีแก่เด็กได้

### ความคิดเห็นต่อการรับรู้ของประชาชนต่อปัญหาการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็ก และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับวิธีการที่จะให้ประชาชนตระหนักถึงปัญหานี้

ปัจจุบัน ประชาชนยังไม่ค่อยรับรู้ต่อปัญหานี้เท่าใดนัก เข้าใจแต่เพียงรูปแบบการทารุณกรรมที่เห็นได้ชัด เช่น การทุบตี แต่ไม่ตระหนักถึงรูปแบบการใช้ความรุนแรงกับเด็กในรูปแบบอื่นๆ ที่อาจมองเห็นไม่ได้ชัดเจน เช่น การทารุณกรรมทางเพศ ทางอารมณ์ หรือแม้กระทั่งการทอดทิ้งเด็ก ซึ่งถือว่าเป็นพื้นฐานของปัญหาทั้งหมด ยิ่งไปกว่านั้น การแทรกแซงปัญหาในปัจจุบัน มีการแก้ไขที่ไม่ตรงกับสาเหตุที่แท้จริงของปัญหา อาทิเช่น การแก้ไขปัญหโดยการทำลายครอบครัวที่มีปัญหา แต่ไม่มีการแก้ปัญหที่เกิดขึ้นในครอบครัว เป็นต้น อุปสรรคใหญ่ที่สุดในการทำงาน คือ ทัศนคติของประชาชนที่ยังขาดจิตสำนึกต่อปัญหานี้ การที่จะทำให้ประชาชนตระหนักถึงปัญหานี้ได้ โดยการทำให้เขารู้จักกับตนเอง และหาวิธีจัดการกับตัวเองที่จะส่งผลที่ดีต่อเด็ก ไม่ใช่เป็นการไปจัดการกับเด็กโดยตรง ซึ่งเปรียบเสมือนเด็กเป็นวัตถุสิ่งของ ดังจะเห็นได้จากสื่อต่างๆ ที่เกี่ยวกับการเลี้ยงดูบุตร ที่มักสอนให้มองที่บุตรเพียงอย่างเดียว แต่ไม่สอนให้บิดามารดาเข้าใจตนเอง หากบิดามารดาเข้าใจตนเองดีแล้ว ทำให้ดูแลบุตรของตนเองได้เป็นอย่างดี จึงจะสามารถดูแลบุตรของผู้อื่นได้

### ความคิดเห็นต่องานป้องกันระดับปฐมภูมิในประเทศไทย และหน่วยงานที่ควรรับผิดชอบ

หน่วยงานด้านสังคมสงเคราะห์ควรมีหน้าที่รับผิดชอบงานป้องกันระดับปฐมภูมินี้เป็นหลัก

รองลงมา คือ หน่วยงานด้านการแพทย์และด้านกฎหมาย เช่น การจัดบริการทางด้านกฎหมาย เพื่อให้เกิดความสมดุลระหว่างเพศหญิงและเพศชาย โดยกฎหมายต้องเข้าไปจัดการให้ผู้ชายมีการรับผิดชอบตามที่ควรจะเป็น เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบัน งานป้องกันระดับปฐมภูมิในประเทศไทยยังมีความเป็นไปได้น้อย เนื่องจากบุคลากรสาขาวิชาชีพต่างๆ ที่มีอยู่ในปัจจุบันไม่ได้รับการฝึกอบรมให้มาดูแลเรื่องครอบครัว เพียงแต่ได้รับการฝึกอบรมให้มาทำงานเฉพาะหน้า ยกตัวอย่างเช่น นักจิตวิทยาไม่ได้รับการฝึกอบรมให้มีการวิเคราะห์สาเหตุของปัญหาหรือพฤติกรรม เป็นต้น ดังนั้น บุคลากรสาขาวิชาชีพต่างๆ ควรเข้ารับการฝึกอบรมที่เรียกว่า Professional Training อย่างไรก็ตาม ปัจจุบัน ในประเทศไทยยังไม่มีกลไกการฝึกอบรมดังกล่าวเพื่อแก้ปัญหาการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กโดยเฉพาะ

### ความคิดเห็นต่อบุคลากรที่ทำงานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิ

สังคมไทยในปัจจุบัน มีบุคลากรที่สามารถทำงานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิมากพอสมควร อาจมีการนำบุคลากรทางด้านสื่อมวลชน และโดยเฉพาะทางด้านศิลปะการละคร มาทำงานด้านนี้ เนื่องจากบุคลากรด้านนี้ได้รับการฝึกฝนและพัฒนาเป็นอย่างดี จนเป็นที่ยอมรับของชาวต่างประเทศ แต่ปัจจุบันยังไม่มี การนำศิลปะด้านนี้มาประยุกต์ใช้เพื่อแก้ปัญหาทางสังคม โดยเฉพาะปัญหาการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็ก โดยมีการจัดตั้งสถาบันเพื่อพัฒนาศิลปะและการละคร เพื่อนำมาใช้ป้องกันการเกิดการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็ก ได้แก่ ศิลปะบำบัด การละครบำบัด ศิลปะฟื้นฟู การละครฟื้นฟู ยกตัวอย่างเช่น การให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) โดยใช้หลักการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม

การนำบุคลากรท้องถิ่นมาช่วยเหลืองานทางด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิ ค่อนข้างเป็นไปได้ยากหรือเป็นไปได้ไม่สะดวก เนื่องจากพื้นฐานจิตใจของคนไทยยังไม่มี ความตระหนักในเรื่องคุณค่าของเด็ก และต้องอาศัยเวลาอีกนานจึงจะเห็นความสำคัญของปัญหานี้

คุณสมบัติสำคัญของบุคลากรที่จะทำงานด้านนี้ควรมีใจรักงาน มีทักษะในการทำงานด้านนี้ มีอารมณ์มั่นคง สามารถอดทนกับเด็กได้ดี และแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี

### ความคิดเห็นต่อหน้าที่ของหน่วยงานที่คุ้มครองสวัสดิภาพเด็กในด้านงานป้องกันระดับปฐมภูมิ

โดยความเป็นจริงแล้ว ควรเป็นหน้าที่ของทุกหน่วยงานที่ทำงานเกี่ยวกับเด็ก ในการป้องกันไม่ให้เด็กถูกระงับทำทารุณและถูกทอดทิ้ง

### วิธีการกำหนดนโยบายของหน่วยงาน

วิธีการกำหนดนโยบายของหน่วยงานนี้ เกิดจากการจัดประชุมในแต่ละฝ่ายทุกสัปดาห์ หลังจากนั้น หัวหน้าฝ่ายของแต่ละฝ่ายจะมาประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันทุกสัปดาห์ หรือทุก

2 สัปดาห์ ซึ่งเรียกว่า คณะกรรมการบริหาร โดยจะจัดทำผลสรุปออกมาเป็นข้อเสนอเชิงนโยบายต่อ คณะกรรมการมูลนิธิ ซึ่งคณะกรรมการมูลนิธิจะมีการประชุมปีละ 2 ครั้งเพื่อกำหนดนโยบายของ หน่วยงาน

### กิจกรรมการป้องกันระดับปฐมภูมิที่กระทำในระดับสังคมและระดับครอบครัว

เป้าหมายในการจัดกิจกรรมระดับปฐมภูมิ เช่น เพื่อเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจของบิดามารดาในเรื่องพัฒนาการของเด็กและทักษะในการเป็นบิดามารดา โดยการผลิตสื่อ การจัดโครงการ การฝึกอบรม โครงการการจัดเสวนาในกลุ่มบิดามารดา ซึ่งในเบื้องต้น พิจารณาว่าโครงการดังกล่าว ประสบความสำเร็จในแง่ที่ผู้เข้าร่วม โครงการมีทักษะเพิ่มขึ้น แต่ไม่สามารถทราบได้ว่า มีการเปลี่ยนแปลงในวิถีชีวิตโดยปกติอย่างไร ซึ่งจะต้องมีการทำการวิจัยเพื่อศึกษาถึงการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ปัจจุบัน มีความพอใจในเป้าหมายในการทำงานที่มีอยู่แล้ว เนื่องจากได้รับการตอบสนองที่ดีจากผู้เข้าร่วมโครงการ ถึงแม้ว่ายังไม่บรรลุเป้าหมายสูงสุด คือ การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางสังคม

### งบประมาณในการป้องกันระดับปฐมภูมิ

ในแต่ละปี องค์กรนี้ใช้เงินงบประมาณเพื่อการป้องกันระดับปฐมภูมิ 4-5 ล้านบาท จากงบประมาณทั้งหมด 14-15 ล้านบาท

### การพิจารณาแก้ไขปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นในการทำงานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิ

ปัญหาหลักที่องค์กรนี้พบ คือ ทักษะคิดของคนในสังคมไทยที่ยังไม่เห็นความสำคัญของปัญหานี้ ดังจะเห็นได้จากการจัดสรรงบประมาณเพื่อการใช้จ่ายในการป้องกันการทารุณกรรม ซึ่งมีอยู่เพียงเล็กน้อย คิดเป็นร้อยละ 0.3 ของงบประมาณแผ่นดินทั้งหมด

### ความคิดเห็นต่อรูปแบบการป้องกันระดับปฐมภูมิที่เหมาะสมต่อสังคมไทย

รูปแบบการป้องกันที่เหมาะสมที่สุด คือ การจัดตั้งเครือข่ายหรือชมรมของผู้ปกครองเพื่อ แลกเปลี่ยนคำแนะนำและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ซึ่งเป็นรูปแบบการป้องกันระดับปฐมภูมิที่องค์กร นำมาใช้อยู่แล้ว ส่วนรูปแบบการป้องกันที่เห็นมีความเหมาะสมค่อนข้างน้อย คือ การจัดทำและเผยแพร่สื่อ รวมทั้งเอกสารที่เกี่ยวข้อง เพื่อสร้างจิตสำนึกแก่ประชาชน เนื่องจากเห็นว่าคนในสังคมอาจ ไม่สนใจสื่อเกี่ยวกับเรื่องนี้ อีกทั้งไม่แน่ใจว่าคนที่ได้อ่านเอกสารหรือสื่อนี้แล้ว จะสามารถรับรู้และ เข้าใจอย่างที่ต้องการสื่อออกไปหรือไม่ นอกจากนี้ ข้อมูลที่อยู่ในสื่อหรือเอกสารต่างๆ อาจเป็นเพียง ความรู้ (knowledge) ที่กระตุ้นในคนในสังคมหันมาสนใจปัญหานี้ แต่ไม่สามารถทำให้เกิดการเรียนรู้ (learning) อันนำไปสู่ปัญญา (enlightenment) ได้ในที่สุด

## เจ้าหน้าที่ระดับนโยบาย

เพศหญิง อายุ 31 ปี ทำงานอยู่ในองค์กรระหว่างประเทศที่รณรงค์ไม่ให้มีการค้าประเวณีเด็ก ก่อตั้งเมื่อปี พ.ศ. 2534 โดยสำนักงานใหญ่อยู่ที่ประเทศไทย ซึ่งเรียกว่า International Office และมีสาขาอยู่ในประเทศต่างๆ กว่า 50 ประเทศ องค์กรนี้มีจุดเริ่มต้นจากการประชุมสัมมนาเกี่ยวกับปัญหาโสเภณีเด็กในแต่ละประเทศ และจึงมีการตั้งองค์กรนี้ขึ้นมาเพื่อแก้ปัญหาดังกล่าวในประเทศที่มี Sex Tourism และต่อมามีอีก 4 ปีจึงได้มีการเพิ่มนโยบายเพื่อแก้ปัญหาสื่อลามกเด็กบนอินเทอร์เน็ต

### ความคิดเห็นต่อการเปลี่ยนแปลงของปัญหาการค้าประเวณีเด็กจากอดีตจนถึงปัจจุบัน

ปัญหานี้ยังคงมีอยู่ไม่หมดไป แต่มีพัฒนาการในตัวเอง คือ หน่วยงานรัฐบาลพยายามที่จะแก้ปัญหามากขึ้น หากมองย้อนกลับไปเมื่อ 10 ปีที่แล้ว จะพบว่า รัฐบาลไม่ยอมรับว่าประเทศไทยมีปัญหาโสเภณีเด็ก พยายามปกปิดปัญหาดังกล่าว ซึ่งมีลักษณะเช่นเดียวกับปัญหาโรคเอดส์ แต่ปัจจุบัน จากการทำงานด้านการรณรงค์ขององค์กรนี้ เป็นแรงกดดันให้รัฐบาลยอมรับว่าประเทศไทยมีปัญหาโสเภณีเด็กอยู่จริง และเมื่อยอมรับว่ามีปัญหา ก็เป็นแรงผลักดันและแรงจูงใจให้พยายามแก้ไขปัญหานี้ แม้ปัญหานี้จะยังคงเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา แต่มีการร่วมมือกันระหว่างองค์กรรัฐบาลและองค์กรเอกชนเพิ่มมากขึ้น ซึ่งต่างไปจากเดิมที่มีแต่องค์กรพัฒนาเอกชนทำงานตามลำพัง

### แนวโน้มของปัญหาการค้าประเวณีเด็กในอนาคต

จากการที่องค์กรรัฐบาลและองค์กรเอกชนมีความตระหนักในการแก้ไขปัญหานี้มากขึ้น ทำให้ภาพของปัญหามีความซับซ้อนซ่อนเร้นมากขึ้น อาทิเช่น ในอดีต หากไปที่พัทธาหรือพัฒนาพงษ์ จะพบเด็กขายบริการขึ้นเรียกลูกค้าอย่างเปิดเผย แต่ต่อมามีกฎหมายเข้มงวดมากขึ้น การค้าประเวณีเด็กจะมีการแอบซ่อนมากขึ้น จึงทำให้ไม่สามารถมองเห็นปัญหาได้ชัดเจนมากนัก และทำให้แก้ปัญหาก็ยากขึ้น และยังพบว่าแนวโน้มที่จะสังเกตเห็น โสเภณีที่เป็นเด็กชายได้ชัดเจนมากขึ้น

### ความคิดเห็นต่อการรับรู้ของประชาชนต่อปัญหาการค้าประเวณีเด็ก และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับวิธีการที่จะให้ประชาชนตระหนักถึงปัญหานี้

ประชาชนรับทราบว่าปัญหานี้เกิดขึ้น แต่คงไม่ทราบในรายละเอียดทั้งหมด อย่างไรก็ตามคนไทยมีความรักและสงสารเด็ก จึงมักไม่คัดค้านในเรื่องที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเด็ก ดังนั้น เมื่อมี



การพิจารณากฎหมายคุ้มครองเด็ก จึงได้รับมติเป็นเอกฉันท์ เมื่อเปรียบเทียบกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองสตรี มักได้รับการคัดค้าน

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับวิธีการที่จะให้ประชาชนตระหนักถึงปัญหานี้ สามารถทำได้หลายวิธี เช่น การจัดโครงการรณรงค์ในหลายๆ รูปแบบอย่างต่อเนื่อง อาจจัดทำเป็นสื่อทางหนังสือพิมพ์ โปสเตอร์ การจัดงานสัมมนาเผยแพร่ความรู้ สื่อทางโทรทัศน์ รวมทั้งละครทางโทรทัศน์ที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่น

### ความคิดเห็นต่องานป้องกันระดับปฐมภูมิในประเทศไทย และหน่วยงานที่ควรรับผิดชอบ

งานป้องกันระดับปฐมภูมิที่มีอยู่ในประเทศไทยในปัจจุบัน ยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร เช่น ยังไม่สามารถต้านทานต่อกระแสวัฒนธรรมได้ ถึงแม้จะมีการให้ทุนการศึกษา ซึ่งอาจช่วยยืดเวลาให้เด็กมาทำงานขายบริการทางเพศช้าลง แต่เมื่อเด็กเรียนจบ ก็ยังทำงานด้านนี้อยู่ดี ทั้งนี้อาจเกิดจากสาเหตุที่เด็กไม่มีทางเลือกของอาชีพที่ดีด้วย ดังจะเห็นได้ว่า ภาพรวมของสังคมในทุกๆ ด้านต้องพัฒนาไปพร้อมกัน การป้องกันปัญหาการค้าประเวณีเด็คนั้น ไม่เพียงแต่ให้ทุนการศึกษา ครอบครัวของเด็กต้องมีความอบอุ่น บิดามารดาของเด็กมีงานทำด้วย ซึ่งการที่บิดามารดา มีงานทำได้ดีนั้น การพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศต้องเป็นไปอย่างต่อเนื่องต่อการพัฒนาชนบท ช่วยให้คนในชนบทมีงานทำมากขึ้น

งานป้องกันระดับปฐมภูมิที่มีอยู่ในประเทศไทยจะมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น นอกจากองค์กรรัฐบาลและองค์กรเอกชนมีการประสานงานกันเช่นที่เป็นอยู่ในปัจจุบันแล้ว ควรเปลี่ยนแปลงนโยบายหลักของประเทศในการที่จะพยายามลดความสำคัญของภาคเกษตรกรรม ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้คนในชนบทมีรายได้จากการเกษตรต่ำ อันเป็นการผลักดันให้คนเข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ ซึ่งถึงแม้จะมีการกักกันเด็กไม่ให้เข้ากรุงเทพฯ เด็กอยู่ในชนบทก็ไม่มีการทำงาน

### ความคิดเห็นต่อนุกลากรที่ทำงานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิ

ในปัจจุบัน มีบุคลากรทั้งจากองค์กรรัฐบาลและองค์กรเอกชนทำงานด้านนี้อยู่มากพอสมควร แต่ก็ยังไม่เพียงพอ หากมีการเพิ่มทั้งในด้านจำนวนบุคลากรและงบประมาณ จะช่วยให้การทำงานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น นอกจากนี้ ควรมีการนำบุคลากรของท้องถิ่นมาช่วยเหลือในการทำงานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิ เนื่องจากเป็นบุคคลที่มีประสบการณ์ในชุมชน และสามารถเข้าถึงชาวบ้านได้มากกว่า ซึ่งถือเป็นคุณสมบัติสำคัญที่บุคลากรที่ทำงานด้านนี้พึงมี โดยเป็นผู้ที่เข้าใจความต้องการหรือมีปัญหาของชาวบ้านและทราบวิธีแก้ไข คุณสมบัติที่สำคัญอีกสองประการคือ การมีทักษะในการสื่อสารที่ดี และความสามารถในการมองปัญหาได้อย่างเป็นองค์รวม

ความคิดเห็นต่อหน้าที่ของหน่วยงานที่คุ้มครองสวัสดิภาพเด็กในด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิ  
หน่วยงานที่คุ้มครองสวัสดิภาพเด็กทุกหน่วยงานควรมีหน้าที่ด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิ

### วิธีการกำหนดนโยบายของหน่วยงาน

การกำหนดนโยบายขององค์กรนี้ เกิดจากการประชุมของคณะกรรมการผู้บริหาร ซึ่งประกอบด้วยตัวแทนทั้งหมด 10 คน จากกลุ่มภูมิภาคต่างๆ ได้แก่ อัฟริกา ลาตินอเมริกา เอเชียแปซิฟิก อเมริกาเหนือ ยุโรปตะวันออก และยุโรปตะวันตก กำหนดนโยบายจากสถานการณ์จริง และจากการศึกษาวิจัย โดยให้สำนักงานใหญ่เป็นฝ่ายบริหาร นำนโยบายมาปรับใช้ และเผยแพร่ นโยบายและข้อมูลต่างๆ ให้แก่สาขาอื่น ซึ่งทุกสาขาจะมีนโยบายเดียวกัน แต่มีวิธีปฏิบัติแตกต่างกัน เช่น บางประเทศเน้นการทำงานทางด้านการป้องกัน บางประเทศเน้นการทำงานทางด้านการฟื้นฟู โดยทำงานกับเด็กที่เป็นเหยื่อ บางประเทศเน้นการทำงานกับนักท่องเที่ยวผู้ชายที่มาจากโซเลียมี่ เป็นต้น ในส่วนของสำนักงานใหญ่ที่อยู่ในประเทศไทย เน้นการทำงานทางด้านการรณรงค์ป้องกัน และกฎหมาย

สาเหตุที่องค์กรนี้เน้นการทำงานด้านการป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาโซเลียมี่เด็ก เนื่องจากพบว่า การฟื้นฟูเด็กที่ตกเป็นเหยื่อแล้วมาเข้าโครงการการฟื้นฟูก่อนข้างมีประสิทธิผลต่ำ ใช้เวลาและงบประมาณสูง นอกจากนี้ ถึงแม้จะผ่านการฟื้นฟูแล้ว ยากที่จะกลับมาเป็นดังเดิมได้ ดังนั้นจึงเน้นที่ การป้องกันไม่ให้เด็กเข้ามาสู่ธุรกิจบริการทางเพศ ซึ่งมีประสิทธิผล เข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้จำนวนมาก และใช้งบประมาณน้อยกว่า โดยเน้นที่การให้ข้อมูลข่าวสารแก่สื่อมวลชนจากต่างประเทศ

ความคิดเห็นต่อการกำหนดนโยบายเองโดยเอกเทศและการดำเนินนโยบายตามองค์กรแม่ ต่อการ ป้องกันการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็ก

ผู้ให้สัมภาษณ์แสดงความคิดเห็นต่อรูปแบบการกำหนดนโยบายว่า หากเป็นองค์กรขนาด เล็กในท้องถิ่น อาจไม่จำเป็นต้องมีคณะกรรมการผู้บริหารเป็นผู้กำหนดนโยบาย ส่วนองค์กร ระหว่างประเทศที่มีสาขาอยู่ในต่างประเทศหลายแห่ง ควรมีคณะกรรมการผู้บริหารกำหนดนโยบาย เพื่อให้ทิศทางและนโยบายในการทำงานเป็นไปในทิศทางเดียวกัน และมีความเป็นเอกภาพ

การดำเนินงานตามเป้าหมายใดที่คิดว่าไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร

เป้าหมายที่ดำเนินการแล้วไม่ประสบผลสำเร็จตามที่คาดไว้ คือ การส่งเสริมให้บิดามารดา มีงานทำ มีที่อยู่อาศัย อยู่ในสภาวะแวดล้อมที่ปลอดภัย ทั้งนี้เนื่องจากว่า งานที่ดำเนินการอยู่ใน ปัจจุบันไม่ได้เน้นในเรื่องการสร้างอาชีพมากนัก จึงไม่สามารถทราบได้ว่าได้มีการพัฒนาสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยหรือไม่และอย่างไรบ้าง ส่วนอีกเป้าหมายที่ไม่ประสบความสำเร็จ คือ โครงการป้องกันและลดผลกระทบระยะยาวในการเป็นบิดามารดาที่ไม่มีคุณภาพ เนื่องจากว่า เพิ่งดำเนินนโยบาย

ตามเป้าหมายนี้มา 2 ปี ยังเหลือระยะเวลาอีก 2 ปี จึงไม่ทราบผลในระยะยาวว่าเขาจะเป็นบิดามารดาที่มีคุณภาพหรือไม่

### รายละเอียดเกี่ยวกับการวางแผนด้านขั้นตอนในการปฏิบัติงาน

เริ่มจากการทำวิจัยเพื่อดูปัญหาที่เกิดขึ้น จากนั้นจึงเขียนโครงการที่เป็นแนวทางในการแก้ไขนั้นๆ เพื่อเสนอแก่แหล่งเงินทุน หลังจากที่ได้เงินสนับสนุนแล้ว จึงดำเนินตามโครงการที่เขียนไว้แล้วนั้น ซึ่งมีการกำหนดวัตถุประสงค์ ระยะเวลาและงบประมาณที่ใช้ในแต่ละขั้นตอน วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ กิจกรรมที่ควรจัดขึ้น รวมทั้งผลที่คาดว่าจะได้รับ

### กิจกรรมการป้องกันระดับปฐมภูมิที่กระทำในระดับสังคมและระดับครอบครัว

กลุ่มเป้าหมายในการจัดกิจกรรมขององค์กรนี้เป็นเด็กจำนวน 3,000 คน ใน 4 จังหวัดทางภาคเหนือ ได้แก่ เชียงราย เชียงใหม่ ลำพูน พะเยา โดยจัดทำโครงการร่วมกับองค์กรพัฒนาเอกชนท้องถิ่น 5 โครงการ ซึ่งคณะทำงานเป็นเจ้าหน้าที่จากองค์กรพัฒนาเอกชนท้องถิ่น ซึ่งเข้าใจรากเหง้าของปัญหา และมีความเชี่ยวชาญในด้านงานป้องกันรูปแบบต่างๆ ดังมีโครงการต่อไปนี้

1) มูลนิธิพัฒนาชุมชนในเขตภูเขา จังหวัดเชียงราย คณะทำงานมีความเชี่ยวชาญในการเข้าถึงชนกลุ่มน้อยซึ่งเป็นชาวเขา โดยจัดกิจกรรมรณรงค์สร้างความตระหนักให้ครอบครัวไม่ส่งบุตรหลานไปค้าบริการทางเพศที่กรุงเทพฯ โดยส่งเสริมให้มีการทำการเกษตรแบบยั่งยืนให้แก่บิดามารดา และการฝึกอาชีพให้แก่กลุ่มเยาวชนเพื่อผลิตสินค้าและทำธุรกิจชุมชน

2) โครงการที่เป็นการรวมตัวกันของกลุ่มครู จังหวัดเชียงราย เพื่อดูแลให้นักเรียนในโรงเรียนแห่งหนึ่งตระหนักถึงปัญหาการค้าบริการทางเพศ ซึ่งในโรงเรียนแห่งนี้ มีเด็กจำนวนมากที่ไร้สัญชาติ ไม่มีบัตรประชาชนและยากจนมากเป็นพิเศษกว่าเด็กไทยทั่วไป โดยมีการจัดกิจกรรมฝึกอาชีพให้แก่เด็กนักเรียนในโรงเรียน

3) โครงการบ้านพักฉุกเฉิน จังหวัดพะเยา ซึ่งเป็นองค์กรพัฒนาเอกชนท้องถิ่น โดยจัดบ้านพักฉุกเฉินให้แก่เด็กในหมู่บ้านที่มีความเสี่ยงต่อการถูกนำไปค้าประเวณี อาทิเช่น บิดามารดาหย่าร้าง ครอบครัวมีฐานะยากจน มารดาหรือพี่สาวเคยประกอบอาชีพค้าประเวณีมาก่อน โดยให้เด็กเข้ามาพักที่บ้านจัดให้เรียนหนังสือ และฝึกอาชีพ

4) โครงการที่จัดทำขึ้นโดยกลุ่มแม่บ้านในจังหวัดลำพูน โครงการนี้มีจุดประสงค์เพื่อให้ความรู้ในชุมชนตระหนักถึงปัญหาการค้าประเวณี

5) โครงการละครชุมชน จัดทำละครเกี่ยวกับผลร้ายของการมาทำงานค้าประเวณีและปัญหาวัยรุ่น โดยออกตระเวนแสดงตามที่ต่างๆ ในจังหวัดทางภาคเหนือ

ทั้ง 5 โครงการดังกล่าวที่องค์กรนี้ให้การสนับสนุนทางด้านวิชาการและเงินงบประมาณ มีเป้าหมายเดียวกัน คือ การรณรงค์ป้องกันไม่ให้เด็กมาทำงานค้าประเวณี

### ความคิดเห็นต่อการสร้างเครือข่ายและการประสานงานกับหน่วยงานอื่น

องค์กรนี้มีการสร้างเครือข่ายกับองค์กรในประเทศ คือ องค์กรพัฒนาเอกชน 5 องค์กรที่ร่วมกันจัดทำโครงการต่างๆ ทางภาคเหนือ และมีการประสานงานกับองค์กรต่างประเทศ เช่น ยูนิเซฟ เป็นต้น นอกจากนี้ ยังได้รับเงินสนับสนุนจากรัฐบาลของประเทศอื่น เช่น ประเทศสวีเดน และประเทศฟินแลนด์ เป็นต้น การสร้างเครือข่ายและประสานงานกับองค์กรต่างๆ ข้างต้นนั้น เป็นไปเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารหรือทำงานร่วมกัน เช่น การจัดประชุมหรือสัมมนาเพื่อหาแนวทางในการแก้ปัญหาาร่วมกัน เป็นต้น บางครั้ง มีการประสานงานเพื่อสนับสนุนทุนให้แก่กันและกัน

ในปัจจุบัน องค์กรนี้ได้รับความร่วมมือจากหน่วยงานอื่นๆ อย่างเป็นที่น่าพอใจ โดยในส่วนขององค์กรรัฐบาลให้ความร่วมมือและสนใจในปัญหาโสเภณีเด็กมากกว่าในอดีตอย่างมาก ซึ่งจัดเป็นพัฒนาการที่ดี

### ความคิดเห็นต่อการจัดตั้งทีมสหสาขาวิชาชีพในหน่วยงาน

องค์กรนี้เป็นองค์กรที่ทำงานด้านการรณรงค์กับชุมชนเพียงอย่างเดียว เพราะฉะนั้น จึงไม่มีความจำเป็นต้องมีบุคลากรบางสาขาวิชาชีพ เช่น แพทย์ พยาบาล เนื่องจากไม่มีการตรวจสุขภาพหรือการบำบัดฟื้นฟูเด็กที่ถูกกระทำทารุณหรือถูกทอดทิ้ง จึงคิดว่าบุคลากรเท่าที่มีอยู่ในปัจจุบันเพียงพออยู่แล้ว

นักสังคมสงเคราะห์เป็นบุคลากรที่มีบทบาทในการป้องกันระดับปฐมภูมิมากที่สุด นอกจากนี้ บุคลากรที่ทำหน้าที่ระดมทุน ก็มีความสำคัญเช่นกัน อย่างไรก็ตาม หากมองในแง่ของการทำงานเป็นทีม ทุกคนมีความสำคัญเท่ากันเท่าเทียมกัน จะขาดใครไปไม่ได้

### งบประมาณที่ใช้ในการทำงานด้านการป้องกัน

ร้อยละ 25 ของงบประมาณทั้งหมด

### การจัดหาและวิธีการประเมินบุคลากรที่ทำงานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิในหน่วยงาน

การจัดหาบุคลากรแบ่งเป็น 2 ส่วน คือ 1) บุคลากรในองค์กร จัดหาโดยใช้วิธีประกาศรับสมัครและสัมภาษณ์เพื่อดูถึงคุณสมบัติที่จำเป็นต้องมี คือ สามารถจัดการโครงการและกำหนดทิศทางให้องค์กรพัฒนาเอกชนทั้ง 5 องค์กรดำเนินไปตามแนวทางโครงการการป้องกันที่ได้วางไว้ 2) บุคลากรภายนอกองค์กร คือ บุคลากรที่มาจากองค์กรพัฒนาเอกชนทั้ง 5 องค์กรที่มาเข้าร่วมโครงการการป้องกัน โดยทางองค์กรได้พิจารณาวัตถุประสงค์และกลุ่มเป้าหมายของโครงการที่บุคลากรเหล่านี้เสนอเข้ามาว่าตรงกับงานด้านการป้องกันระดับปฐมภูมิหรือไม่ พิจารณาความเป็นไปได้และประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับของกิจกรรม

การวางแผนด้านจำนวนบุคลากรจะพิจารณาจากโครงการเป็นหลัก โดยโครงการหนึ่งๆ จะมีเจ้าหน้าที่ที่เป็นหัวหน้าดูแลโครงการหนึ่งคน ปัจจุบัน ในสำนักงานใหญ่ มีเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบโครงการการป้องกันระดับปฐมภูมิทางภาคเหนือ 5 โครงการ จำนวนทั้งสิ้น 3 คน โดยมีการจัดสวัสดิการแก่บุคลากรในองค์กร อันได้แก่ เบี้ยเลี้ยงค่าที่พัก วันหยุดประจำปี 20 วัน รวมทั้งประกันสุขภาพ

องค์กรนี้ มีการพัฒนาบุคลากรในองค์กรโดยการส่งไปดูงาน ส่วนการประเมินบุคลากรภายนอกองค์กรนั้น อาจารย์จากมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งจะเป็นผู้ประเมินบุคลากรจากองค์กรพัฒนาเอกชนทางด้านวิชาการทุก 3 เดือน โดยมีการทำสรุปเป็นรายงานส่งมาให้แก่องค์กร

### วิธีการประเมินผลงานและการปฏิบัติงานขององค์กร

ไม่มีการประเมินผลงานและการปฏิบัติงานขององค์กรอย่างเป็นทางการ แต่อาจมีการสรุปบทเรียนเป็นครั้งเป็นคราวไป อันได้มาจากการติชมของคณะกรรมการผู้บริหาร แต่ไม่มีการประเมินเป็นลายลักษณ์อักษร โดยบุคลากรในหน่วยงานมีการประชุมเพื่อรายงานผลการทำงานทุกสัปดาห์ และมีการประชุมใหญ่ปีละ 1 ครั้ง เพื่อวางแผนงานประจำปี โดยมีการกล่าวถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในปีที่ผ่านมา รวมทั้งแนวทางในการแก้ไข

### ความคิดเห็นต่อรูปแบบการป้องกันระดับปฐมภูมิที่เหมาะสมต่อสังคมไทย

รูปแบบการป้องกันระดับปฐมภูมิที่เหมาะสม มีดังต่อไปนี้

1. การจัดทำและเผยแพร่สื่อ รวมทั้งเอกสารที่เกี่ยวข้องเพื่อสร้างจิตสำนึกแก่ประชาชน
2. การส่งเสริมให้ครอบครัวมีความมั่นคงทางเศรษฐกิจเพียงพอที่จะช่วยเหลือตนเองได้
3. การจัดโครงการฝึกทักษะให้แก่เด็กในการป้องกันตนเอง
4. การประสานงานขององค์กรต่างๆ เพื่อวางแผนงานด้านกิจกรรมการป้องกันระดับปฐมภูมิให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

ซึ่งรูปแบบการป้องกันระดับปฐมภูมิทั้ง 4 รูปแบบดังกล่าวข้างต้นนี้ องค์กรนี้กำลังอยู่ในระหว่างดำเนินการ

ซึ่งรูปแบบการป้องกันระดับปฐมภูมิทั้ง 4 รูปแบบดังกล่าวข้างต้นนี้ องค์กรนี้กำลังอยู่ในระหว่างดำเนินการ

### ความคิดเห็นต่อการเป็นองค์กรระหว่างประเทศและองค์กรในประเทศต่อผลกระทบของการทำงาน

องค์กรทั้งสองประเภทมีจุดเด่นและจุดด้อยแตกต่างกัน โดยองค์กรระหว่างประเทศจะทำงานในระดับโลก คือ ทำได้เฉพาะการรณรงค์ สร้างความตระหนักโดยทั่วไป ส่วนการทำงานกับเด็กหรือการป้องกันไม่ให้เด็กค้าประเวณี ต้องทำในระดับท้องถิ่น ดังจะเห็นว่างานป้องกันระดับปฐมภูมิบางอย่างทำในระดับกว้างไม่ได้ ต้องทำในระดับลึก

## ครูในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร

เพศชาย อายุประมาณ 40 ปีเศษ ทำงานที่โรงเรียนแห่งหนึ่งในคลองเตย เป็นเวลา 2 ปี มีหน้าที่รับผิดชอบห้องพยาบาลของโรงเรียน

**ท่านเข้าใจคำว่า “การทารุณกรรม” และ “การทอดทิ้งเด็ก” คืออะไร เกิดจากสาเหตุอะไรได้บ้าง**

ในความเข้าใจของครู การทารุณกรรม หมายถึง การกระทำที่ทำให้เด็กได้รับความทรมานหรือเจ็บปวดทางร่างกาย รวมทั้งมีการกระทำทารุณทางจิตใจ แต่เป็นสิ่งที่มองเห็นไม่ชัด สาเหตุที่เด็กถูกทำร้ายอาจเกิดจากเด็กไม่ได้เป็นบุตรที่แท้จริงของบิดาหรือมารดา และบุคคลที่ครองสติไม่อยู่ อาจเกิดจากการใช้สารเสพติด สุรา อาจเกิดอาการคลุ้มคลั่งแล้วจึงทำร้ายเด็ก ส่วนการทอดทิ้งเด็ก หมายถึง การที่ครอบครัวไม่สามารถดูแลเด็กได้ โดยให้เด็กไปอยู่กับญาติ สาเหตุที่ทอดเด็กเกิดจากการที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพผิดกฎหมาย แล้วถูกจำคุก จึงไม่สามารถดูแลเด็กได้

**ท่านคิดว่า สถานการณ์ปัจจุบันของปัญหาการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กเป็นอย่างไร**

ตามความคิดเห็นของครู คิดว่ามีเด็กถูกทอดทิ้งไม่ได้รับการเอาใจใส่จากบิดามารดามากขึ้น สังเกตได้จากการมาโรงเรียนไม่สม่ำเสมอ หรือขาดเรียนบ่อยๆ ตัวเด็กเองเมื่อไม่ต้องมาโรงเรียนเกิดความเฉยชินที่ไม่ต้องทำการบ้านหรือถูกครูดุตี เมื่อขาดเรียนจึงไปเที่ยวเล่นที่อื่นได้ นอกจากนี้เด็กบางคนตัวมีกลิ่นเหม็น เนื่องจากไม่มีคนดูแลให้อาบน้ำ

**ท่านคิดว่าบุคคลรอบข้างตัวท่านรับรู้หรือตระหนักถึงปัญหานี้อย่างไร**

ในส่วนของคนรอบข้าง คิดว่ารับรู้ถึงปัญหานี้เป็นอย่างดีจากการสัมมนา ให้การดูแลความเป็นอยู่ของเด็กได้เฉพาะในขณะที่อยู่ที่โรงเรียน แต่ไม่อยู่ในสภาพที่จะช่วยเหลือเด็กได้เมื่อเด็กอยู่นอกโรงเรียน ถ้าเด็กมาขอความช่วยเหลือจริงๆ อาจจะให้คำแนะนำ แล้วส่งต่อให้กับหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านนี้

**ท่านคิดว่าบุคคลกลุ่มใดที่มีแนวโน้มที่จะกระทำทารุณเด็กมากที่สุด**

บุคคลที่ครองสติไม่ได้ เช่น ดิถสารเสพติด หรือดื่มสุรา จากการศึกษาของครูท่านหนึ่งในโรงเรียนแห่งนี้ พบว่า คนในชุมชนส่วนใหญ่ติดสารเสพติดประเภทยาบ้ามากที่สุด

**ท่านพบเด็กนักเรียนหรือเด็กที่อยู่ใกล้ตัวท่านเคยถูกกระทำทารุณหรือถูกทอดทิ้งหรือไม่**

เคยพบเด็กนักเรียนที่ถูกมารดาต่อที่เข้าตา โดยเกิดจากมารดาหงุดหงิดที่บุตรอีกคนหนึ่ง ซึ่งเป็นน้องของนักเรียนคนนี้ร้องไห้ จึงโมโหแล้วต่อที่เด็กนักเรียนคนนี้ ในตอนแรก เด็กคนนี้

บอกกับครูว่าโดยฝั่งต๋อยจึงดาเขี้ยว ถึงแม่เด็กจะซึมในช่วงเช้า แต่ด้วยธรรมชาติของเด็กเมื่ออยู่กับ เพื่อได้สักพักก็ดีขึ้น ทำให้ครูสังเกตได้ยาก นอกจากนี้ยังเคยพบเด็กที่ถูกบิดามารดาทำโทษอย่างรุนแรงด้วยการตีที่หลัง จนเป็นรอยเขียวฟกช้ำ อย่างไรก็ตาม ครูท่านนี้ให้ความเห็นว่า เด็กในโรงเรียนแห่งนี้ ถูกกระทำทารุณอย่างรุนแรงค่อนข้างน้อย คิดเป็นร้อยละ 5 – 10 ของจำนวนเด็กทั้งหมด มักมี ปัญหาเด็กไม่มาโรงเรียน ปัญหาการลักเล็กขโมยน้อย แต่ไม่มีปัญหาเด็กติดสารเสพติด

เด็กในชุมชนคลองเตยส่วนใหญ่มีลักษณะถูกทอดทิ้ง เนื่องจากที่ชุมชนแห่งนี้ เป็นทั้งแหล่ง รับส่งและจำหน่ายสารเสพติดกันมาก บางครอบครัวบิดาค้าสารเสพติดแล้วถูกจับจำคุก มารดาจะเป็นผู้ค้าสารเสพติดแทน และเมื่อมารดาถูกจับจำคุก บุตรที่โตแล้วจะเป็นผู้ค้าแทน ซึ่งคิดว่างานนี้ สามารถหาเงินได้เร็ว ดีกว่าไปทำงานแบกของที่ทำเรื้อ ซึ่งบางครั้งไม่มีสินค้า ทำให้ไม่มีรายได้ ส่วน บุตรที่ยังเล็กและยังไม่สามารถค้าสารเสพติดได้ จะถูกทอดทิ้งให้อยู่กันตามลำพังหรืออยู่กับญาติที่เป็นผู้สูงอายุที่ไม่สามารถค้าสารเสพติดได้เช่นกัน ซึ่งไม่ได้เอาใจใส่ในความเป็นอยู่รวมทั้งการให้ เด็กได้รับการศึกษามากนัก ยิ่งไปกว่านั้น ที่ชุมชนนี้ มีศูนย์รับเลี้ยงเด็กรองรับเด็กที่ถูกครอบครัว ทอดทิ้ง เมื่อบิดาหรือญาติของเด็ก ออกจากคุกก็มารับเด็กไปอยู่ด้วย ซึ่งถ้าเด็กปรับตัวได้ เด็กก็ไม่ เดือดร้อน เนื่องจากที่นี่มีที่อยู่อาศัย อาหาร เสื้อผ้า ค่าขนม รวมทั้งค่าใช้จ่ายต่างๆ ให้ครบถ้วน

บางครั้ง บิดามารดาย้ายที่อยู่พาเด็กไปด้วย โดยไม่ได้แจ้งให้โรงเรียนทราบ บางครั้ง บิดา มารดาทำงานอย่างเดียว หรือเล่นการพนัน หรือบางครั้ง เด็กถูกปล่อยให้อยู่กับญาติที่เป็นผู้สูงอายุ ไม่เอาใจใส่ให้เด็กไปโรงเรียน ทำให้เด็กบางคนขาดเรียนไปครึ่งเทอม ครูไม่แน่ใจว่าเด็กถูกทอดทิ้ง หรือหายไปอยู่ที่ใด

### ท่านให้ความช่วยเหลืออย่างไรและมีหน่วยงานใดให้ความช่วยเหลืออนุเคราะห์บ้าง อย่างไร

เนื่องจากสภาพแวดล้อมที่เด็กอาศัยอยู่ปัจจุบัน ถือว่าการทำโทษลักษณะดังกล่าว อาจจะไม่ รุนแรงและเป็นเรื่องปกติ และตัวเด็กเองก็รับได้ ไม่ขอความช่วยเหลือจากผู้อื่นหรือว่าอยากจะหนี ออกจากบ้าน ทำให้ครูจึงไม่ได้เข้าไปช่วยเหลือ แต่ถ้าในกรณีที่เด็กขอความช่วยเหลือหรือครูเอง เห็นว่าเด็กถูกทำร้ายรุนแรงเกินไป จึงจะเข้าไปช่วยเหลือ ในบางกรณีที่เด็กมาโรงเรียนแล้วป่วยหนัก ครูจะพาไปพบแพทย์ จึงมาพบว่าเด็กป่วยตั้งแต่วันหยุดสุดสัปดาห์ เช่น ถูกตะปูด่าที่เท้า แต่บิดา มารดาไม่พาไปพบแพทย์ กลับพยายามให้เด็กมาโรงเรียนในวันจันทร์ เพื่อให้ครูพาเด็กมาพบแพทย์ ซึ่งจะได้รับการรักษาพยาบาลฟรี

ในกรณีที่เด็กถูกทำร้ายมาไม่รุนแรงนัก ครูจะไม่เข้าไปช่วยเหลือ เนื่องจากเกรงว่า หากเข้าไป ช่วยเหลือแล้ว ในภายหลังเด็กและผู้ปกครองเข้าใจกันได้ อาจฟ้องครูกลับได้ เพราะมีสภ.และสข. ให้ความช่วยเหลือเพื่อต้องการฐานเสียงสนับสนุนทางการเมือง จึงเป็นเหตุให้ครูไม่กล้าผลิผลามที่ จะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเด็กไม่ขอร้อง เพราะกลัวว่าจะเดือดร้อน

ท่านจะทำอย่างไร ถ้าท่านได้พบเด็กที่อยู่ในความดูแลหรือใกล้ตัวถูกระงับหรือถูกทอดทิ้ง

ทันทีที่ทราบก็จะให้ความช่วยเหลือเด็ก โดยพิจารณาสาเหตุที่เด็กถูกระงับหรือถูกทอดทิ้ง เช่น เด็กบางคนอาจเป็นเด็กที่ดื้อมาก จนบิดามารดาต้องปลั่งมือทำโทษอย่างรุนแรง อาจมีการสอบถามรายละเอียดจากเด็ก เพื่อนของเด็ก และบิดามารดาของเด็ก ซึ่งอาจทำโดยการเยี่ยมบ้าน ไม่สามารถดำเนินการโดยพลการได้ เนื่องจากต้องทำตามกฎระเบียบที่มีอยู่

ท่านคิดว่าในปัจจุบัน มีหน่วยงานที่ช่วยเหลือคลี่คลายสถานการณ์ของปัญหาการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กหรือไม่ โดยดูในส่วนมหภาค คือ หน่วยงานของรัฐบาล และจุลภาค คือ หน่วยงานที่เล็กลงไป และคิดว่าที่เห็นอยู่ในปัจจุบันมีประสิทธิภาพหรือไม่ ท่านรู้จักหน่วยงานใดบ้างที่ให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณและถูกทอดทิ้ง

หน่วยงานที่ทำงานช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณและเด็กที่ถูกทอดทิ้งที่ครูท่านนี้รู้จัก คือ ศูนย์รับเลี้ยงเด็กที่อยู่ในชุมชนคลองเตยและมูลนิธิคุ้มครองเด็ก ซึ่งให้ความช่วยเหลือเด็กในกรณีที่ถูกระงับหรือถูกทอดทิ้งอย่างรุนแรงมาแล้ว แต่ยังไม่รู้จักหน่วยงานที่เข้ามาดูแลเด็กที่ถูกทำร้ายไม่รุนแรง เช่น เด็กถูกบิดาตี เป็นต้น

ท่านคิดว่า จะสามารถป้องกันไม่ให้เด็กถูกระงับหรือถูกทอดทิ้งได้อย่างไร ท่านคิดว่าเป็นหน้าที่ของใคร และคิดว่างานป้องกันมีความเป็นไปได้ที่จะเกิดขึ้นในสังคมไทยหรือไม่

ควรมีการป้องกันที่ครอบครัวก่อน เนื่องจากคนที่กระทำทารุณต่อเด็กก็คือบิดามารดาของเด็กเอง และไม่แน่ใจว่าควรจะเป็นหน้าที่ของใคร เพราะคิดว่าเป็นการยากที่จะเข้าไปป้องกันไม่ให้เด็กถูกระงับหรือถูกทอดทิ้ง นอกเสียจากเด็กถูกระงับหรือถูกทอดทิ้งจนถึงขั้นรุนแรงแล้ว กระทั่งเด็กหรือครอบครัวข้างไม่สามารถรับได้ หน่วยงานต่างๆ จึงจะทราบและเข้าไปช่วยเหลือได้

ท่านเคยเห็นหน่วยงานใดบ้างที่ปฏิบัติด้านการป้องกันไม่ให้เด็กถูกระงับหรือถูกทอดทิ้ง และท่านคิดว่าทำงานมีประสิทธิภาพและได้ประโยชน์หรือไม่

ยังไม่เคยเห็นว่า มีหน่วยงานใดที่เข้ามาทำงานด้านการป้องกันนี้

ในความคิดของท่านอยากให้องค์กรของรัฐบาลทำอะไรบ้าง

หน่วยงานสาธารณสุขอาจเข้ามาทำหน้าที่ด้านการป้องกัน โดยการคุมกำเนิดหรือการทำแท้ง หากบิดามารดาไม่พร้อมที่จะมีบุตร เช่น การจัดสถานที่ที่ขายถุงยางอนามัยให้สามารถหาซื้อได้ง่าย หรือการแจกถุงยางอนามัย นอกจากนี้ ควรจะช่วยให้สภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวมีความมั่นคง จะป้องกันให้จำนวนเด็กที่ถูกกระทำทารุณลดลงไปมาก



**ถ้าตัวท่านเป็นคนทำงานด้านการป้องกัน ท่านคิดว่าท่านจะทำงานอย่างไร ท่านจะเน้นการทำงานด้านใด หรือปรับปรุงแก้ไขอะไรบ้าง**

โดยการเข้าไปให้ความรู้แก่คนในชุมชน อาจจะต้องหากกลุ่มคนที่ทำงานร่วมกัน ซึ่งจะต้องเป็นคนที่มีความเสียสละอย่างมาก

**ในฐานะที่ท่านเป็นประชาชนคนหนึ่ง คิดว่าควรมีส่วนร่วมอย่างไร**

โดยการเฝ้าระวังหรือดูแลเพื่อนบ้านและชุมชนกันเอง ไม่ให้กระทำทารุณหรือทอดทิ้งเด็ก

**ในฐานะที่ท่านเป็นครู คิดว่าควรมีบทบาทต่อการป้องกันไม่ให้เด็กถูกกระทำทารุณหรือถูกทอดทิ้งอย่างไร**

ครูต้องคอยติดตามพฤติกรรมของเด็กนักเรียนในกรณีที่เด็กขาดเรียนหรือหายไป และควรสังเกตว่าเด็กนักเรียนมีร่องรอยของการถูกกระทำทารุณหรือไม่ ซึ่งควรมีบทบาทมากในการสอดส่องป้องกันเด็ก เนื่องจากเป็นบุคคลที่คลุกคลีกับเด็กมากคนหนึ่ง

**จากแบบสอบถามรูปแบบการป้องกันระดับปฐมภูมิ รูปแบบใดเหมาะสมที่จะนำมาใช้กับสังคมไทย**

รูปแบบการป้องกันระดับปฐมภูมิที่เหมาะสมลำดับแรก คือ การจัดบริการการดูแลเด็กและบริการสุขภาพที่เข้าถึงได้ง่าย เนื่องจากบริการที่มีอยู่ในปัจจุบัน เปิดบริการเพียงครึ่งวัน และมีการเปิดบริการรักษาเฉพาะทางในบางวันเท่านั้น ดังนั้น จึงควรจัดบริการที่เปิดตลอดทั้งวันและทุกวัน จากที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้น บิดามารดาที่อยู่ในชุมชนนี้มักจะปล่อยปละละเลยไม่ให้การดูแลรักษาแก่เด็ก เมื่อเด็กเจ็บป่วย นอกจากนี้ ครูท่านนี้ยังแนะนำอีกว่า ควรมีการจัดบริการสุขภาพโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายใดๆ ส่วนรูปแบบที่เหมาะสมอีกรูปแบบหนึ่ง คือ การประสานงานขององค์กรต่างๆ เพื่อวางแผนงานด้านกิจกรรมในการป้องกันระดับปฐมภูมิให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน เนื่องจากในปัจจุบันนี้ องค์กรต่างๆ มีบุคลากรที่มีความสามารถอยู่ในองค์กรของตน พัฒนาแผนการทำงานไปตามความคิดความเชื่อของตน ทำให้แต่ละองค์กรต่างก็ทำงานในมุมมองของตน และคำนึงถึงภาพพจน์ขององค์กรมากกว่าประโยชน์ส่วนรวม ดังนั้น หากมีการร่วมมือประสานงานกันพิจารณาหาแนวทางในการป้องกันร่วมกัน จะทำให้งานออกมามีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

**จากแบบสอบถาม ท่านคิดว่าสื่อรูปแบบใดที่มีส่วนสำคัญและสามารถโน้มน้าวให้ท่านและคนในสังคมไทย ตระหนักถึงการป้องกันระดับปฐมภูมิ**

สื่อทางโทรทัศน์เป็นรูปแบบที่สามารถเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้มากที่สุด เนื่องจากกลุ่มเป้าหมายสามารถรับฟังและเห็นภาพได้ ช่วยให้คนที่อ่านหนังสือไม่ได้สามารถเข้าใจเนื้อหาของสื่อได้ ซึ่งแตกต่างจากสื่อรูปแบบอื่นๆ เช่น สติกเกอร์ แผ่นพับ แผ่นโฆษณาที่ติดรถประจำทาง เหล่านี้

เหมาะสมสำหรับคนที่อ่านหนังสือได้เท่านั้น นอกจากนี้ ถ้าอยากจะได้เข้าถึงกลุ่มเป้าหมายที่เป็นผู้ปกครอง ควรเผยแพร่สื่อในช่วงหลังข่าวภาคค่ำ ถ้าเป็นกลุ่มเป้าหมายที่เป็นเด็ก ควรจะเผยแพร่สื่อในช่วงเวลาประมาณ 16.00 น. ถึง 17.00 น. เนื่องจากเป็นเวลาที่เด็กกลับมาจากโรงเรียนแล้ว หรือถ้าจะเผยแพร่สื่อในช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ ควรจะเผยแพร่ในช่วงเวลา 14.30 น. ส่วนสื่ออื่นๆ เช่น สื่อทางอินเทอร์เน็ต เป็นสื่อที่น่าสนใจ แต่คงต้องใช้เวลาอีก 2-3 ปีเนื่องจากทางโรงเรียนยังขาดเครื่องคอมพิวเตอร์ให้แก่เด็กนักเรียนใช้อย่างเพียงพอ

### ข้อเสนอแนะ

อยากจะได้ฝากปัญหาเรื่องการตั้งครุฑโดยไม่พึงปรารถนาหรือไม่พร้อม ควรจะมีหน่วยงานให้ความรู้เรื่องเพศศึกษา และจัดบริการคุมกำเนิด หากเกิดการผิดพลาดไป และตั้งครุฑได้ 2-3 เดือน ควรมีการให้ความช่วยเหลือโดยให้บริการทำแท้ง เพื่อป้องกันปัญหาเด็กที่เกิดมาไม่มีคุณภาพ และเป็นภาระของสังคมต่อไป ส่วนในความคิดเห็นต่อการจัดอบรมให้ความรู้แก่บิดามารดาและผู้ดูแลเด็กเกี่ยวกับพัฒนาการเด็กและทักษะการเป็นบิดามารดา คิดว่าช่วยเหลือได้ในระดับหนึ่ง เหมาะสมสำหรับคนที่สนใจทางด้านนี้เท่านั้น แต่สำหรับคนในชุมชนนี้ มักคำนึงถึงเรื่องปากท้องเท่านั้น ไม่อยากเสียเวลาเพื่อเข้าอบรมเป็นเวลาหลายชั่วโมง

## ครูในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร

เพศหญิง อายุประมาณ 30 ปี สอนวิชาวิทยาศาสตร์ที่โรงเรียนแห่งหนึ่งในเขตปทุมวัน

**ท่านเข้าใจคำว่า “การทารุณกรรม” และ “การทอดทิ้งเด็ก” คืออะไร เกิดจากสาเหตุอะไรได้บ้าง**

การทารุณกรรม หมายถึง การทำร้ายทางด้านร่างกายและจิตใจต่อเด็ก ทำให้เกิดความเจ็บปวด ส่วนใหญ่มีสาเหตุมาจากความเครียดทางด้านสังคมที่ผู้ใหญ่ได้รับมา และจึงมาลงที่เด็ก

**ท่านคิดว่า สถานการณ์ปัจจุบันของปัญหาการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กเป็นอย่างไร**

ครูท่านนี้ทราบจากข่าวที่สื่อมวลชนนำเสนอว่า เด็กส่วนใหญ่ถูกระงับการทารุณโดยบิดามารดาที่ให้กำเนิด และโดยพ่อเลี้ยงหรือแม่เลี้ยงของเด็ก นอกจากนี้ คิดว่ายังมีเด็กอีกเป็นจำนวนมากที่ถูกกระทำทารุณ แต่ไม่เปิดเผยให้สังคมรับรู้ เนื่องจากความอายหรือความกลัว

**ท่านคิดว่าบุคคลรอบข้างตัวท่านรับรู้หรือตระหนักถึงปัญหานี้อย่างไร**

บุคคลรอบข้างส่วนใหญ่ โดยเฉพาะเพื่อนร่วมงานที่เป็นครูเหมือนกัน รู้สึกสงสารเด็กที่ถูกกระทำทารุณ และคิดว่าการทารุณกรรมเด็กที่ปรากฏออกมาเป็นข่าวทางสื่อต่างๆ เป็นการกระทำที่รุนแรงเกินไป

**ท่านคิดว่าบุคคลกลุ่มใดที่มีแนวโน้มที่จะกระทำทารุณเด็กมากที่สุด**

ประมาณร้อยละ 70 เป็นบุคคลที่มาจากรอบครัวที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจไม่ค่อยดีนัก เกิดภาวะกดดัน และอาจทำร้ายเด็กด้วยอารมณ์ชั่ววูบ

**ท่านพบเด็กนักเรียนหรือเด็กที่อยู่ใกล้ตัวท่านเคยถูกระงับการทารุณหรือถูกทอดทิ้งหรือไม่ และท่านให้ความช่วยเหลืออย่างไร**

จากประสบการณ์ที่ผ่านมา ครูท่านนี้ยังไม่เคยพบเด็กนักเรียนที่อยู่ในความดูแลถูกระงับการทารุณ แต่มักพบเด็กถูกทอดทิ้งมากกว่า ในลักษณะที่บิดามารดาทอดทิ้งไปทำงานต่างจังหวัด ปล่อยให้เด็กๆ ดูแลตนเอง ทางโรงเรียนให้ความช่วยเหลือทางด้านเงินทุนและเสื้อผ้า

**ท่านจะทำอย่างไร ถ้าท่านได้พบเด็กที่อยู่ในความดูแลหรือใกล้ตัวถูกระงับการทารุณหรือถูกทอดทิ้ง**

ครูท่านนี้กล่าวว่าคงให้ความช่วยเหลือเท่าที่ทำได้ เช่น ติดต่อหน่วยงานที่ให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณหรือเด็กที่ถูกทอดทิ้ง อยากรู้ก็ตาม คงเข้าไปยุ่งเกี่ยวไม่ได้มาก

ท่านคิดว่าในปัจจุบัน มีหน่วยงานที่ช่วยคลี่คลายสถานการณ์ของปัญหาการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กหรือไม่ โดยดูในส่วนมหภาค คือ หน่วยงานของรัฐบาล และจุลภาค คือ หน่วยงานที่เล็กลงไป และคิดว่าจากการทำงานที่เห็นอยู่ในปัจจุบันมีประสิทธิภาพหรือไม่ ท่านรู้จักหน่วยงานใดบ้างที่ให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณและถูกทอดทิ้ง

ครูท่านนี้รู้จักองค์กรเอกชนที่ให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกทอดทิ้ง โดยให้การสงเคราะห์ทางด้านเงินทุนและเสื้อผ้า ซึ่งเป็นองค์กรที่ติดต่ออยู่เป็นประจำ แต่ไม่รู้จักองค์กรรัฐบาลที่ให้ความช่วยเหลือด้านนี้ และมีความเห็นว่าการให้ความช่วยเหลือในปัจจุบัน เป็นประโยชน์ต่อเด็กในระดับหนึ่ง โดยเน้นทางด้านวัตถุเป็นหลัก ควรมีการให้ความช่วยเหลือทางด้านจิตใจด้วย

ท่านคิดว่า จะสามารถป้องกันไม่ให้เกิดถูกกระทำทารุณหรือถูกทอดทิ้งได้อย่างไร และเป็นหน้าที่ของใคร

การป้องกันไม่ให้เกิดถูกกระทำทารุณกระทำได้ยาก เนื่องจากเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับครอบครัว สถาบันการศึกษาและสถาบันครอบครัวควรช่วยกันดูแล สอดส่อง และให้ความรู้แก่เด็กในการป้องกันตนเองไม่ให้ถูกกระทำทารุณ

ท่านเคยเห็นหน่วยงานใดบ้างที่ปฏิบัติด้านการป้องกันไม่ให้เกิดถูกกระทำทารุณและถูกทอดทิ้ง

หน่วยงานที่ป้องกันเด็กไม่ให้เกิดถูกกระทำทารุณ มีทั้งองค์กรรัฐบาลและองค์กรเอกชน เช่น กรุงเทพมหานคร มูลนิธิสร้างสรรค์เด็ก โดยมีการแจกหนังสือคู่มือเกี่ยวกับสิทธิของเด็กให้แก่เด็กนักเรียนในโรงเรียนและครอบครัวของเด็ก

ในความคิดของท่านอยากให้องค์กรของรัฐบาลทำอะไรบ้าง

รัฐบาลควรออกกฎหมายที่เป็นบทลงโทษผู้กระทำทารุณและทอดทิ้งเด็ก ให้มีความรุนแรงยิ่งขึ้น เพื่อให้คนในสังคมเกรงกลัวไม่กล้ากระทำความผิด

ถ้าตัวท่านเป็นคนทำงานด้านการป้องกัน ท่านคิดว่าท่านจะทำงานอย่างไร ท่านจะเน้นการทำงานด้านใด หรือปรับปรุงแก้ไขอะไรบ้าง

ครูท่านนี้อยากจัดกิจกรรมการเยี่ยมบ้านในชุมชนต่างๆ อย่างต่อเนื่อง ซึ่งทำให้ทราบถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในชุมชนและครอบครัวในเชิงลึก และทำให้ครอบครัวไม่กล้าที่จะกระทำทารุณเด็ก

ในฐานะที่ท่านเป็นประชาชนคนหนึ่ง คิดว่าควรมีส่วนร่วมอย่างไร

ประชาชนควรมีหน้าที่ในการสอดส่องดูแล และแจ้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเมื่อสงสัยหรือทราบว่ามีทารุณกรรมหรือการทอดทิ้งเด็กเกิดขึ้น

ในฐานะที่ท่านเป็นครู คิดว่าครูมีบทบาทต่อการป้องกันไม่ให้เด็กถูกระงับทำทารุณหรือถูกทอดทิ้งอย่างไร

ครูสามารถสังเกตพฤติกรรมของเด็กที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างผิดปกติ และสามารถสอนเด็กในการป้องกันตนเองไม่ให้ถูกระงับทำทารุณ เนื่องจากเด็กส่วนใหญ่ค่อนข้างเชื่อฟังครู และในกรณีที่เด็กถูกระงับทำทารุณหรือถูกทอดทิ้งแล้ว คงติดต่อหน่วยงานที่ให้ความช่วยเหลือเด็ก

จากแบบสอบถามรูปแบบการป้องกันระดับปฐมภูมิ รูปแบบใดเหมาะสมที่จะนำมาใช้กับสังคมไทย

การจัด โครงการการฝึกทักษะให้เด็กในการป้องกันตนเองเป็นรูปแบบการป้องกันระดับปฐมภูมิที่เหมาะสมที่สุด อันดับที่สองคือ โครงการการเยี่ยมบ้าน

จากแบบสอบถาม ท่านคิดว่าสื่อรูปแบบใดที่มีส่วนสำคัญและสามารถโน้มน้าวให้ท่านและคนในสังคมไทย ตระหนักถึงการป้องกันระดับปฐมภูมิ

สื่อทางโทรทัศน์เป็นสื่อที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด โดยเฉพาะช่วงหัวค่ำหลังข่าว เวลาประมาณ 20.00 น. เพราะเป็นเวลาที่ผู้ปกครองส่วนใหญ่เลิกงานและกลับถึงบ้านแล้ว โดยมักดูละครหลังข่าว ควรมีการรณรงค์ป้องกันการทารุณกรรมเด็กสอดแทรกสลับกับโฆษณา

ข้อเสนอแนะ

อยากให้หน่วยงานที่มีอำนาจเข้าไปทำงานช่วยเหลือเด็กในเชิงลึกจริงๆ และควรให้ความช่วยเหลือดูแลทางด้านจิตใจแก่เด็กที่มีปัญหาถูกระงับทำทารุณหรือถูกทอดทิ้ง และควรมีการกำหนดบทลงโทษบิดามารดาที่กระทำทารุณและทอดทิ้งเด็กที่มีความรุนแรงพอสมควร เพื่อให้เกิดความหลากหลาย

## นักหนังสือพิมพ์

เพศชาย เป็นนักข่าวฝ่ายอาชญากรรมของหนังสือพิมพ์แห่งหนึ่ง รับผิดชอบข่าวที่เกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็ก รวมทั้งคดีที่เกิดขึ้นกับเด็กและสตรีที่ถูกละเมิดสิทธิ โดยทำงานด้านนี้มาเป็นเวลาประมาณ 10 ปี อยู่ในส่วนของชุดปฏิบัติการเฉพาะกิจ ช่วยเหลือเด็กและสตรีที่ถูกละเมิดสิทธิ

**ท่านคิดว่า สถานการณ์ปัจจุบันของปัญหาการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กเป็นอย่างไร จากอดีตจนถึงปัจจุบัน ปัญหาที่มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรบ้าง**

ผู้ถูกกระทำส่วนใหญ่ยังเป็นเด็กผู้หญิง แต่เดิมปัญหานี้จะออกมาในลักษณะบิดามารดาทอดทิ้งบุตรของตน เช่น ไม่ให้ทานข้าว เป็นต้น แต่ในปัจจุบัน จะออกมาในลักษณะที่บิดามารดาปล่อยให้บุตรอยู่กับพี่เลี้ยง เป็นลักษณะนายจ้าง-ลูกจ้าง ไม่มีความผูกพันในการดูแลเด็ก เพียงแต่ทำไปตามหน้าที่ อีกทั้งพี่เลี้ยงไม่มีพื้นฐานความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสภาพจิตใจของเด็กในวัยต่างๆ ทำให้ไม่สามารถดูแลทางด้านจิตใจของเด็กเมื่อเด็กมีปัญหา และไม่มี การดูแลปลุกฝังจิตสำนึกทางด้านจิตใจ หรือการอบรมบ่มนิสัยให้แก่เด็ก

ยิ่งไปกว่านั้น ช่วงตั้งแต่ปี พ.ศ. 2540 ถึง ปี พ.ศ. 2542 มีรายงานเกี่ยวกับเด็กที่ถูกกระทำทารุณมากขึ้น ทั้งนี้เป็นผลมาจากการที่สื่อมวลชนกระจายข่าวเกี่ยวกับหน่วยงานที่ให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณและเด็กที่ถูกทอดทิ้ง โดยในอดีต เวลาที่เกิดปัญหาขึ้น คนส่วนใหญ่ไม่ทราบว่ามีหน่วยงานใดบ้างที่ให้ความช่วยเหลือเด็ก ปัจจุบัน พบเด็กที่ถูกกระทำทารุณประมาณเดือนละ 12 – 13 ราย ถือว่าเป็นจำนวนที่สูงมาก และเชื่อว่ายังมีเด็กอีกจำนวนมากที่ถูกกระทำทารุณที่คนในสังคมไม่ทราบอีกมาก ส่วนใหญ่พบการทารุณกรรมทางเพศกระทำโดยคนที่เด็กไม่รู้จักมากกว่า ในขณะที่การทารุณกรรมทางเพศโดยบุคคลในครอบครัวสามารถเข้าถึงได้ยาก

**ท่านคิดว่าบุคคลรอบข้างตัวท่านรับรู้หรือตระหนักถึงปัญหานี้อย่างไร และคิดว่าคนกลุ่มใดที่มีแนวโน้มที่จะกระทำทารุณเด็กมากที่สุด**

บุคคลที่มีแนวโน้มที่กระทำทารุณเด็กมากที่สุด คือ บุคคลภายในครอบครัวเช่น บิดา มารดา ญาติพี่น้อง หรือคนใกล้ชิด ซึ่งมีจำนวนสูงถึง 70-80 เปอร์เซ็นต์ รองลงมา คือ นายจ้าง-ลูกจ้าง และกลุ่มต่อมา คือ บุคคลที่เด็กไม่รู้จักเลยซึ่งถือเป็นส่วนน้อยมาก

**ลักษณะของการทารุณกรรมทางกายที่เคยพบ**

การฟกเด็กให้แก่คนข้างบ้านดูแล ซึ่งมีพื้นฐานทางจิตใจที่มีปัญหา ขาดความอบอุ่น เนื่องจากลูกหลานทอดทิ้ง โดยผู้ฟกเลี้ยงนั้นอาจเห็นว่าคนๆ นี้รักเด็ก แต่ความเป็นจริงแล้ว เมื่อคนเหล่านี้เกิดความกดดัน เช่น เวลาที่เด็กร้องไห้ อาจทำร้ายหรือกระทำทารุณต่อเด็กได้

ความคิดเห็นต่อปัญหาการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็กที่เกิดในกรุงเทพมหานคร และในต่างจังหวัด มีความแตกต่างกันอย่างไร

ถ้าพิจารณาจากสถิติของกรมประชาสงเคราะห์จะพบว่า ต่างจังหวัดจะมีอัตราการเกิดการทารุณกรรมเด็กสูงกว่าในกรุงเทพมหานคร แต่ในกรุงเทพมหานครเกิดคดีเกี่ยวกับเด็กที่ถูกกระทำทารุณสูงกว่า เป็นผลมาจากการเสนอข่าวของสื่อมวลชน และมีหน่วยงานที่ให้ความช่วยเหลือเด็กมากกว่า ในขณะที่ต่างจังหวัด หน่วยงานที่เข้าไปช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณ มีเพียงหน่วยงานของรัฐบาล ซึ่งเข้าถึงประชาชนได้มากกว่าและรู้ปัญหาลึกกว่า แต่มักทำงานล่าช้า หลังจากเหตุการณ์ได้เกิดขึ้นแล้ว ยิ่งกว่านั้น หลังจากที่ได้อุ้มช่วยเหลือแล้ว หน่วยงานของรัฐบาลไม่มีการประชาสัมพันธ์ข่าว ทำให้สังคมต่างจังหวัดไม่ทราบถึงปัญหาที่เกิดขึ้น

ท่านคิดว่าในปัจจุบัน มีหน่วยงานที่ช่วยเหลือคลี่คลายสถานการณ์ของปัญหาการทารุณกรรมและการทอดทิ้ง เด็กหรือไม่ โดยดูในส่วนมหภาค คือ หน่วยงานของรัฐบาล และจุลภาค คือ หน่วยงานที่เล็กลงไป และคิดว่าที่พบเห็นอยู่ในปัจจุบัน มีประสิทธิภาพหรือไม่ ท่านรู้จักหน่วยงานใดบ้างที่ให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณและถูกทอดทิ้ง

ในปัจจุบัน มีองค์กรที่ให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณและถูกทอดทิ้ง 20-30 องค์กร อาทิเช่น มูลนิธิเด็ก เป็นต้น บางครั้งหน่วยงานของเอกชนมีการตั้งกลุ่มองค์กรขึ้นในชุมชน ในขณะที่หน่วยงานของรัฐบาล อาทิเช่น กรมประชาสงเคราะห์ได้ตั้งหน่วยงานคุ้มครองสุขภาพเด็กขึ้นทั่วประเทศ โดยมีการกระจายเจ้าหน้าที่จากส่วนกรุงเทพมหานครเข้าไปฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นในการดูแลเด็ก อย่างไรก็ตาม โครงการนี้ไม่ค่อยประสบความสำเร็จเนื่องจากมีกำลังคนน้อย ในต่างจังหวัด มีการเยี่ยมบ้านหลังจากการทารุณกรรมเกิดขึ้นแล้ว เพื่อดูความเป็นไปได้ในการให้เด็กอยู่กับครอบครัวหรือญาติต่อไป จากมุมมองของนักหนังสือพิมพ์ท่านนี้ คิดว่าในภาพรวมของ การทำงานของหน่วยงานให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณในปัจจุบัน ค่อนข้างฉาบฉวยและไม่ได้ทำเพื่อเด็ก องค์กรรัฐบาลช่วยเหลือเด็กเพราะเป็นหน้าที่ ขณะที่องค์กรเอกชนมีการแข่งขันสูงและนำเอาพื้นฐานปัญหาของเด็กมาเป็นสิ่งที่ช่วยสร้างผลงานให้แก่องค์กรของตน ยิ่งกว่านั้น องค์กรรัฐบาลต้องมีการช่วยเหลืออย่างรวดเร็วและจริงจัง มีการกำหนดบทบาทที่ชัดเจน และต้องมีการประชาสัมพันธ์เผยแพร่ผลงาน

ท่านเคยเห็นหน่วยงานใดบ้าง ที่ปฏิบัติด้านการป้องกันไม่ให้เกิดถูกระงับและถูกทอดทิ้ง ท่านคิดว่าทำงานมีประสิทธิภาพและได้ประโยชน์หรือไม่ ท่านคิดว่าเป็นหน้าที่ของใครหรือใครมีบทบาทสำคัญที่สุดที่จะผลักดันให้เกิดการป้องกันระดับปฐมภูมิที่มีประสิทธิภาพ และท่านคิดว่างานป้องกันมีความเป็นไปได้ที่จะเกิดขึ้นในสังคมไทยหรือไม่

ในกรุงเทพมหานคร ทั้งองค์กรรัฐบาลและองค์กรเอกชนมีการดำเนินงานด้านการป้องกัน โดยการจัดประชุมในหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งหมดเพื่อหากรอบแนวคิดในการทำงานร่วมกัน มีการจัดตั้งศูนย์กลุ่มเสี่ยงในพื้นที่ต่างๆ เพื่อทำการประชาสัมพันธ์ให้ความรู้ต่างๆ มีการตั้งตู้ไปรษณีย์รับร้องทุกข์ ส่วนในต่างจังหวัด มีเจ้าหน้าที่ของประชาสงเคราะห์จังหวัด นักจิตวิทยาและนักสังคมสงเคราะห์เข้ามาดูแลความเป็นอยู่ของครอบครัว มีการตั้งตู้ไปรษณีย์ มีการประชาสัมพันธ์ผ่านผู้ใหญ่บ้านและผู้นำชุมชน เพื่อให้ใกล้ชิดกับครอบครัว อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบัน นอกเหนือจากการประชาสัมพันธ์และการจัดประชุมของหน่วยงานต่างๆ แล้ว การทำงานด้านการป้องกันรูปแบบอื่นๆ ซึ่งเป็นการทำงานเชิงรุกนั้น ยังมีอยู่น้อยและไม่ค่อยมีประสิทธิภาพนัก หน่วยงานส่วนใหญ่มักแก้ปัญหาที่ปลายเหตุเมื่อเกิดเหตุการณ์ขึ้นแล้ว การป้องกันระดับปฐมภูมิที่ถูกต้องนั้น ควรมองย้อนดูที่ต้นเหตุ ไม่ว่าจะเป็นระบบการศึกษา สภาพความเป็นอยู่ เศรษฐกิจ และสังคม ซึ่งควรเป็นหน้าที่ของรัฐบาล โดยทุกหน่วยงานของภาครัฐบาลต้องประสานงานกัน มีการวางนโยบายให้สอดคล้องกัน และเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ในปัจจุบันนี้ ถ้าวางองค์กรต่างๆ อยู่ในระหว่างดำเนินการให้งานป้องกันระดับปฐมภูมิเกิดขึ้นในสังคมไทย ซึ่งอาจเป็นไปได้ยาก หากองค์กรต่างๆ ขาดซึ่งการประสานงานกัน รวมตัวกัน

**ถ้าตัวท่านเป็นคนทำงานด้านการป้องกัน ท่านคิดว่าท่านจะทำงานอย่างไร ท่านจะเน้นการทำงานด้านใด หรือปรับปรุงแก้ไขอะไรบ้าง**

ควรเริ่มที่ปัญหาครอบครัว โดยมีการออกกฎระเบียบในการวางแผนครอบครัว มีเจ้าหน้าที่ให้คำปรึกษาแนะนำด้านการวางแผนการมีบุตรให้สอดคล้องกับรายได้และระดับการศึกษาของบิดามารดา โดยมุ่งเป้าหมายไปที่แหล่งชุมชนและแหล่งที่มีคนเร่ร่อนต่างๆ

**ประชาชนควรมีส่วนร่วมในการป้องกันไม่ให้เกิดถูกระงับและถูกทอดทิ้งอย่างไร**

ประชาชนมีความสำคัญมากที่จะช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ภาครัฐบาลและเอกชน ในการสอดส่อง เฝ้าระวัง และแจ้งให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเข้าไปตรวจสอบ เพื่อทำการช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณ



ในฐานะที่ท่านเป็นสื่อมวลชน คิดว่าท่านมีบทบาทต่อการป้องกันไม่ให้เด็กถูกระงับหรือถูกทอดทิ้งอย่างไร

สื่อมวลชนควรทำหน้าที่ในการสะท้อนปัญหาที่เกิดขึ้นให้แก่คนในสังคมได้รับรู้ และกระตุ้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้เข้ามามีบทบาทในการช่วยเหลือและป้องกันอย่างจริงจัง

จากแบบสอบถาม รูปแบบการป้องกันรูปแบบใดเหมาะสมที่จะนำมาใช้กับสังคมไทย

รูปแบบการป้องกันระดับปฐมภูมิที่เหมาะสมที่สุด คือ การจัดอบรมให้แก่บิดามารดาและผู้ดูแลเด็ก และการสร้างความเข้มแข็งในการติดต่อช่วยเหลือซึ่งกันและกันระหว่างสถาบันครอบครัวและชุมชน

จากแบบสอบถาม ท่านคิดว่าสื่อรูปแบบใดที่มีส่วนสำคัญและสามารถโน้มน้าวให้ท่านและคนในสังคมไทยตระหนักถึง การป้องกันระดับปฐมภูมิ

สื่อทางวิทยุจะมีส่วนสำคัญที่สุดในการรณรงค์ป้องกันระดับปฐมภูมิ เนื่องจากสามารถเข้าถึงประชาชนได้เป็นจำนวนมาก สามารถรับฟังได้ง่ายโดยไม่จำเป็นต้องมีความรู้ในการอ่านหนังสือได้ และคนในสังคมไทยส่วนใหญ่มักฟังวิทยุมาเป็นเวลานานแล้ว อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ทำสื่อควรมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องการป้องกันการทารุณกรรมเด็กด้วย โดยนำเสนอข้อมูลอย่างมีทักษะ ไม่ใช่เสนอไปตามกระแสสังคม นอกจากนี้ นักหนังสือพิมพ์ท่านนี้ยังให้ความเห็นว่า สื่อโทรทัศน์อาจไม่ใช่สื่อที่มีประสิทธิภาพ เนื่องจากปัญหาการทารุณกรรมและการทอดทิ้งเด็ก มักไม่เกิดในครอบครัวที่มีฐานะดี

ข้อเสนอแนะ

ฝากให้องค์กรต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ควรทำงานอย่างจริงจัง ไม่ทำงานอย่างฉาบฉวยหรือใช้เด็กเป็นเครื่องมือ

ภาคผนวก จ.

ทำเนียบหน่วยงานที่คุ้มครอง  
เด็กที่ถูกกระทำทารุณและเด็กที่ถูกทอดทิ้ง  
ในเขตกรุงเทพมหานคร

### กรมประชาสงเคราะห์

- กองคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก กรมประชาสงเคราะห์

255 ถ.ราชวิถี (ภายในสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี) เขตราชเทวี กทม.

โทร 246-8652, 247-9485 โทรสาร 246-8654

#### วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้การช่วยเหลือเด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูไม่เหมาะสม ถูกกระทำความรุนแรงทางร่างกาย ทางเพศ และจิตใจ

2. เพื่อให้คำแนะนำปรึกษา ปัญหาเด็กและครอบครัวแก่ประชาชนทั่วไป

3. เพื่อให้บริการแก่มารดาที่ตั้งครรภ์นอกสมรส เพื่อป้องกันการทอดทิ้งเด็ก

4. เพื่อให้บริการด้านปัจจัยสี่ ตลอดจนบริการด้านการบำบัดฟื้นฟูแก่เด็กที่ประสบปัญหาที่สมควรได้รับการดูแลและคุ้มครองจากหน่วยงานของรัฐบาล

- กองสงเคราะห์เด็กและบุคคลวัยรุ่น กรมประชาสงเคราะห์

255 ถ.ราชวิถี (ภายในสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี) เขตราชเทวี กทม.

โทร 246-8658 โทรสาร 246-8655

#### วัตถุประสงค์

1. สงเคราะห์เด็กกำพร้า ถูกทอดทิ้ง ครอบครัวไม่สามารถดูแลได้

2. สงเคราะห์เด็กในครอบครัว

3. ส่งเสริมสนับสนุนสถานรับเลี้ยงเด็กรัฐบาลและเอกชน

4. จัดตั้งสถานสงเคราะห์เด็กตามข้อ 1

### กรุงเทพมหานคร

- กองวิชาการ สำนักงานแพทย์ กรุงเทพมหานคร

514 ถ.หลวง เขตป้อมปราบ กทม. 10110

โทร 224-9710, 221-6141 ต่อ 3111 โทรสาร 221-6029

#### วัตถุประสงค์

1. ให้บริการเด็กและสตรีที่ถูกทำร้ายร่างกาย

2. ประสานงานกับสหวิชาชีพ และหน่วยงานอื่น

- กองสังคมสงเคราะห์ สำนักสวัสดิการสังคม กรุงเทพมหานคร

ถ.มิตรไมตรี แขวงดินแดง เขตดินแดง กทม. 10400

โทร 245-2710 โทรสาร 247-6589

### วัตถุประสงค์

- 1.การจัดสวัสดิการสังคมแก่ประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อบรรเทาความเดือดร้อนในด้านครอบครัว
- 2.การสงเคราะห์ผู้ประสบสาธารณภัย และผู้ประสบปัญหาความเดือดร้อน
- 3.การจัดสวัสดิภาพครอบครัว การสงเคราะห์และส่งเสริมการพัฒนารเด็กและเยาวชน
- 4.การสำรวจ วิจัย ปัญหาและความต้องการของประชาชน
- 5.การจัดสวัสดิการด้านที่อยู่อาศัยแก่ข้าราชการ และลูกจ้างประจำของกรุงเทพมหานคร

#### ● สำนักพัฒนาชุมชน กรุงเทพมหานคร

44 อาคารศรีจุลทรัพย์ ถ.พระรามที่ 1 แขวงรองเมือง เขตปทุมวัน กทม. 10330

โทร 613-7182 โทรสาร 613-7182

### วัตถุประสงค์

- 1.ยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนในชุมชนให้อยู่ในเกณฑ์มาตรฐานตามความจำเป็นพื้นฐาน
- 2.พัฒนาทักษะความรู้ด้านอาชีพและเสริมรายได้ให้แก่ประชาชนในกรุงเทพมหานคร
- 3.แก้ไขปัญหาสังคมเมือง

#### ● สำนักอนามัย กรุงเทพมหานคร

ถ.มิตรไมตรี แขวงดินแดง เขตดินแดง กทม. 10400

โทร 245-8514 โทรสาร 245-8514

### วัตถุประสงค์

- 1.การจัดบริการดูแลสุขภาพอนามัยของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร
- 2.การให้บริการพื้นฐานด้านสาธารณสุขเชิงรุก
- 3.การพัฒนาพฤติกรรมอนามัยของประชาชน
- 4.การสุขาภิบาลและอาชีวอนามัย
- 5.การจัดบริการด้านสังคมสงเคราะห์ทางสาธารณสุข

#### คณะกรรมการพัฒนากระบวนการคุ้มครองเด็ก

ตู้ ปณ.171 คลองจั่น กทม. 10240

โทร 509-5782 โทรสาร 519-2794

### วัตถุประสงค์

- 1.ติดตามกระบวนการบังคับใช้กฎหมายและกลไกประสานงานทางกฎหมายในคดีที่เด็กถูกกระทำทางเพศ โดยเน้นผู้ต้องหาต่างชาติ

2. มุ่งเน้นการปรับปรุงกฎหมายและกลไกกระบวนการยุติธรรมระดับนโยบายและโครงสร้าง เพื่อคุ้มครองและช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทางเพศให้ได้รับความยุติธรรมมากขึ้น

3. มุ่งประสานงานเครือข่ายกับองค์กรทั้งภาครัฐและเอกชนที่ทำงานคุ้มครองเด็กในลักษณะเดียวกันกับองค์กรต่างประเทศ

#### คณะภคินีศรีชุมพาบาล

4128/1 ซ.แม่พระ ถ.ดินแดง พญาไท กทม. 10400

โทร 245-0457 โทรสาร 642-8716

#### วัตถุประสงค์

1. ช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาส
2. ช่วยมารดาที่ตั้งครรภ์นอกสมรส
3. สอนเยาวชนสตรีผู้นำในชุมชน เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการมาค้าบริการหรือค้าแรงงานในเมือง ซึ่งเป็นการป้องกันการถูกล่อลวงขายบริการและกลับไปพัฒนาชุมชนของตน
4. ฝึกสอนอาชีพ
5. ให้การศึกษานอกระบบ
6. ช่วยคนที่อยู่ในคุกที่ไม่มีญาติ

#### มูลนิธิคุ้มครองเด็ก

80/1 ซ.ลาดพร้าว 106 วังทองหลาง กทม.

โทร 538-6227, 539-4041 โทรสาร 539-4041

#### วัตถุประสงค์

1. เพื่อติดตามช่วยเหลือเด็กในกลุ่มเป้าหมายได้อย่างทันสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น เมื่อมูลนิธิฯ ได้ทราบ ซึ่งจากข้อเท็จจริงนั้น กฎหมายไม่มีผลบังคับใช้ หรือกฎหมายไม่สามารถคุ้มครองเด็กและแก้ปัญหาให้เด็กได้รับความปลอดภัยได้
2. เพื่อเป็นการป้องกันเด็ก มิให้หนีออกจากบ้านมาเร่ร่อน และมามีอาชีพค้าประเวณี
3. เพื่อเป็นหลักประกันในด้านความปลอดภัยในชีวิต และความเป็นอยู่ของเด็ก ทั้งการคุ้มครองเด็ก และปัจจัยสี่สำหรับเด็ก
4. รีบเร่งฟื้นฟูสภาพร่างกายและจิตใจของเด็กตามกลุ่มเป้าหมาย ให้เด็กสามารถดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมอย่างปลอดภัย และมีความสุขตามวัยที่ควรจะเป็น
5. พัฒนาเด็กในกลุ่มเป้าหมายทั้งร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญาอย่างต่อเนื่อง หลังจากเด็กตามกลุ่มเป้าหมายได้รับการฟื้นฟูแล้ว
6. ค้นหาศักยภาพและความสนใจของเด็กตามกลุ่มเป้าหมาย โดยจัดกิจกรรมสร้างสรรค์ เพื่อสนับสนุนให้เด็กใช้ศักยภาพและความสนใจของตนอย่างเต็มที่

7.แสวงหาทางออกที่เหมาะสมให้กับเด็กหลังจากที่เด็กได้รับการช่วยเหลือสงเคราะห์ในมูลนิธิฯ แล้ว

8.เพื่อการดำเนินงานของมูลนิธิฯจะเป็นตัวอย่างและสร้างกระแสให้หน่วยงานภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้อง และสถาบันสังคมอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นสถาบันนิติบัญญัติ สถาบันตุลาการ สถาบันการศึกษา สถาบันสื่อมวลชน และปัจเจกชนที่เกี่ยวข้องกับเด็กโดยทั่วไป สนใจปัญหาของเด็กตามกลุ่มเป้าหมายของมูลนิธิฯ เพื่อนำไปสู่การมีบทบาทหน้าที่รับผิดชอบต่อปัญหาเด็ก และร่วมแก้ไขป้องกันในอนาคต โดยเฉพาะเพื่อให้เกิดการแก้ไขหรือร่างกฎหมายการคุ้มครองเด็ก

### มูลนิธิเด็ก

- สถาบันเด็ก มูลนิธิเด็ก

2/1 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนครุงเทพ ถ.พญาไท เขตราชเทวี กทม. 10400

โทร 247-4135 โทรสาร 247-4135

#### วัตถุประสงค์

- 1.เผยแพร่การทำงานด้านเด็กของมูลนิธิเด็ก
- 2.กระตุ้นให้สังคมยิ่งตระหนักว่า “คุณภาพผู้ดูแลเด็ก” ส่งผลต่อ “คุณภาพเด็ก”
- 3.เป็นสื่อกลางประสานงานและเผยแพร่ความรู้ด้านเด็กและครอบครัวสู่ชุมชน
- 4.เพื่อส่งเสริมบทบาทคนในครอบครัวในการดูแลเด็กอย่างถูกต้องและเหมาะสม

- สถาบันสวัสดิการและพัฒนากาารเด็ก มูลนิธิเด็ก

169/175 ซ.วัดศิลาหวด ถ.เจริญสนิทวงศ์ 12 ท่าพระ บางกอกใหญ่ กทม. 10600

โทร 412-7126, 412-7128 โทรสาร 412-3176

#### วัตถุประสงค์

- 1.เพื่อช่วยเหลือเด็ก เยาวชน และครอบครัวที่ยากไร้ที่ขาดโอกาสทางสังคมทั้งในเมืองและชนบท
- 2.เพื่อทำรูปแบบงานพัฒนาเด็ก เยาวชน ครอบครัว และชุมชน ที่เป็นรูปธรรมโดยยึดถือการมีส่วนร่วมของชุมชน
- 3.เพื่อกระตุ้นและผลักดันให้หน่วยงานภาครัฐและเอกชนได้รับรู้ถึงปัญหา สาเหตุของปัญหา และเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาาร่วมกัน
- 4.เพื่อขยายเครือข่ายงานพัฒนาเด็ก เยาวชน ครอบครัว และชุมชน

## มูลนิธิเด็กอ่อนในสลัม ในพระอุปถัมภ์สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์

100/771-5 คลองเตยลือค 6 ถ.อาจณรงค์ เขตคลองเตย กทม. 10110

โทร 249-0953-4, 249-4589 โทรสาร 249-2956

### วัตถุประสงค์

1. เพื่อช่วยเหลือเด็กอ่อนในสลัมให้ได้รับการเลี้ยงดูอย่างถูกต้องในขณะที่บิดามารดาหรือผู้รับภาระดูแลต้องออกไปทำงานหารายได้
2. เพื่อช่วยเหลือสนับสนุนในด้านการบริการสาธารณสุขแก่เด็กอ่อนและสตรีมีครรภ์ที่ด้อยโอกาส
3. เพื่อสนับสนุนงานด้านการศึกษา วิจัย เผยแพร่ให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับปัญหาเด็กอ่อนในสลัม
4. เพื่อสนับสนุนสุขภาพกายและใจของเด็ก และบุคคลที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เด็กสามารถเติบโตอย่างมีคุณภาพ
5. สนับสนุนการให้ความคุ้มครองดูแล ช่วยเหลือเด็กให้อยู่ในที่อันควร ในกรณีที่ยังบิดามารดาไม่สามารถให้การเลี้ยงดู

## มูลนิธิผู้หญิง

295 ซ.วัดเปาโรหิตย์ ถ.เจริญสนิทวงศ์ 12 กทม. 10700

โทร 433-5149, 435-1246 โทรสาร 434-6774

### วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ความช่วยเหลือแก่ผู้หญิงและเด็กที่ทุกข์ยากและด้อยโอกาสในสังคม
2. เพื่อจัดการให้การศึกษาระดับประถมศึกษาและผลิตสื่อที่เหมาะสมแก่ผู้หญิงในสาขาอาชีพต่างๆ
3. เพื่อสนับสนุนสิทธิมนุษยชนของผู้หญิงและเด็กตามที่ระบุไว้ในปฏิญญาสากลขององค์การสหประชาชาติ
4. เพื่อศึกษาวิจัยและเผยแพร่เรื่องเกี่ยวกับผู้หญิงและดำเนินโครงการต่างๆ เพื่อพัฒนาผู้หญิง
5. เพื่อร่วมมือกับองค์การสาธารณประโยชน์อื่นๆ

## มูลนิธิมิตรมวลเด็ก

25/1 ซ.ร่วมฤดี 1 ถ.เพลินจิต กทม.

โทร 252-6560

### วัตถุประสงค์

1. สงเคราะห์เด็กที่ถูกทอดทิ้งไว้เป็นเด็กกำพร้า ให้อุดชีวิตและพัฒนาสมวัย

2. สืบหาพ่อแม่ที่แท้จริง และช่วยเหลือให้สามารถรับลูกกลับไปเลี้ยงในครอบครัวเท่าที่จะทำได้
3. ในกรณีที่ตามพ่อแม่ไม่พบ ก็ติดตามญาติต่อไป และถ้าญาติไม่รับเด็ก ก็ให้ความช่วยเหลือ
4. กรณีที่แม่มีสามีโนครวั มีบัตรประชาชน และเซ็นยกเด็กให้ มูลนิธิก็จัดหาพ่อแม่บุญธรรมให้เด็กต่อไป
5. ร่วมงานกับมูลนิธิอื่นเพื่อช่วยคุ้มครองเด็ก และทำงานสงเคราะห์เด็กที่ขัดสนด้วย

### มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก

185/16 ซ.วัดคีตวาด ถ.จรัลสนิทวงศ์ 12 แขวงท่าพระ เขตบางกอกใหญ่ กทม. 10600

โทร 412-1196, 412-0739 โทรสาร 412-9833

#### วัตถุประสงค์

1. สนับสนุนส่งเสริมเด็กตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กแห่งองค์การสหประชาชาติ
2. ให้ความช่วยเหลือและคุ้มครองเด็กผู้ถูกละเมิดสิทธิตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กแห่งองค์การสหประชาชาติ
3. ศึกษาและเสนอแนะแนวทางในการปกป้องและคุ้มครองสิทธิเด็กในประเทศไทย ให้เป็นไปตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กแห่งองค์การสหประชาชาติ
4. ร่วมมือกับหน่วยงานที่ทำงานด้านเด็กและสิทธิมนุษยชาติและเอกชนในการปกป้องและคุ้มครองเด็กทุกกรณี

### มูลนิธิสงเคราะห์เด็กของสภากาชาดไทย

ตึกวชิราลงกรณ์ โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ สภากาชาดไทย

โทร 256-4204, 256-4207 โทรสาร 256-4399

#### วัตถุประสงค์

1. ติดตามหาครอบครัวเดิมของเด็กที่ถูกทอดทิ้งในหน่วยงานสภากาชาดไทย และให้การสงเคราะห์ตามความจำเป็น
2. หาครอบครัวบุญธรรมทั้งชาวไทยและต่างประเทศให้แก่เด็กที่ถูกทอดทิ้ง
3. ฟื้นฟูสภาพและให้บริการดูแลทั้งด้านร่างกาย จิตใจ แก่เด็กที่ถูกทอดทิ้งในสถานสงเคราะห์
4. สนับสนุนงานศึกษาวิจัยที่เกี่ยวกับสวัสดิภาพเด็ก และให้ความรู้แก่สังคมเกี่ยวกับเด็กที่ถูกทอดทิ้ง
5. กระตุ้นและสนับสนุนการพัฒนาเด็ก



### มูลนิธิสร้างสรรค์เด็ก

100/475 ซ.แจ้งวัฒนะ 10 แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กทม. 10210

โทร 574-1381, 574-3753, 574-6162 โทรสาร 982-1477

#### วัตถุประสงค์

1. เพื่อส่งเสริม สนับสนุน และพิทักษ์สิทธิเด็ก ตามปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิเด็ก สหประชาชาติ
2. เพื่อช่วยเหลือ พัฒนาเด็กที่ถูกทอดทิ้งและด้อยโอกาสให้เติบโตอย่างสมบูรณ์ ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์และสังคม
3. เพื่อการศึกษาและแสวงหารูปแบบการสร้างสรรคเด็กให้เติบโตขึ้นอย่างมีคุณภาพและสร้างคุณค่าที่ดีต่อสังคม
4. เพื่อประสานงานและร่วมมือกับบุคคล องค์กร และหน่วยงานร่วมกันสร้างสรรคและเกื้อกูลเด็กในสังคม
5. ไม่แสวงหากำไรและไม่เกี่ยวข้องกับการเมือง

### โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์

- ภาควิชากุมารเวชศาสตร์ โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์

คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

โทร 256-4931 โทรสาร 256-4911

#### วัตถุประสงค์

1. ช่วยคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก
2. เป็นแหล่งข้อมูล
3. เป็นที่อ้างอิงทางวิชาการ

- หน่วยจิตเวชเด็ก ภาควิชาจิตเวชศาสตร์

คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

โทร 256-5176 โทรสาร 256-5176

#### วัตถุประสงค์

1. ช่วยเหลือ ให้การบำบัดรักษาเด็กที่มีปัญหาสุขภาพจิต
2. ให้ความรู้แก่ประชาชน

- หน่วยสังคมสงเคราะห์ภาควิชากุมาร คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ถ.พระราม 4 ปทุมวัน กทม.

โทร 256-4910

### วัตถุประสงค์

- 1.ศึกษา วิเคราะห์ ให้ความช่วยเหลือผู้ป่วยเด็กและครอบครัวที่ขาดโอกาสทางสังคมให้ได้รับการบำบัดรักษาอย่างทั่วถึง
- 2.กระตุ้นให้ครอบครัวผู้ป่วยเด็กให้ความสำคัญในการส่งเสริมสุขภาพเด็กทางกาย จิต และสังคม
- 3.สร้างความแข็งแกร่งของครอบครัวในการดูแลและปกป้องคุ้มครองเด็ก
- 4.ประสานทรัพยากร

### โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า

- แผนกสังคมสงเคราะห์ โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า

715 ถ.ราชวิถี พญาไท กทม.

โทร 246-0066 ต่อ 93118

### วัตถุประสงค์

- 1.ให้ความช่วยเหลือผู้ป่วย ครอบครัว ชุมชนในปัญหาเศรษฐกิจ สังคม อารมณ์ จิตใจที่เกี่ยวกับปัญหาสุขภาพและอนามัย
- 2.ป้องกันปัญหาทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับปัญหาสุขภาพอนามัย
- 3.ส่งเสริม ฟันฟู และพัฒนาศักยภาพประชาชนกลุ่มเป้าหมาย
- 4.จัดและปรับปรุงระบบบริการทางสังคมที่เหมาะสมแก่ผู้ป่วยและครอบครัว
- 5.ศึกษา วิเคราะห์ และวิจัยปัญหาสังคมของผู้ป่วย ครอบครัว ชุมชน เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาระบบบริการสาธารณสุข และพัฒนาสังคม

- หน่วยจิตเวชเด็กกองกุมารเวชกรรม โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า

715 ถ.ราชวิถี พญาไท กทม.

โทร 246-0066 ต่อ 94259

### วัตถุประสงค์

- 1.ดูแลด้านการรักษาพยาบาลทั่วไป
- 2.ช่วยเหลือ บำบัดฟันฟู และดูแลสภาพจิตใจของเด็กที่มีปัญหา เช่น เด็กที่ถูกล่วงเกินทางเพศ
- 3.ติดต่อหน่วยงานอื่นเพื่อให้การช่วยเหลือเด็ก

### โรงพยาบาลราชวิถี

- งานสังคมสงเคราะห์ กลุ่มงานเวชกรรมสังคม โรงพยาบาลราชวิถี

2 ถ.ราชวิถี เขตราชเทวี กทม. 10400

โทร 644-7000-13, 644-2620, 644-2609 โทรสาร 644-7000 ต่อ 2610

### วัตถุประสงค์

ให้บริการสังคมสงเคราะห์แก่ผู้ป่วยที่มีปัญหาทางเศรษฐกิจ สังคม อารมณ์จิตใจ อันเป็นอุปสรรคต่อการรักษาพยาบาล

### โรงพยาบาลรามาริบัติ

- กลุ่มงานบ้านและโรงพยาบาล โรงพยาบาลรามาริบัติ มหาวิทยาลัยมหิดล

ถ.พระราม 6 เขตราชเทวี กทม. 10400

โทร 201-1131

### วัตถุประสงค์

- 1.ให้ความรู้แก่ผู้ป่วยและญาติในการดูแลสุขภาพของตนเอง
- 2.ติดตามเยี่ยมบ้าน
- 3.ส่งต่อผู้ป่วยไปยังแหล่งประโยชน์ต่างๆ
- 4.ติดตามการรักษาของผู้ป่วย เมื่อมาตรวจตามนัด

- งานสังคมสงเคราะห์ โรงพยาบาลรามาริบัติ มหาวิทยาลัยมหิดล

ถ.พระราม 6 เขตราชเทวี กทม. 10400

โทร 201-1153

### วัตถุประสงค์

สงเคราะห์ผู้ประสบปัญหาทางสังคม อารมณ์ จิตใจ และเศรษฐกิจ

- ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ โรงพยาบาลรามาริบัติ มหาวิทยาลัยมหิดล

ถ.พระราม 6 เขตราชเทวี กทม. 10400

โทร 201-1478 โทรสาร 245-9647

### วัตถุประสงค์

- 1.ให้บริการแก่ผู้ป่วยที่มีปัญหาพฤติกรรมและอารมณ์
- 2.ให้การฝึกอบรมแพทย์ นักศึกษาแพทย์ และแพทย์ประจำบ้าน
- 3.ให้ความรู้แก่นุคคลและหน่วยงานเกี่ยวกับเรื่องทางจิตใจทั่วไป

- หน่วยกุมารเวชศาสตร์สังคม ภาควิชากุมารเวชศาสตร์ โรงพยาบาลรามาริบัติ มหาวิทยาลัยมหิดล

ถ.พระราม 6 เขตราชเทวี กทม. 10400

โทร 201-1771 โทรสาร 201-1850

### วัตถุประสงค์

1. ให้การดูแลสุขภาพแก่เด็กปกติ เพื่อให้เด็กสามารถพัฒนาได้ตามศักยภาพในทุกด้าน
2. ให้ความช่วยเหลือเด็กที่มีความต้องการพิเศษ
3. ให้ความรู้แก่นักศึกษาแพทย์ แพทย์ทั่วไป และแพทย์เฉพาะทาง รวมทั้งบุคลากรทางการแพทย์ที่เกี่ยวข้อง ในการให้การดูแลสุขภาพเด็ก และในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่มีความต้องการพิเศษทุกประเภท
4. ให้ความรู้แก่ประชาชนในการเลี้ยงดูบุตรหลาน และป้องกันแก้ไขปัญหาด้านพฤติกรรมเด็ก รวมทั้งการป้องกันการกระทำทารุณต่อเด็ก

- หน่วยเวชศาสตร์ฉุกเฉินและผู้ป่วยนอก ภาควิชากุมารเวชศาสตร์ โรงพยาบาลรามธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

ถ.พระราม 6 เขตราชเทวี กทม. 10400

โทร 201-1244 โทรสาร 201-1244

### วัตถุประสงค์

1. ป้องกันการเกิดการทำร้ายร่างกายเด็ก
2. วินิจฉัยภาวะการทำร้ายร่างกายเด็ก เมื่อเด็กถูกพามารับการตรวจที่โรงพยาบาลด้วยอาการต่างๆ
3. ให้การช่วยเหลือเด็กที่ถูกทำร้าย โดยประสานงานกับหน่วยงานต่างๆ
4. ส่งเสริมให้เกิดกระแสสังคมในการต่อต้านการทำร้ายร่างกายเด็ก

### โรงพยาบาลศิริราช

- ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

2 ถ.พรานนก ต.ศิริราช บางกอกน้อย กทม. 10700

โทร 419-7422 โทรสาร 411-5030

### วัตถุประสงค์

ประเมินเด็ก ช่วยเหลือเด็กที่ถูกละเมิด

- หน่วยจิตเวชเด็ก ภาควิชากุมารเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

2 ถ.พรานนก ต.ศิริราช บางกอกน้อย กทม. 10700

โทร 419-7821-2 โทรสาร 4113010

### วัตถุประสงค์

1. ให้บริการแก่ผู้ป่วยเด็กและครอบครัวที่มีปัญหาพฤติกรรมและอารมณ์
2. ให้การฝึกอบรมแพทย์ นักศึกษาแพทย์ และแพทย์ประจำบ้านจิตเวชเด็กและวัยรุ่น

### 3.ให้ความรู้แก่บุคคลและหน่วยงานเกี่ยวกับเรื่องเด็กทั่วไป

#### ศูนย์สุขวิทยาจิต

75/1 ถ.พระราม 6 ราชเทวี กทม. 10400

โทร 246-1195 โทรสาร 245-7834

#### วัตถุประสงค์

- 1.ตรวจวินิจฉัย บำบัดรักษา และฟื้นฟูสุขภาพจิตเด็ก เยาวชน และครอบครัว
- 2.ป้องกันปัญหาสุขภาพจิต ส่งเสริมสุขภาพจิตเด็ก เยาวชน และครอบครัว

#### สถาบันสุขภาพเด็กแห่งชาติมหาราชินี

- กลุ่มงานกุมารเวช สถาบันสุขภาพเด็กแห่งชาติมหาราชินี

420/8 ถ.ราชวิถี เขตราชเทวี กทม. 10400

โทร 246-1260-8 โทรสาร 247-7065

#### วัตถุประสงค์

- 1.ให้บริการดูแลรักษาเด็กที่ป่วย
- 2.ให้การส่งเสริมสุขภาพ แนะนำ
- 3.ให้การฝึกอบรมแก่แพทย์ บุคลากรทางการแพทย์
- 4.แนะนำ ให้คำปรึกษา
- 5.ประสานงานกับหน่วยงานอื่นๆ ในการส่งเสริม ป้องกัน การดูแลรักษาปัญหาของเด็ก

- กลุ่มงานจิตเวช สถาบันสุขภาพเด็กแห่งชาติมหาราชินี

420/8 ถ.ราชวิถี เขตราชเทวี กทม. 10400

โทร 246-1260-8 โทรสาร 247-7065

#### วัตถุประสงค์

- 1.ให้การดูแลรักษาเด็กแรกเกิดถึง 18 ปี ทั้งร่างกายและจิตใจ
- 2.ให้การป้องกันโรคและปัญหาต่างๆ ที่เกิดในเด็กและทารกทั้งปัญหาโรคทางกายและด้านจิตใจ
- 3.ทำการวิจัยโรคเด็กที่เกี่ยวข้อง
- 4.ให้การฝึกอบรมแพทย์ประจำบ้านกุมารเวชศาสตร์ นักศึกษาแพทย์ และบุคลากรทางการแพทย์อื่นๆ
- 5.ประสานงานและรับส่งต่อผู้ป่วยเด็กจากโรงพยาบาลในสังกัดกระทรวงสาธารณสุขทั่วประเทศ

- กลุ่มงานสังคมสงเคราะห์ สถาบันสุขภาพเด็กแห่งชาติมหาราชินี

420/8 ถ.ราชวิถี เขตราชเทวี กทม. 10400

โทร 246-1260-8 โทรสาร 247-7065

#### วัตถุประสงค์

- 1.ศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลที่เป็นปัญหาและอุปสรรคในการรักษาพยาบาลผู้รับบริการ
- 2.วางแผนและประสานงานกับทีมผู้ใหญ่การรักษา
- 3.ให้การช่วยเหลือทางสังคมที่เหมาะสมกับสภาพปัญหา
- 4.ประสานกับหน่วยงานภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้อง

**สมาคมส่งเสริมสถานภาพสตรี ในพระอุปถัมภ์พระเจ้าวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าโสมสวลีพระวรราชทินนิตตามาตุ**

- บ้านพักฉุกเฉิน สมาคมส่งเสริมสถานภาพสตรี ในพระอุปถัมภ์พระเจ้าวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าโสมสวลีพระวรราชทินนิตตามาตุ

501/1 หมู่ 3 ต.สีกัน เขตดอนเมือง กทม. 10210

โทร 929-3926, 929-2222 โทรสาร 929-2300

#### วัตถุประสงค์

- 1.เป็นสื่อกลางช่วยเหลือผู้หญิงและเด็กที่มีความเดือดร้อนเฉพาะหน้า
- 2.เป็นสื่อกลางประสานงานหน่วยงานภาครัฐและเอกชน เพื่อช่วยเหลือผู้เดือดร้อน

#### **เสถียรธรรมสถาน**

- บ้านสายสัมพันธ์ เสถียรธรรมสถาน

24/5 ซ.วัชรพล ถ.รามอินทรา กทม. 10320

โทร 510-6697, 509-0085 โทรสาร 519-4633

#### วัตถุประสงค์

- 1.พัฒนาคุณภาพชีวิตของชุมชน
- 2.สร้างสรรค์สายใยแห่งความรักความอาทรอย่างอบอุ่น
- 3.เปิดโอกาสให้แม่ที่ประสบปัญหาได้สร้างสรรค์สายใยแห่งความรัก ความอาทรอย่างอบอุ่นระหว่างแม่และลูกน้อย

### สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ

- กลุ่มงานนิติกร สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ

618/1 ถ.นิคมมักกะสัน ราชเทวี กทม. 10400

โทร 651-6604 โทรสาร 651-6604

#### วัตถุประสงค์

1. รวบรวม ศึกษา และวิจัยข้อมูลเกี่ยวกับเยาวชนเพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมและพัฒนาเยาวชน ตลอดจนการป้องกันและแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับเยาวชน

2. จัดทำโครงการและแผนงานส่งเสริมและพัฒนาเยาวชนในด้านร่างกาย จิตใจ และสติปัญญา

3. จัดทำโครงการและแผนงานป้องกันและแก้ไขปัญหาเยาวชนในด้านต่างๆ

4. ริเริ่มและเร่งรัดให้มีการส่งเสริมกิจกรรมของเยาวชนที่จะเป็นประโยชน์ในการกีฬา วัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมือง และสังคมของประเทศ

5. ร่วมมือและประสานงานกับส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ และเอกชน ในการดำเนินการตามกฎหมายเกี่ยวกับเยาวชน

- กองนโยบายและแผนงานเยาวชน สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ

618/1 ถ.นิคมมักกะสัน ราชเทวี กทม. 10400

โทร 651-6881 โทรสาร 253-9112

#### วัตถุประสงค์

1. จัดทำนโยบายและพัฒนาเด็ก และเยาวชนระดับชาติ เพื่อประโยชน์ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา

2. รวบรวม ศึกษา วิจัยข้อมูลเกี่ยวกับเด็กและเยาวชน

3. ส่งเสริม ประสาน และพัฒนาเด็กและเยาวชนในด้านต่างๆ

4. จัดให้มีการฝึกอบรมผู้ทำงานด้านเด็กและเยาวชน ตลอดจนส่งเสริมและร่วมมือกับเอกชนในการฝึกอบรมบุคลากร

5. ทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางข้อมูล เผยแพร่และประชาสัมพันธ์งานและกิจการเกี่ยวกับเด็กและเยาวชน

6. ติดตามและประเมินผลการปฏิบัติงานตามนโยบายและแผนงาน

## ประวัติผู้วิจัย

นางสาว น้ำเพชร บัญญัติสุภสิต เกิดวันที่ 26 พฤษภาคม พ.ศ. 2514 สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีศิลปศาสตรบัณฑิต จากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ในปีการศึกษา 2535 และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสุขภาพจิต ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา 2541

